

Chọc Tức Vợ Yêu - Mua Một Tặng Một

Contents

Chọc Tức Vợ Yêu - Mua Một Tặng Một	3
1. Mua Một Tặng Một - Chương 1: Mang Thai Bảy Tháng	4
2. Mua Một Tặng Một - Chương 2: dâ Chủng Của Người Đàn Ông Lạ Mặt	5
3. Mua Một Tặng Một - Chương 3: thằng Bé Ở Quán Bar	7
4. Mua Một Tặng Một - Chương 4: cứu Được Bánh Bao Nhỏ	8
5. Mua Một Tặng Một - Chương 5: Tìm Thấy Tiểu Thiếu Gia Rồi	10
6. Mua Một Tặng Một - Chương 6: Tiểu Thái Tử Gia Kim Quang Lấp Lánh	11
7. Mua Một Tặng Một - Chương 7: Bánh Bao Lớn Muốn Lấy Thân Báo Đáp	12
8. Mua Một Tặng Một - Chương 8: Ngài Không Phải Là Gay Sao?	13
9. Mua Một Tặng Một - Chương 9: Không Phải Đến Thử Vai Nữ Chính	15
10. Mua Một Tặng Một - Chương 10: Bánh Bao Nhỏ Nổi Giận	16
11. Mua Một Tặng Một - Chương 11: Bánh Bao Lớn Kèm Bánh Bao Nhỏ	18
12. Mua Một Tặng Một - Chương 12: . Ngủ Lại Qua Đêm	20
13. Mua Một Tặng Một - Chương 13: Nuôi Trẻ Con Thật Không Dễ	21
14. Mua Một Tặng Một - Chương 14: Dễ Bùng Cháy Lắm Đó!	23
15. Mua Một Tặng Một - Chương 15: Muốn Ngủ Với Tôi Nhưng Không Muốn Gả Cho Tôi?	24
16. Mua Một Tặng Một - Chương 16: Quả Nhiên Là Con Trai Anh	26
17. Mua Một Tặng Một - Chương 17: Giục Cưới	27
18. Mua Một Tặng Một - Chương 18: Con Dâu Trong Tầm Mắt	29
19. Mua Một Tặng Một - Chương 19: Hai Ông Bà Sợ Ngây Người	30
20. Mua Một Tặng Một - Chương 20: Bạn Trai Cũ Trải Rộng Giới Giải Trí	31
21. Mua Một Tặng Một - Chương 21: Tiểu Bảo Đại Náo Thiên Cung	32
22. Mua Một Tặng Một - Chương 22: Vội Vã Gọi Chi Viện	34
23. Mua Một Tặng Một - Chương 23: Giận Quá Khiêu Khích Đại Boss	35
24. Mua Một Tặng Một - Chương 24: Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa	36
25. Mua Một Tặng Một - Chương 25: Thế Là Ở Chung Luôn Rồi Sao?	38
26. Mua Một Tặng Một - Chương 26: Ninh Tịch, Chúng Ta Vẫn Còn Nhiều Thời Gian	39
27. Mua Một Tặng Một - Chương 27: Trường Phái Dã Thú	41
28. Mua Một Tặng Một - Chương 28: Tổng Tài Bá Đạo	42
29. Mua Một Tặng Một - Chương 29: Bà Chủ Tương Lai	43
30. Mua Một Tặng Một - Chương 30: Lễ Bầm Máu	45
31. Mua Một Tặng Một - Chương 31: Cô Có Hỏa Nhân Kim Tinh Đó Hả!!!	46
32. Mua Một Tặng Một - Chương 32: Đám Bạn Trai Cũ Phiền Toái	48
33. Mua Một Tặng Một - Chương 33: Muốn Phung Sát Bà À	49
34. Mua Một Tặng Một - Chương 34: Đúng Là Một Màn Diễn Cha Hiền Con Hiếu Hay Ho	51
35. Mua Một Tặng Một - Chương 35: Người Thiếu Niên Năm Đó Đã Không Còn Nữa Rồi	52
36. Mua Một Tặng Một - Chương 36: Là Vị Thần Tài Phương Nào Đây?	54
37. Mua Một Tặng Một - Chương 37: Vào Nhà Vệ Sinh Nữ Tìm Người	55
38. Mua Một Tặng Một - Chương 38: Anh Là Đại Ma Vương	56
39. Mua Một Tặng Một - Chương 39: Chả To Chút Nào	58
40. Mua Một Tặng Một - Chương 40: Bảo Bối, Thật Muốn Gả Cho Em	59
41. Mua Một Tặng Một - Chương 41: Còn Muốn Nữa Không?	61

42. Mua Một Tặng Một - Chương 42: Chúc Ngủ Ngon, Cô Gái Của Tôi!	62
43. Mua Một Tặng Một - Chương 43: Cần Thêm Phát Nữa	63
44. Mua Một Tặng Một - Chương 44: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh	64
45. Mua Một Tặng Một - Chương 45: Cách Báo Đáp	66
46. Mua Một Tặng Một - Chương 46: Con Đúng Là Thiên Sứ Của Cô	67
47. Mua Một Tặng Một - Chương 47: Hoa Hồng Đỏ Ủn Ủn Kéo Đến	69
48. Mua Một Tặng Một - Chương 48: Đám Bạn Trai Cũ Muốn Hại Trầm	70
49. Mua Một Tặng Một - Chương 49: Tiểu Thiếu Gia Thích Làm Nước Ép	71
50. Mua Một Tặng Một - Chương 50: Sa - Lang - Hei - Yo!	73
51. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ	74
52. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương	76
53. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?	77
54. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu	79
55. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái	80
56. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bồng	81
57. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!	83
58. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng	84
59. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng	86
60. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm	87
61. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ	88
62. Mua Một Tặng Một - Chương 61: Cháu Ngoan Của Bà!	89
63. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương	90
64. Mua Một Tặng Một - Chương 62: Đây Đây! Hôn Vào Đây Đây!	92
65. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?	93
66. Mua Một Tặng Một - Chương 63: Đại Chiến Ba Trăm Hiệp	95
67. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu	96
68. Mua Một Tặng Một - Chương 64: Vị Khách Lúc Nửa Đêm	98
69. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái	99
70. Mua Một Tặng Một - Chương 65: Cuộc Gặp Mặt Không Thể Tưởng Tượng Nổi	100
71. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bồng	101
72. Mua Một Tặng Một - Chương 66: Cô Đã Nói Tối Nay Ở Với Tôi	103
73. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!	104
74. Mua Một Tặng Một - Chương 67: Nụ Hôn Dưới Trăng	105
75. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng	107
76. Mua Một Tặng Một - Chương 68: Giận Cực Kỳ Nhưng Vẫn Phải Mỉm Cười	108
77. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng	110
78. Mua Một Tặng Một - Chương 69: Đẹp Trai Đến Chân Mềm Nhũn	111
79. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm	112
80. Mua Một Tặng Một - Chương 70: Tận Lực Phối Hợp Diễn?	113
81. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ	115
82. Mua Một Tặng Một - Chương 71: Ác Bá Cường Đoạt Tiểu Bạch Hoa	116
83. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương	117
84. Mua Một Tặng Một - Chương 72: Cả Quá Trình Đều Bị Tôi Chèn Ép	119
85. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?	120
86. Mua Một Tặng Một - Chương 73: Tiếp Tục Đi, Đừng Dừng Lại Mà	122
87. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu	123
88. Mua Một Tặng Một - Chương 74: Cảm Giác Cả Người Như Bị Bòn Rút	124
89. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái	126
90. Mua Một Tặng Một - Chương 75: Mỹ Nhân Kế?	127
91. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bồng	128
92. Mua Một Tặng Một - Chương 76: Chị Dâu Uy Vũ Bá Đạo!	130
93. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!	131
94. Mua Một Tặng Một - Chương 77: Thật Muốn Lừa Về Nhà	132
95. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng	133

96. Mua Một Tặng Một - Chương 78: Sợ Tôi Thành Mợ Của Ông Sao?	135
97. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng	136
98. Mua Một Tặng Một - Chương 79: Cái Tai Thỏ Siêu Dễ Thương	137
99. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm	138
100. Mua Một Tặng Một - Chương 80: Không Nói Lời Nào Liền Quẹt Thề	140
101. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ	141
102. Mua Một Tặng Một - Chương 81: Nai Con Hôn Mê	142
103. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương	144
104. Mua Một Tặng Một - Chương 82: Cô Rất Muốn Rời Đi?	145
105. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?	146
106. Mua Một Tặng Một - Chương 83: Bị Hôn Tỉnh	148
107. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chì Dâu	149
108. Mua Một Tặng Một - Chương 84: Chẳng Lẽ Là Mộng Du?	151
109. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái	152
110. Mua Một Tặng Một - Chương 85: Chung Chăn Chung Gối	153
111. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bông	154
112. Mua Một Tặng Một - Chương 86: Để Cho Báo Táp Tới Mãnh Liệt Hơn Đi	156
113. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!	157
114. Mua Một Tặng Một - Chương 87: Anh Cần Một Người Phụ Nữ	158
115. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng	159
116. Mua Một Tặng Một - Chương 88: Bá Vương Hoa	161
117. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng	162
118. Mua Một Tặng Một - Chương 89: Kịch Hay Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Thôi	163
119. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm	165
120. Mua Một Tặng Một - Chương 90: Cos Tiểu Bạch Hoa	166
121. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ	167
122. Mua Một Tặng Một - Chương 91: Phản Kích Tới Cùng	169
123. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương	170
124. Mua Một Tặng Một - Chương 92: Đồng Đội Heo	171
125. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?	173
126. Mua Một Tặng Một - Chương 93: Thanh Giả Tự Thanh	174
127. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chì Dâu	175
128. Mua Một Tặng Một - Chương 94: Không Khắc Chế Nổi Lửa Tình	177
129. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái	178
130. Mua Một Tặng Một - Chương 95: Trực Tiếp Lãnh Hậu Quả	179
131. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bông	181
132. Mua Một Tặng Một - Chương 96: Bà Còn Nói Không Có Gì Mờ Ám Với Anh Ta	182
133. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!	183
134. Mua Một Tặng Một - Chương 97: Là Cô Ấy Theo Đuổi Tôi	184
135. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng	186
136. Mua Một Tặng Một - Chương 98: Bệnh Của Tôi Chỉ Em Có Thể Chữa	187
137. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng	189
138. Mua Một Tặng Một - Chương 99: Sáng Sớm Đã Đập Cửa Sổ	190
139. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm	191
140. Mua Một Tặng Một - Chương 100: Lòng Của Chì Đây Là Biển Khơi	193

Chọc Tức Vợ Yêu - Mua Một Tặng Một

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, hiện đạiĐã 27 tuổi nhưng đại thiếu gia Lục thị lại chẳng hề rung động vì bất kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-tuc-vo-yeu-mua-mot-tang-mot>

1. Mua Một Tặng Một - Chương 1: Mang Thai Bảy Tháng

Nhiệt độ nóng rực như thể nham thạch nóng chảy trong lòng núi lửa dường như muốn đốt cháy cô, thứ duy nhất có thể giải thoát cho cô chỉ có người đàn ông trước mặt.....

Bám chặt vào làn da lạnh lạnh như đá cẩm thạch, bản năng muốn sống trong cô cuối cùng cũng khiến cô buông tha cho sự chống cự....

Đau đớn pha lẫn khoái cảm từng chút từng chút một bốc lên, như một những đợt pháo hoa không ngừng nổ tung trong đầu cô, khiến cho cô như một con thuyền cô độc dần thân vào biển lửa đang cháy rừng rực.....

Cảm giác bấp bênh khi chìm khi nổi, nhưng lại khó mà kiềm chế được bản thân mình chìm đắm vào đó.

“Này, cô tỉnh lại đi.... ở đây lạnh lắm, đừng ngủ ở đây rồi để cảm lạnh.”

Vai bị đè nặng khiến cho Ninh Tịch đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt mơ màng bắt gặp ánh mắt ân cần của cô y tá, nhất thời cảm thấy chột dạ đến mức mặt mũi đỏ hồng, xấu hổ đến mức không biết chui vào đâu để trốn.

Đáng chết, một thời gian dài đã trôi qua kể từ sau cái đêm say rượu làm loạn đó, cái đêm cô làm loạn với Tô Diễn thi thoảng vẫn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Cũng may là cô say đến mức bất tỉnh nhân sự chẳng nhớ gì về đêm đó cả, bằng không cô thật không biết nên đối mặt với anh Diễn nữa.

Y tá thấy cô tỉnh táo lại liền đưa cho cô tờ giấy trong tay mình: “Cô quên không cầm kết quả khám thai này, bác sĩ Trương bảo cô cuối tuần nhớ quay lại đây.”

Ninh Tịch cầm lấy kết quả khám thai, ngọt ngào tươi cười, cô cẩn thận cất nó vào trong túi xách.

Tô Diễn ra nước ngoài khảo sát thực tế, hôm nay sẽ trở về, Ninh Tịch nghĩ đến cuộc hẹn buổi tối mà trong lòng không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Bởi vì nơi Tô Diễn đến khá xa xôi hẻo lánh, cho nên khi đã mang thai được 7 tháng cô mới liên lạc được với anh ta.

Nhớ đến vẻ mặt khiếp sợ lúc Tô Diễn biết cô mang thai, Ninh Tịch có chút căng thẳng.

Chẳng lẽ là vì khi mang thai cô quá nhạy cảm, nên mới có cảm giác Tô Diễn chẳng hề vui vẻ như cô đã nghĩ.

Bác sĩ an ủi cô, khi đàn ông có đứa con đầu lòng, tâm lý đều có chút không ổn định, chưa quen được, ai cũng như thế cả.

Nhưng.... chuyện kết hôn đâu thể để phụ nữ như cô chủ động nói ra được chứ...

Ra khỏi bệnh viện, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang tỏa khắp mọi nơi.

Ninh Tịch gắng sức đỡ lấy eo, cô đang định gọi taxi đột nhiên một chiếc xe đỗ rục xông thẳng về phía cô. Cô thót tim, hoảng hốt vội lui về sau mấy bước liền.

Tiếng phanh xe vang lên “két” một tiếng, chiếc xe sát lướt sần sạt qua người cô, sau đó mới dừng lại.

Ninh Tịch sợ thót tim, khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng lên liền nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc mặc bộ váy đỏ ôm sát người đầy quyến rũ, mái tóc xoăn gọn sóng bước xuống từ trên xe.

“Ninh Tuyết Lạc, mày điên rồi à?”

Ninh Tuyết Lạc nhìn cô, cười đến ẩn ý, cô ta khoanh tay, rải những bước chân catwalk đầy uyển chuyển, cô ta đứng trước mặt Ninh Tịch, ý vào mình đang đi giày cao gót, kiêu ngạo nhìn xuống vùng bụng to ra vì mang thai của cô: “Sao? Sợ tao đâm chết đứa con hoang trong bụng mày à?”

Ninh Tịch vô thức ôm lấy bụng mình, lùi về phía sau một bước, nhìn cô ta với ánh mắt đầy cảnh giác: “Ninh Tuyết Lạc, mày đừng có mà quá đáng!”

Tuy biết rằng từ trước đến nay Ninh Tuyết Lạc vẫn luôn bắt hòa với cô, nhưng Ninh Tịch không ngờ cô ta lại có thể độc mồm độc miệng đến như vậy.

“Tao quá đáng? Mày mới là kẻ quá đáng thì có! Uống say bất tỉnh nhân sự rồi bỏ lên giường với thằng nào, chữa hoang rồi còn muốn Tô Diễn chịu trách nhiệm hay sao, ha ha... Ninh Tịch, mày đúng là không biết xấu hổ!”

Ninh Tịch sững sờ: “Mày đang nói vớ nói vẩn cái gì thế?”

“Ô, thế mày tin rằng người đã lên giường với mình tối hôm đó là Tô Diễn thật đấy à?” Ninh Tuyết Lạc cười ngả nghiêng: “Luôn mồm nói mình lớn lên cùng Tô Diễn, là thanh mai trúc mã, ngay cả đến vóc dáng thân thể của anh ấy như thế nào mà cũng không biết à?”

Vẻ mặt của Ninh Tịch càng lúc càng trắng, cô sắp đứng không nổi nữa, cả người như đang rơi vào hầm băng.

Không sai, người đàn ông tối hôm đó....

Khi đó cô chỉ nghĩ là.... sau khi Tô Diễn trưởng thành, có lẽ cao to hơn so với tưởng tượng của mình.

Bây giờ bị Ninh Tuyết Lạc ác ý nhắc nhở, cô mới đột nhiên nghĩ ra, ngoại trừ vóc dáng, người đàn ông đêm hôm đó hình như.... đúng là có quá nhiều điểm khác biệt hoàn toàn với Tô Diễn.

2. Mua Một Tặng Một - Chương 2: dã Chủng Của Người Đàn Ông Lạ Mặt

“Nói cho mày hay! Tối đó mày uống rượu do tao chế, đừng nói dục cầu bất mãn, tao đã có lòng tốt tìm cho mày hai tên cao to rồi, ai ngờ mày lại không biết tốt xấu, tự dưng đi chui vào phòng của thằng nào đó, đã thế còn không chút khách khí cùng người ta...” Ninh Tuyết Lạc chán ghét mở miệng: “Anh Diễn có lòng tốt, sợ mày tỉnh dậy không chịu nổi nên mới nói người cùng mày tối hôm đó là anh ấy thôi!”

“Mày...” Ninh Tịch tức run lên, nghe tới đây, cô không nhịn nổi nữa, liền bóp chặt lấy cổ tay Ninh Tuyết Lạc: “Sao mày lại làm thế với tao? Tại sao! Mày hại tao như thế còn chưa đủ sao?”

Ninh Tuyết Lạc mới đầu còn căng căng lên, định đẩy Ninh Tịch ra, đúng lúc đó lại thấy Tô Diễn phía sau Ninh Tịch, giọng điệu lập tức nhũn xuống, tỏ ra mềm mỏng đáng yêu: “Chị, em biết em sai rồi, chị muốn đánh muốn mắng em thế nào cũng được, nhưng đừng trách anh Diễn...”

Ninh Tịch ngẩn ra, ngay sau đó, lại thấy Ninh Tuyết Lạc tự nhiên ngã lún ra đất, trông như bị cô đẩy vậy.

“Ninh Tịch! Em làm gì vậy.....” Tiếng quát trách vang lên.

Ninh Tịch ngạc nhiên quay lại liền thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tô Diễn.

Tô Diễn lách qua người cô, đỡ Ninh Tuyết Lạc dậy: “Tuyết Lạc, em không sao chứ?”

Cả người Ninh Tuyết Lạc như treo trên người Tô Diễm: “Anh Diễm, em không cố ý, em thật sự biết sai rồi... Chuyện thành ra thế này đều tại em có lỗi với chị...”

“Được rồi, có chuyện gì cũng có anh ở đây rồi!” Tô Diễm vỗ vai Ninh Tuyết Lạc, đưa cô lên xe: “Để anh nói rõ với Ninh Tịch.”

Đầu Ninh Tịch trống rỗng, cô thấy Tô Diễm đi về phía mình, rồi lại thấy miệng Tô Diễm cứ mở ra rồi khép lại.

Anh ta nói gì đó rất lâu.

Nói về việc những năm tháng họ là thanh mai trúc mã, nói về việc anh đã đấu tranh thế nào khi yêu Ninh Tuyết Lạc, nói anh cũng tức giận khi biết Ninh Tuyết Lạc hại cô, nói về việc anh cảm thấy rất khiếp sợ và áy náy khi biết Ninh Tịch mang thai, nói anh đã chấp nhận lời xin lỗi của Ninh Tuyết Lạc...

Cuối cùng, anh nói: “Ninh Tịch, xin lỗi, anh không thể lấy em. Không phải anh ghét bỏ em vì chuyện ngày hôm đó hay đứa trẻ trẻ này, mà vì anh không thể phụ lòng Tuyết Lạc, anh cũng không thể lại lừa dối tình cảm của chính mình thêm nữa.”

Mấy tháng nay, gã đều đưa Ninh Tuyết Lạc ra nước ngoài, sớm chiều đều dính lấy nhau không rời, mặc dù bề ngoài gã vì muốn bù đắp lại tổn thương cho Ninh Tịch nên mới nhận tội hôm đó chính gã đã quan hệ với cô, nhưng từ tận sâu trong đáy lòng, gã đã sớm chọn Ninh Tuyết Lạc rồi.

Thế nên sau khi biết tin Ninh Tịch mang thai, gã không đành lòng tới Ninh gia nói rõ chuyện này với hai bác mà muốn nói rõ sự thật với Ninh Tịch trước.

“Nói vậy có nghĩa là... Tô Diễm... Ngay từ đầu anh đã biết việc Ninh Tuyết Lạc bỏ thuốc để hủy hoại trình tiết của tôi? Vì muốn bao che cho nó, nên anh mới nói với tôi người đàn ông tối hôm đó là anh?” Ninh Tịch cuối cùng cũng tìm về được giọng nói của mình, hồn bay phách lạc nhìn về mặt bình tĩnh của Tô Diễm.

“Ninh Tịch, Tuyết Lạc cô ấy không cố tình, cô ấy còn nhỏ, tính tình manh động...”

“Vậy còn tôi thì sao?” Ninh Tịch ngẩng lên nhìn Tô Diễm, tràn đầy tuyệt vọng: “Các người có từng nghĩ tới tôi một chút nào không?”

Tô Diễm câm bặt, một lúc sau, hắn mới vươn tay kéo Ninh Tịch: “Ở đây nắng quá, chúng ta về nhà trước đã...”

“Đừng có chạm vào tôi...” Ninh Tịch hất tay Tô Diễm ra, cô bỗng cười phá lên.

Sống tới tận giờ, Ninh Tịch bỗng cảm thấy cuộc sống của mình như một trò hề.

Để tới được thành phố của Tô Diễm, cô đã cố gắng thi vào được đại học B.

Để lấy lòng Tô Diễm, cô từ bỏ cả ước ở làm diễn viên của mình.

Để môn đăng hộ đối với anh ta, cô từ bỏ cả cha mẹ nuôi để về Ninh gia, cả ngày chỉ biết vụng về nịnh nọt cái nhân vật được gọi là nổi tiếng này.

Cuối cùng, chỉ để đổi lại một câu: “Anh không thể phụ lòng Tuyết Lạc.”

Ninh Tuyết Lạc, không chỉ chiếm lấy danh phận của cô, cướp mất cha mẹ đẻ của cô, giờ... còn cướp mất người trong lòng cô!

Ninh Tuyết Lạc còn nhỏ, làm sai có thể được tha thứ?

Vậy... Ai sẽ trả giá cho cuộc đời của cô đây?

Cô thậm chí... ngay đến cả người đàn ông tối hôm đó là ai cũng không biết!

Ninh Tịch bưng mặt, cô run lên bần bật, tuyệt vọng tới cực điểm.

Tô Diễm thấy Ninh Tịch thần tình hoảng loạn lảo đảo đi ra giữa lòng đường, gã liền vứt bỏ điều thuốc đang kẹp trên tay, muốn đuổi theo, lại bị Ninh Tuyết Lạc ở sau kéo tay áo: “Anh Diễm, anh muốn đi đâu?”

Chính vào lúc Tô Diễn đang chần chừ, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, Ninh Tịch đang đi trên lối qua đường bị hất tung lên, rồi rơi xuống đất.

“Cứu người... Cứu người với... Đâm phải thai phụ rồi...”

Ánh sáng chói mắt rọi tới, Ninh Tịch thấy bóng người chớp nhoáng và hai gương mặt khiến cô phát ốm, bụng truyền đến cơn đau co rút khiến cô ý thức được một chút gì đó đang mất đi, cô chỉ chớp mắt một cái, máu tươi trên trán chảy đầm đìa, chảy dọc vào mắt cô... cả thế giới rơi vào một mảnh tối đen...

3. Mua Một Tặng Một - Chương 3: thằng Bé Ở Quán Bar

Năm năm sau. Tại hành lang tầng cao nhất quán bar Eton.

Ninh Tịch hầu hạ chủ đầu tư uống rượu cả một đêm, đầu đau muốn nứt ra, vốn định tìm một chỗ yên tĩnh để tỉnh rượu chút không ngờ lại đụng mặt Thường Lệ, vì vậy chỉ có thể xốc lại tinh thần chào hỏi cô ta: “Chị Thường có việc gì à?”

“Ninh Tịch, chị hỏi, có phải là em đăng kí tham gia thử vai nữ chính của Thiên Hạ đúng không?”

“Dạ đúng, sao thế?”

“Ngày mai em không được đi!”

Thường Lệ cũng coi như người quản lí của cô, thế mà lại suốt ngày ngăn cô đi thử vai tại các công ty giải trí hàng đầu. Lần này Ninh Tịch cũng không bắt ngờ, chỉ hơi nhướn mày hỏi: “Lý do?”

“Em giấu chị rồi tự chủ trương còn dám hỏi lí do? Công ty đã sắp xếp để Tuyết Lạc đi thử vai rồi em còn không biết sao?”

“Chuyện của em với chuyện công ty sắp xếp hình như chẳng có gì mâu thuẫn với nhau.” Ninh Tịch cười mà như không nhìn cô ta: “Ninh Tuyết Lạc bảo chị đến tìm tôi sao? Chẳng lẽ cô ta sợ một diễn viên hạng bét như tôi cướp được vai của cô ta sao?”

“Cô có bản lĩnh cướp vai của Tuyết Lạc? Nói vớ vẩn! Tôi nói cho cô biết, đừng phí công vô ích, bộ phim lần này Ninh gia đã đầu tư ba nghìn vạn, ngầm chỉ định cho Tuyết Lạc rồi!”

“Nếu thế chị còn lo lắng cái gì?”

“Cô là là nghệ sĩ dưới trướng của tôi, phải nghe tôi sắp xếp!” Thường Lệ ra vẻ đương nhiên nói.

“À, hóa ra chị Thường cũng biết tôi là nghệ sĩ dưới trướng của chị cơ đấy.”

“Ninh Tịch, tôi không rảnh để mà cãi nhau với cô, nếu cô rượu mời không uống, thích uống rượu phạt thì cũng đừng có trách tôi!”

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã cảm thấy một lực mạnh mẽ xông tới, bất ngờ không kịp đề phòng khiến cô bị đẩy tới kho hàng trên tầng cao nhất của quán bar, đồng thời di động cũng bị cướp đi.

“Ầm” một tiếng, cửa bị đóng lại.

...

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa.

Biết là có gào thét cũng vô ích nên Ninh Tịch im lặng không nói một lời, sắc mặt hờ hững theo cánh cửa trượt ngòi xuống đất.

Lúc cô mới vào công ty thì Ninh Tuyết Lạc còn thu liễm một chút, cùng lắm cô ta chỉ để Thường Lệ sắp xếp cho cô một vài vai phản diện độc ác không quan trọng, gần đây cô ta lại càng ngày càng quá đáng, ngay cả thủ đoạn cấp thấp như vậy cũng dùng tới...

Nếu không lấy được vai diễn này thì cô phải nghĩ cách rời khỏi công ty giải trí Tinh Huy.

Đang nghĩ lung ta lung tung đột nhiên bên tai truyền đến một loạt tiếng vang nhỏ xíu.

Chẳng lẽ có chuột?

Ninh Tịch lần theo hướng âm thanh nhìn, sau đó liền sững sốt.

Phía sau một đồng thùng gỗ, cô nhìn thấy một đứa bé trai...

Đứa bé kia nhìn bộ dáng khoảng chừng bốn, năm tuổi, mũm mĩm đáng yêu vô cùng, vừa trắng vừa mềm y như bánh bao nhỏ, đứa nhỏ trốn trong góc đang run rẩy, đôi mắt đen nhánh tràn đầy cảnh giác cùng đề phòng.

Chắc, sao trong kho hàng lại có trẻ con được?

Chắc không phải có vị khách nào mang con đến đây chứ?

“Này, bánh bao nhỏ, con là ai? Vào đây bằng cách nào?”

“Lén chạy vào sao?”

“Cũng bị nhốt sao?”

“Ăn kẹo không?”

...

Hỏi một lúc đứa bé kia vẫn không nói tiếng nào, chỉ càng run rẩy hơn trông giống như một con cún nhỏ bị dọa sợ.

Vì vậy Ninh Tịch cũng không hỏi tiếp nữa, dù sao cũng chẳng liên quan đến cô.

Một lớn một nhỏ, mỗi người chiếm một góc phòng im lặng ngồi ngây ngô với nhau.

Đột nhiên bóng đèn trên đỉnh đầu lóe lên một cái, rồi tắt ngúm.

Trong bóng tối, Ninh Tịch tựa như nghe được thanh âm kéo kẹt, nghe kĩ một chút mới phát hiện nghe giống như tiếng hai hàm răng đánh vào nhau.

Ninh Tịch bật cười, mở miệng nói với bánh bao nhỏ: “Sợ tối à?”

Tiếng kéo kẹt dừng lại một chút rồi kêu to hơn.

Ài, sao lá gan lại bé thế chứ?

Ninh Tịch phải nhắm mắt đứng lên, đi về phía đứa nhỏ...

4. Mua Một Tặng Một - Chương 4: cứu Được Bánh Bao Nhỏ

Bánh bao nhỏ bị cô dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Sau đó Ninh Tịch đặt mông xuống ngồi bên cạnh bánh bao nhỏ, không làm gì cả, nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Tối nay bị Thường Lệ ép đến đây uống rượu với khách, đầu cô bây giờ đau như búa bổ.

Đến lúc Ninh Tịch ngủ được một lúc rồi tỉnh lại, cô cảm thấy một bên chân mình nóng nóng, vừa cúi đầu liền nhìn thấy bánh bao nhỏ đã gục xuống bên chân cô từ lúc nào không biết, bàn tay nhỏ bé còn đang túm chặt lấy vạt áo cô.

Ninh Tịch bật cười.

Trước đây khi vẫn còn ở quê, cô đã từng nuôi một con mèo, nó cực kì nhát, rất sợ người lạ, gặp người lạ một cái là chạy. Nhưng chỉ cần bạn không chú ý đến nó, khiến nó cảm thấy bạn không có gì nguy hiểm, nó sẽ len lén chạy đến bên cạnh bạn, thậm chí còn leo lên đầu gối bạn ngủ ngon lành.

Bánh bao nhỏ cảm nhận được tầm mắt của cô, gương nhỏ nhăn nhó bùm, nhưng lần này trong mắt thằng bé không còn sự kinh hoàng nữa mà thay vào đó là tràn đầy sự hiếu kì.

Thật giống một con mèo nhỏ, ngay cả ánh mắt cũng giống.

Khóe môi Ninh Tịch khẽ cong lên, tay chân ngứa ngáy, cuối cùng cô nhịn không được giờ tay ra vuốt vuốt cái đầu xù xù của thằng bé.

Cái xoa đầu này khiến cô giật nảy. Sao trán thằng bé lại nóng thế này!

“Cháu bị sốt?”

Thường Lệ sẽ nhốt cô trong này cho đến hết buổi thử vai ngày mai, thậm chí còn lâu hơn nữa không chừng.

Trong thời gian đó nếu cứ để thằng bé sốt cao như thế này thì rất nguy hiểm.

Lúc đang lo lắng, cô phát hiện ra có gì đó không đúng, đèn trong phòng này rõ ràng là hỏng rồi tại sao nơi này vẫn có ánh sáng?

Ngẩng đầu lên cô mới phát hiện ra trên đầu mình có một cái cửa sổ nho nhỏ ở trên mái nhà, chút ánh sao hiếm hoi hắt qua ô cửa nhỏ tiến vào trong phòng.

Ninh Tịch tìm một cái thang bê rồi nó ra chỗ cái cửa sổ.

“Bánh bao nhỏ, đến đây nào, cô giúp cháu ra ngoài.”

Thằng bé lắc đầu, ánh mắt rất cương quyết, đây là lần đầu tiên thằng bé có phản ứng lại với những gì cô nói.

Ninh Tịch không hiểu ý nó lắm, cười cười bẹo má thằng bé: “Cũng có nghĩa khí lắm đó nha, muốn đồng cam cộng khổ với cô à? Đi lên đi nào, cô không ra được, cháu chui ra ngoài rồi sau đó tìm người đến cứu cô nha.”

Thấy thằng nhóc vẫn còn do dự, Ninh Tịch liền bế nó đứng dậy đặt nó lên cái thang: “Nhanh nào, đàn ông con trai thì đừng lè mề do dự, còn có cô ở dưới này đỡ cháu mà!”

Khó khăn lắm mới đưa được đứa bé lên trên, đầu óc Ninh Tịch quay cuồng choáng váng, chân cô mềm nhũn, ngã xuống cùng với cái thang.....

Bánh bao nhỏ ở trên cửa sổ thấy cảnh này thì trên gương mặt đờ đẫn hiện của nó lên một sự hoảng sợ cực độ....

Ninh Tịch gắng gượng nói ra một chữ: “Đi...đi...”

Dưới ánh sao, khuôn mặt của cô gái trắng bệch tiêu tụy, nhưng lại xinh đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc. Đặc biệt là đôi mắt, trong trẻo linh động, như phản chiếu cả một bầu trời sao lấp lánh.

Cô đã sớm không còn là con vịt xấu xí quê mùa của năm đó.

Nhưng mà, cũng có ích gì đâu?

Ninh Tịch cười khổ, thù lớn còn chưa báo, thế mà cô lại ngã chết ở đây thế này....

Nhưng mà lúc gần chết còn cứu được một cái bánh bao nhỏ, này cũng coi như làm một được một chuyện tốt.

Năm đó nếu con của cô vẫn chưa chết, chắc cũng lớn bằng từng này rồi ấy nhỉ....

Năm năm trước sau vụ tai nạn đó, nhà họ Ninh ngại cô đã làm mất mặt bọn họ nên đã đưa cô sang Mỹ học trong một cái trường toàn những kẻ ăn chơi, mặc kệ cô sống chết thế nào cũng không quan tâm.

Cô thôi học ở đó rồi đăng kí thi vào Viện Đại học Nam California, cô gần như điên cuồng tiếp thu tất cả các loại tri thức ở đó.

Bởi vì cô muốn đánh bại Ninh Tuyết Lạc, dành lại tất cả thuộc về mình!

Điều quan trọng nhất chính là - đóng phim, giấc mơ lớn nhất của đời cô.

Sau khi về nước, dựa vào gương mặt xinh đẹp này cùng với kỹ năng diễn xuất, cô bị Thường Lệ ngấm trúng, thành công bước chân vào công ty quản lí lớn nhất trong giới giải trí - Tinh Huy.

Tiền đồ của cô vốn rất rộng rãi, nhưng Ninh Tuyết Lạc cũng nhanh chân theo đuôi cô vào Tinh Huy, mua chuộc Thường Lệ tạo áp lực cho cô.....

5. Mua Một Tặng Một - Chương 5: Tìm Thấy Tiểu Thiếu Gia Rồi

Trong phòng tiếp khách của quán bar Eton, không khí đặc quánh lại một cách khác thường.

Chủ quán bar, quản lý, nhân viên an ninh.... tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ xếp thành một hàng, trên mặt bọn họ đều có vẻ như sắp có tai hoạ giáng xuống đến nơi.

Bởi vì tiểu thái tử của tập đoàn Lục Thị, cậu con trai yêu quý của Lục Đình Kiêu đã mất tích ở quán bar của họ.

Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một, chẳng có chút biểu cảm dư thừa nào giống y tượng đá, nhưng sự uy hiếp đến từ kẻ bề trên này lại khiến cho bất kì ai trong căn phòng này đều sợ đến mềm nhũn cả chân, mồ hôi túa ra như mưa, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Có một người thanh niên đang quỳ cạnh chân anh ta, nước mắt nước mũi giàn dụa: “Em xin lỗi anh Hai, tất cả đều là lỗi của em! Em không nên đưa Tiểu Bảo đến quán bar này! Nếu Tiểu Bảo có mệnh hệ gì, em cũng không thiết sống nữa.”

Anh ta vừa dứt lời, đã bị đập cho một cái vào ngực.

Âm thanh tựa tựa như tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên khiến cho tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều phải run rẩy.

Lục Cảnh Lễ ôm ngực mình ho sù sụ mất một trận rồi lập tức bò dậy, thẳng lưng quỳ tiếp.

Bây giờ ba mẹ vẫn còn đang ở nước ngoài du lịch vẫn chưa biết Tiểu Bảo bị mất tích, nếu như bọn họ mà biết, sẽ chẳng đơn giản như cú đá vừa rồi của anh Hai đâu, anh sẽ bị xé xác ra mất.

Đúng lúc tâm trạng của Lục Cảnh Lễ sụp đổ hoàn toàn, thì đột nhiên ngoài phòng khách vang lên tiếng đập cửa.

Chủ của quán bar đứng gần cửa nhất tiện tay liền mở ra, nhìn thấy bên ngoài không có ai, còn đang cảm thấy kì lạ ông ta vừa mới cúi đầu xuống liền ngẩng ra: “Tiểu... tiểu thiếu gia!!!”

“Tiểu Bảo.....? Ôi trời ơi! Tiểu Bảo! Tâm can của chú đây rồi! Rốt cuộc là con đã chạy đi đâu thế?”

Lục Cảnh Lễ bò lê bò càng trên mặt đất túm chặt lấy thằng bé, kích động đến mức khóc hu hu.

Tất cả mọi người trong phòng đều hiện lên vẻ sống sót sau thảm hoạ.

Lục Đình Kiêu bước mấy bước ra đến cửa, xách cổ áo của Lục Cảnh Lễ quẳng sang một bên, sau đó liền quỳ một chân ngồi xuống đối diện với con trai: “Sao vậy?”

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi móng vuốt của ông chú nhà mình, Tiểu Bảo nắm lấy tay của Lục Đình Kiêu vội vàng kéo tay anh ta đi ra ngoài.

Lục Đình Kiêu mới dựa gần vào con trai, đã ngửi thấy mùi rượu trên người thằng bé, ngoài ra còn phảng phất đâu đó mùi hương lạ lùng, không sức nức gay mũi như nước hoa, như là hương thơm của một đoá hoa nhỏ mới nở trên sông băng, khiến anh cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, thậm chí trong một khoảnh khắc anh còn thấy tim mình đập nhanh thêm vài nhịp.

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn đứng im, Tiểu Bảo giơ tay chỉ về một phía, sốt ruột đến nổi trong cổ họng còn phát ra những tiếng ư ư.

Lục Đình Kiêu bế con trai lên, bước về phía mà thằng bé chỉ.

Lục Cảnh Lễ cùng với một đám người đằng sau quay sang nhìn nhau rồi cũng bước theo sau.

Năm phút sau, đoàn người dừng lại trước cánh cửa của một kho hàng ở tầng trên cùng.

Tiểu Bảo tuột xuống, dùng sức đập đập vào cánh cửa nhà kho, thần sắc có vẻ rất lo lắng sốt ruột.

“Tiểu Bảo con làm sao thế? Trong này có gì hay sao?” Lục Cảnh Lễ chẳng hiểu gì cả.

Lục Đình Kiều mặt mũi lạnh tanh ra lệnh: “Mở cửa.”

“Vâng, vâng, vâng!” Chủ quán bar gật đầu như già tởm, sau đó quay sang quát lớn với nữ quản lý đứng bên cạnh: “Quản lý Diệp, cô còn ngây ra đấy làm gì, mau mở cửa ra đi! Chìa khoá đâu rồi?”

“A.... mở....cửa....mở cửa ạ?” Người quản lý đó sững ra.

Thôi chết rồi! Cái con Ninh Tịch đó vẫn còn đang bị nhốt trong này mà! Cô đã đồng ý với Thường Lệ ít nhất phải giam cô ta lại đến hết buổi thử vai ngày mai mà.

Nhưng mà, hai vị tôn thần nhà họ Lục cùng với ông chủ đang ở đây, cô ta sao dám nói không, chỉ đành run rẩy lấy chìa khoá ra mở khoá, đẩy cửa ra.

Cửa vừa mới mở ra liền nhìn thấy một người phụ nữ nằm sõng xoài hôn mê trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Sao trong này lại có một người phụ nữ?” Ông chủ quán bar tức tối gào lên.

“Tôi... tôi cũng không biết mà! Lúc trước tôi kiểm tra làm gì có ai đâu?” Nữ quản lý đó cố gắng trấn định, giấu giếm sự chột dạ của bản thân.

“Mau, cứu người trước rồi nói sau!”

Nhưng, vừa có người bước lên định đến gần Ninh Tịch, Tiểu Bảo lập tức nhào lên che trước người Ninh Tịch, khuôn mặt nhỏ nhắn hung hãn, không cho phép bất kì ai lại gần.

6. Mua Một Tặng Một - Chương 6: Tiểu Thái Tử Gia Kim Quang Lập Lánh

“Lục tổng, cái này.....” Ông chủ quán bar không biết làm thế nào đau khổ nói.

Ánh mắt Lục Đình Kiều liếc qua nữ quản lý kia một cái, lại liếc cái thang nằm trên mặt đất và cái khung cửa sổ chỉ đủ một đứa nhỏ chui qua ở mái nhà, liền đoán đại khái được mọi chuyện.

Anh ta ra hiệu cho mọi người giải tán, rồi tiến lên tự mình bế người phụ nữ kia lên.

Mùi hương man mát nhẹ nhàng kia càng thêm rõ ràng.

Thấy Lục Đình Kiều tự mình bế, Tiểu Bảo mới không ngăn cản như lúc nãy nữa, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy vẻ không tình nguyện, một bộ nếu không phải là do nó quá nhỏ thì người ôm người phụ nữ kia sẽ là nó.

.....

Bệnh viện nhân dân số một thành phố B.

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ đối diện.

Đôi chân thon dài vắt chéo ẩn dấu sau lớp âu phục được cắt may tỉ mỉ, từng chiếc cúc áo trên sơ mi được cài một cách cẩn thận... ánh sáng của mặt trời buổi sớm dường như không thể hòa tan được hàn băng tỏa ra từ người anh ta, lạnh lùng cao ngạo như một vị Quốc vương của thời Trung cổ...

Người đàn ông đó dường như cảm giác được ánh mắt của cô, đột nhiên nâng ánh mắt sâu thẳm như lòng đại dương của anh ta lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt đó có tính xâm lược cực kì mạnh, sắc bén giống như một con dao giải phẫu, từng chút từng chút một cắt người cô ra thành từng mảnh nhỏ.

Ninh Tịch rùng mình một cái, cũng bất chấp sự không thoải mái do người đàn ông xa lạ ở trước mặt đem tới, thần sắc lo lắng hỏi han: “Vị tiên sinh này, xin hỏi một chút, tôi đến đây như thế nào vậy? Ngài có nhìn thấy một đứa bé trai không? Tầm bốn năm tuổi, không thích nói chuyện, cũng trắng trẻo mũm mĩm, nhìn có vẻ ngu!”

Ngủ ngủ....

Người đàn ông kia nhướn mày, đưa mắt nhìn sang phía bên phải của cô, giọng anh ta cũng lạnh y như con người của anh ta vậy: “Ý cô là Tiểu Bảo?”

Ninh Tịch nhìn theo ánh mắt của anh ta liền nhanh chóng nhìn thấy một cái bánh bao nhỏ đang nằm say ngủ ở chiếc giường nhỏ bên cạnh, trên mu bàn tay có chút nước...

“Đúng rồi, là nó! Nó tên là Tiểu Bảo à?”

Ninh Tịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ cái trán của đứa bé, đã hạ sốt.

Lúc cô đưa đứa bé ra ngoài lại có chút hối hận, dù sao đứa bé này vẫn còn nhỏ, lại đang phát sốt, cái nơi hỗn loạn như quán bar sao có thể để nó chạy lung tung một mình được, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Ninh Tịch quay lại nhìn người đàn ông siêu cấp đáng sợ phía đối diện: “Đứa bé này con của ngài...?”

Vừa mới nói ra, Ninh Tịch liền phát hiện ra có hỏi cũng bằng thừa.

Một lớn một nhỏ giống nhau như đúc, tuyệt đối chỉ có thể là cha con.

Quả nhiên, Tăng Bằng kia trả lời: “Cha ruột.”

“À, mỹ nhân, cô tỉnh rồi à, tôi là chú Hai của Tiểu Bảo!”

Người vừa tiến vào sáp lại gần, Ninh Tịch theo bản năng lùi lại phía sau một chút, đến khi nhìn rõ mặt người này liền ngậy người: “Lục.... Lục Cảnh Lễ?”

Nhị công tử của tập đoàn Lục thị - ông chủ của công ty giải trí Thịnh Thế, bởi vì có bề ngoài xuất sắc và tính tình phong lưu nên còn được giới truyền thông chào đón hơn cả nghệ sĩ.

Khuôn mặt này cô tuyệt đối không nhận lầm.

Tăng Bằng là cha của Tiểu Bảo, Lục Cảnh Lễ là chú Hai của Tiểu Bảo....

Thế chẳng phải Tăng Bằng là anh trai của Lục Cảnh Lễ - Lục Đình Kiêu?

Lục Đình Kiêu - Ông thần tài của Kinh Thành - Hoàng đế không ngại của cả Đế Đô.

Nghàn lần không nghĩ tới, người cô cứu là con trai tư sinh trong truyền thuyết của Lục Đình Kiêu - Tiểu thái tử gia kim quang lấp lánh....

7. Mua Một Tặng Một - Chương 7: Bánh Bao Lớn Muốn Lấy Thân Báo Đáp

Lục Đình Kiêu không ngừng đánh giá người phụ nữ ở trên giường bệnh, tựa hồ muốn xem biểu tình trên mặt cô là thật hay giả.

Một lúc lâu sau, đại khái là cuối cùng cũng tin cô không phải biết thân phận của Tiểu Bảo từ trước, nên lạnh lùng mở miệng: “Yêu cầu của cô?”

“Hả, yêu cầu gì?” Ninh Tịch không hiểu mấy từ không đầu không đuôi này có ý gì.

“Ý của anh tôi là cảm ơn cô đã cứu Tiểu Bảo, cho nên muốn đền ơn!” Lục Đình Kiêu làm một bộ như vừa gặp phải đại vận.

Ninh Tịch nghe xong liền nhanh chóng tiêu hóa thông tin, rồi lập tức mở miệng nói: “Kì thực thì mấy người không cần phải cảm tạ tôi, đúng là tôi đã cứu Tiểu Bảo nhưng nó cũng đã cứu tôi, nếu nó không đi ra ngoài gọi người tới, e là lúc này tôi vẫn còn bị nhốt ở đây, cho nên coi như thanh toán xong, không ai nợ ai.”

Tuy cô gặp may cứu được Tiểu thái tử, nhưng cô nào dám tranh công. Càng là kẻ có tiền thì chứng nghị bóng nghi gió thì càng lợi hại, huống hồ là thế gia siêu cấp giàu có như Lục thị, không nghi ngờ cô tự biên tự diễn ra nhằm mưu đồ gì gì đó đã phải thấp hươu cảm tạ ông trời rồi. Cứ nhìn ánh mắt phòng bị như gặp cướp của Lục Đình Kiêu khi này là biết.

Để tránh hậu họa về sau, tốt nhất là phủi sạch mọi quan hệ.

Ninh Tịch tự cho rằng câu trả lời này chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng sắc mặt Lục Đình Kiêu lại chẳng có gì gọi là dễ nhìn, khiến cô bị dọa cho sợ mất mật.

Cô không nói gì sai mà? Sắc mặt đáng sợ như thế là ý gì?

“Anh Hai, anh đừng có tỏ ra đáng sợ như thế, người không biết còn tưởng là đang báo thù chứ chẳng phải là báo ân đâu!”

Lục Cảnh Lễ không nỡ nhìn thấy mỹ nhân bị kinh sợ nên lên tiếng giải vây, sau đó lại ân cần nói với Ninh Tịch: “Anh tôi không thích nợ nần với ai bao giờ, cô muốn gì cứ nói! Đừng khách khí!”

Còn có vụ ép buộc người ta phải đề yêu cầu nữa sao?

Khóe miệng Ninh Tịch khê méo một chút: “Không phải là tôi khách khí, tôi quả thật là không cần thật mà, tôi nói thật đó, không tin mấy người có thể tra....”

“Không cần.” Lục Đình Kiêu lời ít mà ý nhiều, trên mặt đã bắt đầu lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lục Cảnh Lễ mở miệng: “Trong kho hàng có camera, là do Tiểu Bảo tự mình chạy vào, còn về phần cô, quản lý quán bar cũng thừa nhận là do cô ta nhốt cô vào trong đó. Cho nên, cô không cần phải lo lắng, chúng tôi không có ý nghi ngờ cô, cô đã cứu Tiểu Bảo thế nên.... tốt nhất là đề yêu cầu đi!”

Ok, lòng vòng một hồi vẫn quay lại chuyện này.

Ninh Tịch cuối cùng không còn cách nào khác đành mở miệng dưới ánh mắt đáng sợ của Lục Đình Kiêu: “Nếu không.... mấy người đưa tiền cho tôi đi?”

Kể có tiền không phải đều thích phương thức báo đáp nhanh gọn này sao?

Dựa theo tính cách của Lục Đình Kiêu, hẳn là thích dùng tiền để giải quyết vấn đề đi!

Nếu cô không lấy tiền e là họ lại nghi cô còn có ý đồ khác, không lấy tiền chẳng lẽ lấy người?

Khi Ninh Tịch cho đây là yêu cầu thích hợp nhất thì sắc mặt Lục Đình Kiêu lại càng thêm khó coi.

Ninh Tịch khóc hết nước mắt, sao lại cảm như hén thế kia, có cái gì thì nói ra không phải tốt sao, chẳng lẽ nói vài câu lại tổn sức đến thế sao (ToT).

Lục Cảnh Lễ sờ sờ mũi phiên dịch: “Anh tôi thấy trả tiền thì có vẻ vũ nhục cô quá.”

Ninh Tịch gào thét ở trong lòng: Không sao hết, hãy vũ nhục tôi đi!!!

Thân phận của Lục gia rất đặc thù, cô thật không biết nêu yêu cầu cái gì cho thích hợp, ngay tại lúc cục diện lâm vào bế tắc, Lục Đình Kiêu lên tiếng:

“Lấy tôi.”

Ninh Tịch ngây người, rồi ngay sau đó ho sù sù như sắp chết đến nơi, sợ tí thì sặc nước miếng mà chết: “Khụ khụ khụ.... Ngài nói cái gì?”

Cổ gắng kiềm chế lại cơn ho, cô lập tức quay đầu nhìn Lục Cảnh Lễ: Nhị thiếu, cầu phiên dịch!!!

Nhưng mà, không chỉ Ninh Tịch mà Lục Cảnh Lễ cũng bị sợ đến ngu người: “Anh, ý anh là gì? Em không dịch được?”

Lúc này, Ninh Tịch đột nhiên thông minh đột xuất, run rẩy nói: “Không lẽ là bởi vì tôi cứu con ngài, nên ngài quyết định lấy thân báo đáp?”

Lục Đình Kiêu vuốt vuốt cằm, suy tư một hồi rồi gật đầu: “Có thể cho là vậy.”

8. Mua Một Tặng Một - Chương 8: Ngài Không Phải Là Gay Sao?

’i là gay sao?

Ninh Tịch lấy một loại tâm tình vô cùng không biết nói thế nào nhìn gương mặt lạnh băng không biểu cảm của người đàn ông trước mặt, vô lực đỡ trán: “Bác sĩ... Bác sĩ đâu rồi? Tôi thấy hình như tôi bị ngã hông đầu rồi, xuất hiện cả ảo giác rồi...”

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt vô tội nói: “Chẳng lẽ tôi không ngã cũng hông đầu ư?”

Vào giờ phút này, Ninh Tịch có lấy tâm lý mạnh mẽ sau khi bị hành hạ đến trăm ngàn lần ra cũng không cách nào tiếp nhận nỗi sợ thật trước mắt.

Cô chỉ cứu một bánh bao nhỏ, bánh bao lớn liền muốn lấy thân báo đáp?

Nếu đây là người khác thì cũng được, chỉ cần hơi đẹp trai một chút thôi cũng coi như là điểm ngộ đi.

Nhưng người này là Lục Đình Kiêu, Lục Đình Kiêu đấy!

Bàn về ngoại hình thì đáng đáp của cô cũng không tệ, nhưng Lục Đình Kiêu là người như thế nào, có loại mỹ nữ nào anh ta chưa thấy qua sao.

Nếu là vừa ý cô thì cô cũng không thấy đáng sợ như vậy, Lục Đình Kiêu vừa ý với nhan sắc của cô, muốn cùng cô vui đùa một chút cũng còn có thể chấp nhận được, nhưng mà anh ta lại nói là “Lấy anh ta”, đúng là sấm sét giữa trời quang. Mầu chốt là...

“Không phải ngài thích đàn ông sao?” Ninh Tịch thốt lên.

“Phốc ha ha ha...” Lục Cảnh Lễ cười nghiêng ngả.

Mặt Lục Đình Kiêu lập tức đen như đất nồi, trong nháy mắt cả phòng bệnh đã giăng đầy mây đen.

Qua một lúc lâu thì Lục Cảnh lễ rốt cuộc cũng nín cười: “Nếu anh tôi thích đàn ông vậy thì Tiểu Bảo chui ra ở đâu?”

“Ồ, để thuê? Hoặc thụ tinh nhân tạo?”

“Nếu anh ấy thích đàn ông thì tại sao lại phải lấy thân báo đáp?”

“Che giấu tính hướng thật?”

“Ha ha ha ha ha....., anh, em không giúp anh được...”

“Tôi còn nghe đồn... hai người là một đôi mà...” Ánh mắt tề nhị của Ninh Tịch quét tới quét lui giữa hai người.

“Khụ khụ khụ.....” Lục Cảnh Lễ bị dọa đến sắc nước bọt: “Con mợ nó, khẩu vị nặng quá rồi! Mặc dù Tiểu gia đây xinh đẹp như hoa, trai gái đều ăn...”

Lúc này, người ở trung tâm cơn bão chậm rãi đứng lên, hai chân thon dài bước từng bước tới gần Ninh Tịch: “Cảnh Lễ, mang tiểu Bảo ra ngoài.”

“Hả? Anh, anh muốn làm gì?”

Lục Đình Kiêu nhàn nhã xắn ống tay áo lên: “Chứng minh một chút cho Ninh tiểu thư về tính hướng của anh.”

Ánh mắt anh ta lúc này giống như là muốn đem Ninh Tịch cắt ra từng khúc rồi nuốt vào bụng vậy. Ninh Tịch bị dọa ngã lộn xuống giường, thiếu chút nữa chui luôn vào gầm giường.

“Ngài Lục, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, mọi người đều đồn như thế mà! Oan có đầu nợ có chủ! Còn nữa ngài không cần báo đáp tôi cái gì cả, nếu ngài nhất định, nhất định phải muốn tôi để ra yêu cầu, tôi... tôi muốn ngài dừng lại đây, đây chính là yêu cầu của tôi... A, xin lỗi, chút nữa tôi có việc vô cùng quan trọng, phải đi trước! Có duyên sẽ gặp lại ~~!”

Ninh Tịch nói thật nhanh rồi co giò chạy thẳng ra ngoài.

Kết quả, vừa mới chạy không được mấy bước đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lục Đình Kiêu vang lên từ đằng sau, “Tôi cho cô đi?”

Ninh Tịch bị dọa đến nỗi chân run lên lập cập.

Tới số rồi!

Sau mấy giây, Ninh Tịch cảm tưởng như sẽ bị ánh mắt của Lục Đình Kiêu giết chết thì anh ta đưa cho cô một tờ giấy với một cái bút: “Phiền cô Ninh lưu lại cho Tiểu Bảo vài dòng, để tránh nó tỉnh lại không thấy cô sẽ lo lắng.”

Chỉ... chỉ như thế?

Đây chính là sống sót sau tai nạn!

“Được được, không thành vấn đề! Bảo tôi viết một vạn chữ cũng không vấn đề gì!” Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, cầm bút lên xoẹt xoẹt viết.

Viết xong còn sợ sẽ phát sinh cái gì bèn vội vàng chạy như điên.

Nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng rời đi của cô gái kia, ánh mắt người đàn ông trở nên thâm trầm hơn, giống như thợ săn đã ngắm được con mồi ưng ý.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Cảnh Lễ lập tức bay đến bên cạnh: “Anh, em đang nằm mơ sao? Anh vừa ý Ninh Tịch sao? Ba mươi hai năm, anh không thích một cô gái nào, ngay cả em trai của anh cũng nghi ngờ anh là cong...”

Chữ “cong” vừa mới ra đã lập tức bị ông anh ruột chặn họng: “Im miệng.”

“Ặc.” Lục Cảnh Lễ nghẹn.

Một bụng đầy bát quái mà không cho hỏi thật sự là muốn ông đây ghen chết đấy à!

9. Mua Một Tặng Một - Chương 9: Không Phải Đến Thử Vai Nữ Chính

Vì đang là giờ cao điểm nên các con đường đều kẹt xe nghiêm trọng, lúc Ninh Tịch chạy đến buổi thử vai thì đã muộn.

Thường Lệ với Ninh Tuyết Lạc mặt mũi hớn hở đi ra từ trong tòa nhà tổ chức buổi thử vai, bên cạnh là một đám người xúm vào chúc mừng.

Nhìn thấy Ninh Tịch đầu đầy mồ hôi chạy tới, ánh mắt Ninh Tuyết Lạc vẫn tràn đầy khinh bỉ giống như năm xưa.

Thấy Ninh Tuyết Lạc làm vẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi ngồi lên xe rời đi thì Ninh Tịch không trở về mà đi thật nhanh vào trong tòa nhà.

Bây giờ cũng không tính là muộn.

Chạy được nửa đường thì nhìn thấy một đoàn người đang trò chuyện vui vẻ, đây chính là nhóm giám khảo của buổi thử vai cho bộ phim Thiên Hạ.

“Thật xin lỗi, tôi đến trễ!” Ninh Tịch cúi người thật thấp.

Các giám khảo nhìn Ninh Tịch đột nhiên cản đường thì trở mắt nhìn nhau, có vẻ có chút không vui.

Không ai thích người tới muộn cả.

Phó đạo diễn xì mặt: “Buổi thử vai đã kết thúc, lúc này cô mới chạy tới thì có ích gì? Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng ra sao!”

“Tôi không đến thử vai nữ chính!” Ninh Tịch nói.

“Hà? Không tới thử vai nữ chính vậy cô tới thử vai nào?” Biên kịch hứng thú nói.

“Tôi đến thử vai nữ thứ, Mạnh Trường Ca! Theo tôi biết thì lần thử vai trước các ngài chưa chọn được người thích hợp!” Vừa dứt lời, Ninh Tịch ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, hiện trường im lặng ít nhất năm giây, phó đạo diễn mới vừa rồi còn không vui giờ lập tức nhìn thẳng cô.

Phó đạo diễn chỉ thấy cô gái trước mặt mặt mũi sắc nét, tóc đen dài tới eo, trên người mặc một chiếc váy đỏ thẫm. Nhưng sắc màu chói mắt như thế lại không lẫn át được vẻ đẹp của cô, trái lại còn trở thành phong nền cho cô thêm nổi bật.

Cô chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng tựa như đang đứng giữa khu rừng mờ sương, giống như một con linh hồn đã tu hành cả ngàn năm, đôi mắt câu hồn khiến người ta không chú ý sẽ vô tình rơi vào vô hạn xuân sắc, tuy đạo hạnh sâu nhưng dường như chưa bao giờ lay dính phạm trần, trong đôi mắt là một mảnh trong suốt...

“Cô tên là gì?” Chờ đến lúc đạo diễn Quách Khải Thắng lên tiếng thì mấy giám khảo khác mới tỉnh lại, tựa như vừa mới chìm vào một giấc mộng ngắn ngủi.

“Ninh Tích.”

Đạo diễn Quách với phó đạo diễn, biên kịch và nhà sản xuất bàn nhau một chút, sau đó nói: “Có chút ấn tượng, là nghệ sĩ của Tinh Huy đúng không? Cô về chuẩn bị một chút, vai nữ thứ thuộc về cô! Khi nào quay sẽ báo cho cô.”

“Cám ơn đạo diễn, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt!” Ninh Tích cúi người cảm ơn.

Đúng thế, ngay từ đầu, mục tiêu của Ninh Tích đã là vai nữ phụ.

Vì nhân vật này mà cô đã nghiên cứu suốt ba tháng, cố gắng tìm hiểu cảm giác và khí chất của Mạnh Trường Ca, cố gắng đạt tới mức chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến các giám khảo động tâm.

Mặc dù có chút trúc trắc nhưng vẫn ổn, cô đã thành công...

Sau khi Ninh Tích rời đi, đạo diễn Quách liên tục cảm thán: “Đây đúng là đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công! Cô bé này mặc dù kị hợp đồng với Tinh Huy nhưng lý lịch quá nát, như thế mà tới thử vai nữ chính thì tôi không để mắt tới đâu, không ngờ lại đẹp hơn trong hình nhiều!”

Biên kịch Diệp Linh Lung cũng không nén nổi kích động: “Quan trọng nhất vẫn là khí chất, ánh mắt của cô bé ấy vừa này thật quá chuẩn, tuy Mạnh Trường Ca là yêu nữ hại nước nhưng trước đó thì vẫn là một nữ tướng quân hào khí ngút trời, nàng ta có thể quyến rũ nhưng không thể dung tục, thậm chí còn phải có phần ngây thơ với thoát tục. Mấy người trước đến thử vai đều diễn thành hoa khôi thanh lâu, thật tức chết tôi mà!”

“Ha ha ha, đừng giận đừng giận, chẳng phải là chọn được Trường Ca cho cô rồi sao!”

...

Cùng lúc đó tại bệnh viện nhân dân số một thành phố B.

Bánh bao nhỏ ở phòng bệnh VIP đang khiến một đám người lo sốt vó.

Đứa bé co rúc trên bệ cửa sổ, tâm tình kích động lạ thường, lạc giọng gào khóc, bất kể bác sĩ, y tá nói thế nào cũng không dỗ xuống được.

Lục Cảnh Lễ dùng toàn tâm toàn ý dỗ cậu cháu trai bảo bối nhưng biết làm sao được, người ta căn bản không cần ông chú ruột này.

Không có cách nào khác, Lục Cảnh Lễ đành gọi điện thoại cho Lục Đình Kiêu mới bị công ty gọi đi, bảo anh quay lại.

10. Mua Một Tặng Một - Chương 10: Bánh Bao Nhỏ Nổi Giận

‘nh bao nhỏ nổi giận

“Anh, anh tới rồi, đang yên đang lành tự dưng Tiểu Bảo lại khóc quấy.”

“Sao lại thế này? ”Lục Đình Kiêu trầm giọng hỏi.

“Em cũng không biết, nó tỉnh lại rồi chạy khắp nơi tìm ai đó, em hỏi nó có phải muốn tìm Ninh Tịch không, rồi bảo nó không cần tìm, cô xinh đẹp đã đi rồi. Vừa dứt lời thì nó liền khóc như cha chết mẹ chết. Xem ra Tiểu Bảo hình như rất thích Ninh Tịch, vừa nghe cô ấy đã đi rồi thì khóc thành như thế!”

Hơn nữa đã rất lâu rồi Tiểu Bảo chưa hề có cảm xúc mãnh liệt đến thế.

Nghe xong, Lục Đình Kiêu đi thẳng tới chỗ con trai.

Tiểu Bảo phát hiện Lục Đình Kiêu tới gần thì lập tức cảnh giác rút về sau, ánh mắt đầy vẻ đề phòng cùng xa lánh, ngay cả cha ruột cũng không nhận.

Đến cách con trai ba bước chân thì Lục Đình Kiêu dừng lại, bình tĩnh nói: “Chú Hai nói cô đã đi rồi không phải là ý như con nghĩ, cô ấy không có bất cứ một vấn đề gì, đã xuất viện về nhà rồi, không phải đã qua đời như bà ngoại con, mãi mãi không trở lại, hiểu chưa?”

Đại khái cũng chỉ có lúc đối diện với con trai thì Lục Đình Kiêu mới có kiên nhẫn nói dài như vậy.

Lục Cảnh Lễ ghen hòng trở mắt: “Có nhầm hay không! Em mới nói ”đi” mà nó nghĩ nhiều đến thế?”

Thật ra là do Tiểu Bảo chính mắt nhìn thấy Ninh Tịch bị ngã xuống nên đã bị dọa sợ, dưới tình huống tâm trạng không ổn định thì hiểu nhầm lời của Lục Cảnh Lễ cũng không phải không thể.

Nghe xong Lục Đình Kiêu giải thích, Tiểu Bảo tạm thời không khóc nữa nhưng vẫn vùi đầu rúc vào bên bệ cửa sổ, không chịu nhúc nhích.

Vì vậy Lục Đình Kiêu móc ra một tờ giấy: “Cô ấy để lại cho con, muốn xem không?”

Thân thể Tiểu Bảo cứng lại, sau đó giống như được bật công tắc vậy, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, giơ hai tay cánh tay ngắn ngắn nhỏ nhỏ, tỏ ý muốn ba ba bế.

Lục Cảnh Lễ: “...”

Các bác sĩ và y tá: “...”

Nguyên một phòng toàn người bị hành hạ đến chết đi sống lại, kết quả chỉ cần một tờ giấy đã giải quyết xong?

Lúc này Lục Cảnh Lễ còn nghĩ Lục Đình Kiêu đúng là rảnh quá mới muốn Ninh Tịch để lại một tờ giấy, nhưng hiện thực đã chứng minh anh trai anh quá thần.

Lục Đình Kiêu ôm con trai ngồi trên ghế salon, sau đó đưa tờ giấy cho cậu nhóc.

Tiểu Bảo vội vàng nhận lấy, nhóc biết chữ từ lâu rồi, có thể tự đọc được.

[Cục cưng, cảm ơn con cứu cô, con rất giỏi đó nha, chụt chụt chụt <3>

]

Tiểu Bảo nhìn chữ trên tờ giấy, còn có hình trái tim ở phía cuối thì đôi mắt sáng rực, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút đỏ ửng, mặc dù đã cố gắng mím môi nhưng vẫn không nhịn được cong lên, thân hình nhỏ bé càng thêm đáng yêu.

Về mặt Lục Cảnh Lễ y như gặp quỷ: “Wtf, em hoa mắt đúng không anh? Tiểu Bảo cười kìa! Em nhớ Tiểu Bảo lâu lắm rồi không cười! Rốt cuộc Ninh Tịch viết cái gì thế?”

Lục Cảnh Lễ định nhìn lên nhưng Tiểu Bảo lập tức giấu đi như giấu vàng.

Nhưng mà Lục Cảnh Lễ nhanh mắt đã đọc được rồi, chỉ là một lời nhắn bình thường thôi mà, có thể Tiểu Bảo vui như vậy sao? Ninh Tịch này đúng là không đơn giản!

Lục Đình Kiêu im lặng nhìn con trai, ánh mắt rất dịu dàng.

Tiểu Bảo đã tỉnh lại nên Lục Đình Kiêu ôm bé về nhà, hơn nữa còn gác hết mọi chuyện ở công ty lại ở nhà cùng với bé.

....

Buổi tối, tại căn hộ số 8 khu căn hộ cao cấp Platinum Palace Jindi (Bạch Kim Đế Cung.)

Một lớn một nhỏ ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, sắc mặt ai cũng lạnh như tảng băng, chẳng ai chịu thua kém ai.

Lục Đình Kiêu: “Ăn cơm.”

Tiểu Bảo bịt tai làm ngơ.

Lục Đình Kiêu: “Ba nói lần cuối cùng.”

Tiểu Bảo vẫn không thềm nhúc nhích một chút nào.

Lục Đình Kiêu: “Con nghĩ cái loại uy hiếp ngây thơ như tuyệt thực này có tác dụng với ba?”

Tiểu Bảo giống như vị sư già đang ngồi thiền, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới riêng, không có nửa điểm phản ứng với thế giới bên ngoài.

Hai cha con tiếp tục giằng co.

Một giờ sau.

Lục Đình Kiêu gọi điện cho Lục Cảnh Lễ: “Gửi địa chỉ của Ninh Tịch cho anh.”

Được rồi, thực tế chứng minh, tuyệt thực vẫn có hiệu quả.

Hiệu suất làm việc của Lục Cảnh Lễ rất nhanh, ngay lập tức đã gửi tin nhắn địa chỉ của Ninh Tịch tới cho anh, phía sau còn khuyến mại thêm một mớ tin bất quái, tất nhiên Lục Đình Kiêu không thềm nhìn.

Không cần Lục Đình Kiêu mở miệng, Tiểu Bảo vừa thấy ba ba cầm áo khoác với chìa khóa xe lên đã lập tức lẻo đẻo chạy theo.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn đứa con trai đang chạy theo bên chân, bắt đắ dĩ cúi người bẻ lên: “Không có lần sau.”

11. Mua Một Tặng Một - Chương 11: Bánh Bao Lớn Kèm Bánh Bao Nhỏ

Ninh Tịch trở về từ buổi thử vai, việc đầu tiên là ngủ bù một giấc sau đó chạy ra siêu thị mua đồ nấu lẩu, đồ ăn kèm và bia nữa.

Trận đầu toàn thắng, tự nấu một nồi lẩu coi như là chúc mừng đi!

Ăn lẩu một mình..... cảnh giới tối cao của sự cô đơn.....

Cũng may cô trước nay luôn lủi thủi một mình, lâu dần cũng thành thói quen.

Mới vừa chuẩn bị xong nước lẩu với đồ ăn thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lúc này ai lại tới vậy?

Ninh Tịch hiểu kì mở cửa ra, sau đó liền ngậy người.

Ngoài cửa, Lục Đình Kiêu một thân âu phục nghiêm chỉnh, bên ngoài khoác thêm một cái áo đen dài, trong ngực đang bế bánh bao nhỏ, trong ngực bánh bánh nhỏ thì đang ôm một giỏ sớ đủ các loại trái cây.

Đây... đây là cái tổ hợp kì dị gì thế này?

“Lục tiên sinh?” Ninh Tịch nuốt ngụm nước miếng: “Sao ngài lại tới đây... muộn thế này rồi, có chuyện gì vậy?”

“Thăm bệnh.”

Thăm bệnh????

Trời tối còn tự mình chạy đến, thậm chí còn vác theo bánh bao nhỏ đến thăm bệnh?

Cô chỉ bị ngã một cú thôi mà, đùa cũng vui quá nha...

“Uh..., Ngài Lục khách khí quá, mời vào! Thật ngại quá, trong phòng hơi bừa bộn...” Ninh Tịch cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thụ sủng nhược kinh mà nhanh chóng thu dọn phòng một chút, ném mấy cái lật vật trên ghế bành đi, quần áo bẩn cũng nhét vội xuống gầm giường...

“Hai người ngồi đi, uống chút gì không? Trà với sữa?” Ninh Tịch một bên bận rộn, một bên vất óc nghĩ xem Lục Đình Kiêu tới đây làm gì, nhưng đáng tiếc, đạo hạnh của Lục Đình Kiêu đạo hạnh quá cao thâm, người trần mắt thịt như cô không nhìn ra.

“Được.” Lục Đình Kiêu gật đầu, biểu cảm không khác gì khi nghe đám lính quèn dưới trướng báo cáo.

Ninh Tịch chỉ có thể ngoan ngoãn rót trà cho Lục Đình Kiêu, rồi rót sữa cho bánh bao nhỏ.

Tay chân Lục Đình Kiêu vốn rất dài, ngồi ở trên ghế salon càng làm khiến phòng khách thêm nhỏ hẹp.

Bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh anh, hai cha con tướng mạo rất giống nhau, ngay cả biểu tình cũng y như đúc - Đều là dân mặt đơ. Hai người cũng không lên tiếng nói chuyện, bầu không khí nặng nề đến đáng sợ.

Ninh Tịch ngồi đối diện mà khóc không ra nước mắt. Hai người này tới đây để làm cái gì vậy?

Lúc này, trong nồi truyền tới tiếng nước sôi, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi cay mê người.

Ninh Tịch vì phá vỡ sự im lặng này mà thuận miệng nói: “Thế... hai người đã ăn tối chưa? Tôi đang định ăn lẩu, có muốn ăn cùng không?”

Lục Đình Kiêu: “Được.”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Ninh Tịch: “...”

Cô chỉ khách sáo một tí thôi mà hai người kia đồng ý ngay tắp lự là thế nào?

Một người là Đại tổng tài, một người là Tiểu thiếu gia, sơn hào hải vị nào mà chưa từng ăn qua, chạy tới nhà kẻ bình dân như cô ăn ké một nồi lẩu rẻ tiền?

Ninh Tịch cảm thấy bó tay toàn tập.

Nhưng lời đã nói ra ngoài thì chỉ có thể nhắm mắt mời hai người bọn họ lên bàn ăn, sắp thêm 2 bộ bát đĩa.

“Tôi mua gia vị lẩu cay, hai người ăn được cay không?” Ninh Tịch không yên tâm hỏi lại.

Lục Đình Kiêu: “Được.”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Được rồi.....

Ninh Tịch đem đồ ăn kèm đã chuẩn bị xong bưng tới.

Lục Đình Kiêu không ăn được bao nhiêu, phần lớn thời gian là giúp hai người còn lại nhúng đồ ăn, trái lại bánh bao nhỏ với Ninh Tịch thật sự thích ăn cay, bị cay đến lè lưỡi cũng không chịu dừng.

Cuối cùng, ngay cả Ninh Tịch cũng có chút lo lắng: “Trẻ con mà ăn cay như thế hình như không tốt lắm?”

Nếu vị Tiểu thái tử này xảy ra chuyện gì ở chỗ cô thì sao cô có thể chịu trách nhiệm nổi đây.

“Không yếu ớt như thế.” Lục Đình Kiêu lại không cho là đúng. Vì thế, Ninh Tịch cũng không tiện nói gì nữa.

“Buổi thử vai thế nào?” Lục Đình Kiêu bỗng đứng chủ động mở miệng nói chuyện.

Ninh Tịch ngăn người một chút mới phản ứng được, nói: “Cũng coi như thuận lợi, cho nên hôm nay mới làm nồi lẩu coi như chúc mừng.”

Lục Đình Kiêu nâng lon bia lên: “Chúc mừng.”

Thật không ngờ lời chúc mừng đầu tiên nhận được lại là từ Lục Đình Kiêu....

12. Mua Một Tặng Một - Chương 12: . Ngủ Lại Qua Đêm

. Ngủ lại qua đêm

Ninh Tịch cầm lon bia nhẹ nhàng cùng với lon của Lục Đình Kiêu, lộ ra một nụ cười xuất phát từ nội tâm: “Cảm ơn!”

Trong nháy mắt đó, Lục Đình Kiêu không hề phát hiện bản thân đang ngẩn người.

Ninh Tịch nói xong nhìn về phía Tiểu Bảo ngồi bên cạnh: “Lần này phải đặc biệt cảm ơn Tiểu Bảo nha, nếu không nhờ con thì cô đã không cách nào tới kịp buổi thử vai rồi, đến nào cục cưng, mời con một ly!”

Tiểu Bảo nhìn sữa trong tay mình, rồi lại nhìn bia của ba với Ninh Tịch, dường như có chút không muốn nhưng cuối cùng vẫn nâng cốc sữa của mình lên chạm một cái với Ninh Tịch, đem số sữa còn lại uống hết sạch.

Ninh Tịch bị bộ dáng nghiêm túc của bé chọc cho cười chảy nước mắt. Hóa ra thằng nhóc này còn biết cái gì gọi là “cảm tình càng thâm thì càng phải uống cạn”?

Giữa chừng, Lục Đình Kiêu có điện thoại nên đi ra ban công nghe máy.

Ninh Tịch lập tức tiến tới bên Tiểu Bảo, đem bia của cô đưa cho cậu nhóc: “Hi hi, muốn thử chứ gì? Nhanh nhanh nhanh, thừa lúc ba con không có ở đây làm một hộp nhỏ! Nhưng chỉ được uống một hộp thôi nhé!”

Ánh mắt Tiểu Bảo nghe thế liền sáng như sao, cúi đầu cẩn thận nhấp một hộp nhỏ.

Mặc dù cái vị này uống không ngon lắm, cơ mà nhóc thấy rất vui nha.

Chờ Lục Đình Kiêu nghe điện thoại xong trở lại thì Ninh Tịch đã ngồi ngay ngắn lại, làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tiểu Bảo còn chuyện nghiệp hơn, bình tĩnh thong thả uống sữa bò, một chút khác thường đều không có.

Lục Đình Kiêu thoát nhìn như không phát hiện ra cái gì, rất tự nhiên ngồi xuống, chẳng qua trong mắt có chút lạnh đi.

Sức chiến đấu của ba người không tệ, cô mua rất nhiều đồ nhưng đều sạch bách cả.

Ninh Tịch thấy trời cũng không còn sớm lắm, đang nghĩ xem có nên bảo hai cha con họ đi về hay không, đột nhiên chân trời lóe lên một tia chớp, tiếng sấm nổ ừng ừng vang lên, gió bắt đầu rít gào ngoài cửa sổ...

“Nghe dự báo thời tiết, thấy bảo tối nay trời sẽ mưa to lắm, còn có bão...”

Ninh Tịch nhìn bên ngoài cửa sổ đang mưa như trút nước, bánh bao nhỏ nhìn Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu cũng nhìn Ninh Tịch...

Bị một lớn một nhỏ nhìn chằm chằm như thế, Ninh Tịch chỉ có thể mở miệng nói: “Đã trễ rồi, thời tiết lại xấu, nếu ngài đưa Tiểu Bảo trở về chỉ sợ có phần nguy hiểm, nếu không... hai người ngủ tạm ở nhà tôi một đêm?”

Theo phép lịch sự tối thiểu thì cô cũng nên làm bộ một chút, cô cảm thấy Lục Đình Kiêu chắc chắn sẽ không đồng ý.

Kết quả...

Lục Đình Kiêu: “Được.”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Ôi đêch...

Lục Đình Kiêu này cũng quá dễ dãi đi!

Sao cô lại có ảo giác hai cha con họ rất mong cô nói những lời này?

Chắc điên rồi!!!!

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo cứ như vậy ngủ lại một đêm.

Căn hộ do công ty an bài này cũng không lớn, chỉ có một phòng ngủ với một phòng khách, thật sự là một vấn đề nan giải.

“Tôi ngủ phòng khách, ngài với Tiểu Bảo ngủ trong phòng tôi được chứ? Tôi đi đổi ga trải giường một chút...”

“Không cần, tôi ngủ phòng khách, cô với Tiểu Bảo ngủ trong phòng ngủ.” Ngữ khí thể hiện rõ ý không cho cô từ chối.

Ninh Tịch cảm thấy thật tội lỗi, không những mời Lục đại tổng tài ăn lẩu giá rẻ thậm chí còn để anh ta ngủ phòng khách.

Nếu như tối nay chỉ có Lục Đình Kiêu thì dù trời đổ mưa đá cô cũng nhất quyết không cho anh ta ở lại, nhất là dưới tình huống ban sáng, nhưng lúc này lại có thêm một bánh bao nhỏ.

Thời tiết như thế này mà để anh ta ôm một đứa nhỏ đi về thì đúng là rất nguy hiểm, hơn nữa có thêm một đứa bé cũng không bị tính là cô nam quả nữ đúng không?

Ninh Tịch chỉ có thể cam chịu số phận: “Để tôi tìm xem có quần áo cho hai người thay không...”

Lục tung một trận thế mà thật sự tìm được nha!!!!

13. Mua Một Tặng Một - Chương 13: Nuôi Trẻ Con Thật Không Dễ

Hồi trước đi làm thêm, ở xưởng có tặng một bộ đồ ngủ pikachu dành cho trẻ em, cô tiện tay nhét bừa vào tủ, may mà Tiểu Bảo mặc vừa.

Lục Đình Kiêu thì dễ xử lý hơn, em trai cô còn mấy bộ quần áo để lại chỗ cô.

Sau khi nhận lại cha mẹ đẻ, Ninh Tịch cảm thấy rất có lỗi với cha mẹ nuôi của mình, cô không còn mặt mũi nào để gặp lại họ nữa, thế nên rất ít khi liên lạc với bên đấy, chỉ thỉnh thoảng qua lại với em trai Đường Nặc của cô.

Tìm được quần áo xong, Ninh Tịch lại vào phòng lấy cho Lục Đình Kiêu một bộ chăn gối mới.

Ghế sofa ở phòng khách không lớn, chừa đủ để đôi chân dài của Lục Đình Kiêu gác chân, cô đành phải chuyển một cái ghế dài tới để nối thêm ra.

Tiểu Bảo lại khiến người khác rất yên tâm, thằng bé biết tự tắm, tự mặc quần áo đáng yêu vào, sau đó cũng tự giác nằm lên giường.

Ninh Tịch tắm xong mặc một bộ đồ ngủ trông khá là bảo thủ, sau khi chắc chắn bản thân không có chỗ nào kì kì nữa mới đi ra ngoài.

“VẬY... ngài Lục, tôi đi ngủ trước đây, nếu có chuyện gì cần thì cứ gọi tôi nhé.”

“Ừm.” Thấy Ninh Tịch tắm rửa xong, Lục Đình Kiêu có hơi thất thần nhưng ngay sau đó ánh mắt anh lập tức tối lại.

Tóc cô được búi gọn gàng lại, mặc bộ đồ ngủ trông phổ biến nhất có thể, mặt không đánh phấn, làn da nõn nà còn đỏ ửng lên sau khi tắm.

Có thể nhìn ra Ninh Tịch đang muốn cố tránh né, bộ dạng của cô thật sự không có vấn đề gì cả.

Nhưng Lục Đình Kiêu khó có thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này, vì anh phát hiện bộ phận nào đó phía dưới mình lại đang dần ngóc đầu lên.

.....

Sau khi Ninh Tịch vào phòng, bỗng thấy trên giường mình lại có thêm một vật nhỏ đáng yêu, cảm thấy rất kì diệu.

Từ tối qua tới giờ, có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài dự đoán của cô.

“Mau ngủ đi.” Cô nằm xuống cạnh bánh bao nhỏ, tắt đèn trần đi, chỉ để lại chiếc đèn ngủ đầu giường.

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Ninh Tịch lại bắt đầu đau đầu rồi đây.

Hình như lũ trẻ con trước khi ngủ đều phải kể chuyện để dỗ chúng thì phải....

Ninh Tịch bắt lực nhún vai: “Cô không biết kể chuyện, hay cô hát một bài cho con nghe nhé?”

Bánh bao nhỏ gật đầu, vẻ mặt mong chờ cực kì.

Thế là Ninh Tịch vỗ vỗ nhẹ lên lưng bé, nhẹ cất tiếng hát:

”Tiết thu nửa ấm nửa lạnh

An tâm dựa trong lòng người

Lặng lặng mà nhìn lưu quang bay vờn

Trong gió kia một, lại một phiến hồng diệp

Khiến lòng ta một mảnh êm đềm

Nửa tỉnh nửa say khắc ấy

Lại nhường mắt cười ngàn vạn

Để ta như mây giữa tuyết phiêu diêu

Dùng băng thanh khê khàng hôn lên mặt người

Mang theo một lớp, một lớp sóng triền miên

Lưu lại nhân gian bấy nhiêu tình ái

Đối mặt với phù sinh ngàn biến cố

.....”

Ninh Tịch hát tới đây thì nghẹn lại, vì câu sau là “Cùng người hữu tình làm chuyện khoái hoạt. Đừng hỏi là kiếp hay là duyên.”

*Bài hát: Lưu quang phi vũ, nhạc phim Thanh Xà Bạch Xà (1993) do Vương Tổ Hiền đóng.

Cái quái gì vậy, lời bài hát này hình như không hợp với trẻ nhỏ lắm thì phải?

Hay đổi bài khác đi...

“Khụ, đoạn sau cô quên mất hát thế nào rồi, để cô đổi bài khác nhé!”

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Ninh Tịch vắt óc suy nghĩ đổi một bài khác có lời lẽ an toàn hơn:

”Trong đầm có một chú ếch con,

Lúc nó nhảy múa trông như có hoàng tử nhập vào người (-.)(-.)(-.)

Ánh mắt cool ngầu không có con ếch nào có thể sánh bằng,

Rồi sẽ có một ngày nó sẽ được công chúa đánh thức,

Tin rằng kì tích luôn ở bên chúng ta,

Tự tin trưởng thành có bạn kề bên la la la la la.....”

Hát đủ ba lần bài chú ếch nhỏ nhảy múa, bên cạnh rốt cuộc cũng truyền tới hít thở đều đặn.

Nuôi trẻ thật đúng là không dễ dàng gì!

Bỗng cô thấy thật nể phục ông bố đơn thân Lục Đình Kiêu!

Cũng không biết rốt cuộc mẹ của bánh bao nhỏ là ai, tại sao đã sinh ra bánh bao nhỏ rồi mà vẫn không ở bên Lục Đình Kiêu?

Vì thân phận thấp kém nên Lục gia không chấp nhận sao?

Hay còn khúc mắc gì đó với Lục Đình Kiêu mà không thể để người khác biết?

Cứ miên man suy nghĩ như vậy, Ninh Tịch cũng dần dần chìm vào giấc mộng.

Ngủ tới nửa đêm, Ninh Tịch bị một tiếng vang trầm thấp từ phòng khách truyền tới làm tỉnh giấc.

14. Mua Một Tặng Một - Chương 14: Dễ Bùng Cháy Lắm Đó!

Bánh bao nhỏ ngủ rất say, cô rón rén xuống giường ra ngoài xem có chuyện gì.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Lục Đình Kiêu đang rót nước, một tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt.

Ninh Tịch vội đi tới: “Ngài Lục, ngài không sao chứ?”

“Không sao.”

“Ồ...m, có phải ngài bị đau dạ dày không?”

Lục Đình Kiêu không nói gì.

Ninh Tịch biết mình đoán đúng rồi.

Mẹ! Hóa ra Lục Đình Kiêu không ăn được cay, không ăn được còn cố mà nuốt?

“Đợi đây, tôi đi lấy thuốc đau dạ dày cho ngài.”

May mà những thuốc hay dùng cô đều có cả.

Ninh Tịch vội vã mang thuốc tới: “Phải uống cả hai viên.”

“Cảm ơn.” Lục Đình Kiêu lấy thuốc khỏi tay cô, bàn tay mát lạnh nhẹ lướt qua, cảm giác ấy, như chạm vào tim, khiến người ta bỗng thấy thật yếu đuối.

Trong đêm tối mịt mù mưa to gió lớn, lại có người đẹp thế kia đứng trước mặt, sủng dễ cướp cò lắm đó nha!

Ninh Tịch lẩm nhẩm mấy vòng số Pi mới bình tĩnh lại được.

Thấy Lục Đình Kiêu uống thuốc xong, cô cũng không đi luôn, mà ở lại cạnh anh thêm một lúc.

“Đỡ hơn chút nào chưa, có cần tới bệnh viện không? Xin lỗi, tôi không biết ngài không ăn được cay...”

Lúc đầu cô lo cho bánh bao nhỏ cơ, cuối cùng bánh bao nhỏ thì chẳng sao cả, mà Lục Đình Kiêu lại xảy ra chuyện, đúng là lạ đời....

“Không liên quan đến cô, chỉ là bệnh cũ thôi.”

Hai người im lặng một hồi, Lục Đình Kiêu bỗng mở miệng: “Tối nay tối quấy rầy là vì Tiểu Bảo muốn gặp cô.”

Ninh Tịch nghe vậy rất bất ngờ: “Tiểu Bảo muốn gặp tôi?”

“Lúc Tiểu Bảo bị hoảng sợ trong kho hàng, là cô đã cứu nó, giờ nó rất ỷ lại vào cô.” Lục Đình Kiêu giải thích.

Ninh Tịch phát hiện, chỉ cần có Tiểu Bảo ở bên hay khi nhắc tới chuyện gì liên quan tới Tiểu Bảo, sự lạnh lẽo khiếp người toát ra từ Lục Đình Kiêu sẽ nhẹ nhàng giảm bớt, không đáng sợ như ban sáng nữa.

“Hóa ra là vậy...” Ninh Tịch gật đầu.

Có lẽ vì ban đêm dễ khiến con người ta buông bỏ phòng bị cùng đắn đo, Ninh Tịch liền hỏi một câu mà cô vẫn luôn để tâm trong lòng: “Vậy, mạo muội hỏi một câu, Tiểu Bảo không biết nói sao?”

Tới giờ, cô vẫn chưa thấy Tiểu Bảo ho he một chữ nào, bé con chỉ biết có gật với lắc đầu thôi.

“Không phải không biết nói, là không muốn nói.” Lục Đình Kiêu đáp.

“Vậy là vấn đề về tâm lý rồi?” Ninh Tịch nhíu mày.

“Tiểu Bảo có chút dấu hiệu của tự kỉ.” Lục Đình Kiêu cũng không che giấu.

“Vậy.....” Cũng không khác với cô đoán là vậy.

Còn về chuyện tại sao Tiểu Bảo lại bị tự kỉ, bí mật nhà người ta, tất nhiên cô không dám hỏi han kĩ càng làm gì.

“Cô Ninh.” Lục Đình Kiêu bỗng nhìn cô chăm chú, ánh mắt rõ ràng là rất lạnh lẽo nhưng lại khiến cô cảm thấy nó như đang thiêu đốt cô đến mất hết cả cảm giác.

“Dạ?” Ninh Tịch ngẩn ra.

“Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu đó rồi không?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Nếu câu này là do người khác hỏi, Ninh Tịch nhất định sẽ cho rằng đối phương đang muốn tiếp cận cô, lại còn là kiểu tán tỉnh lỗi thời nữa chứ, nhưng người nói câu này lại là Lục Đình Kiêu, sự nghi hoặc trong mắt anh ta là thật.

“Chắc không có đâu, người như ngài Lục đây, nếu tôi từng gặp, tuyệt đối không thể không có ấn tượng gì... Mà, có chuyện gì sao?” Ngờ ngợ của Ninh Tịch có vẻ chắc chắn, với thân phận của cô, kể cả khi cô vẫn còn là Đại tiểu thư của Ninh gia đi chăng nữa, cũng không thể gặp người ở tầng lớp như Lục Đình Kiêu được.

“Không có gì.” Lục Đình Kiêu rời ánh mắt, nhìn ra bầu trời đêm phản chiếu trên cửa sổ, có chút tịch mịch.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bầu không khí nhất định sẽ rất kì!

“Ngài Lục, nếu ngài không sao nữa, vậy tôi ngủ trước nhé?” Ninh Tịch cẩn thận nói.

Lục Đình Kiêu nhìn rõ ý đồ của cô, nhắc tay lên: “Không vội, cứ ngồi đi.”

Không vội gì chứ! Cô rất vội là đằng khác đây này!

15. Mua Một Tặng Một - Chương 15: Muốn Ngủ Với Tôi Nhưng Không Muốn Gả Cho Tôi?

Ninh Tịch mặt như đưa đám nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, đáng ngồi như học sinh tiểu học.

Lục Đình Kiêu chống đầu: “Cô sợ tôi lắm à?”

Sự lạnh nhạt của Lục Đình Kiêu trong đêm so với ban ngày trông càng tà ác hơn, nguy hiểm hơn.

Ninh Tịch lắc đầu như trống bỏi, sau đó lại gật đầu lia lịa: “Cả cái Đế Đô này chắc chẳng có ai là không sợ ngài đâu?”

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu lướt trên ly nước, anh khẽ nói: “Chỉ vì những người khác đều sợ tôi nên cô cũng sợ? Vậy, những người phụ nữ khác đều muốn lấy tôi, sao cô không muốn?”

Câu hỏi này khiến Ninh Tịch sợ đến nổi suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

Ban sáng cô còn tưởng mình đã tránh được một kiếp, cô đúng là ngây thơ quá mà.

Vấn đề này cô phải trả lời thế nào đây?

Ninh Tịch run rẩy gơ tay lên: “Trước khi trả lời vấn đề này, tôi có thể hỏi một câu không?”

Lục Đình Kiêu gật đầu, “Được.”

“Tại sao lại là tôi? Chẳng lẽ là vì Tiểu Bảo rất ỷ lại vào tôi à? Tôi nghĩ đây chỉ là tạm thời, đợi tâm trạng thằng bé ổn định lại rồi sẽ ổn cả thôi, mà kể cả bé cứ luôn như vậy, ngài cũng không cần... không cần phải tự uất ức chính mình vậy đâu.....” Ninh Tịch khuyên nhủ tận tình, như đang khuyên một thiếu nữ sa ngã.

Nhạc Đình Kiều buông cốc nước trong tay xuống, ngẩng lên nhìn thẳng vào cô: “Cô Ninh, tôi tưởng ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ rồi, nếu cô vẫn không hiểu, tôi không ngại nói lại lần nữa đâu. Vì cô đã cứu Tiểu Bảo, nên tôi quyết định lấy thân đền đáp.”

Chính là... vì... vì cái lí do này diên rồ quá nên tôi mới không thể chấp nhận được đấy? Ninh Tịch gào thét ở trong lòng.

Ninh Tịch cảm thấy không thể nói rõ vấn đề này với đối phương được liền tỏ ra ân hận nói: “Ngài Lục, tôi rất cảm ơn ý tốt của ngài, kì thật tôi là một người theo chủ nghĩa không kết hôn, thế nên...”

Lục Đình Kiều nhú mày: “Thế nên, cô chỉ muốn ngủ với tôi? Chứ không muốn gả cho tôi?”

“Chính là vậy đấy.... Ah lộn! Không phải, không phải, không phải... không phải là tôi có ý đó!” Ninh Tịch muốn quỳ xuống chân Lục Đình Kiều luôn rồi, nói năng dừng có đáng sợ như thế được không hả?

“Tiếc thật, tôi chỉ có thể chấp nhận quan hệ xác thịt trên tiền đề hôn nhân thôi.”

“Ai mà tin được chứ...” Ninh Tịch nghe vậy nhin không được lại lăm bằm, chẳng phải anh cũng chưa kết hôn mà đã có con rồi đấy sao?

Lục Đình Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, trông có vẻ thất thần, “Tiểu Bảo là chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng không biết mẹ thằng bé là ai nữa.”

“.....” Sao nghe câu này cứ khốn khốn thế nào ấy nhỉ?

“Cô bận tâm vì tôi có một đứa con sao?” Lục Đình Kiều đột nhiên hỏi.

“Sao có thể như thế được!” Như Lục Đình Kiều nói, tất cả phụ nữ trong thành phố này nghĩ mòn óc cũng muốn làm mẹ kế của Tiểu Bảo ấy chứ, làm gì đến lượt cô bận tâm cơ chứ.

“Vậy thì tại sao?”

Có vẻ như tối nay mà Lục Đình Kiều không làm rõ vấn đề này thì sẽ không tha cho cô.

Ninh Tịch bắt lực đỡ trán, cô hít sâu một hơi, nói: “Ngài Lục, hôn nhân không phải là trò đùa, dù cho là để báo đáp hay nguyên nhân khác cũng vậy, chúng ta chỉ vừa mới quen nhau, ngài có hiểu gì về con người tôi không? Có biết quá khứ của tôi thế nào không?”

“Người tôi muốn lấy là cô của hiện tại, quá khứ của cô không liên quan tới tôi.”

Không hổ là câu trả lời của Lục Đình Kiều, bá đạo ghê.

Sắc mặt Ninh Tịch dần trầm xuống: “Nhưng đối với tôi mà nói, quá khứ của tôi cũng là một phần của tôi, tôi không thể vứt bỏ quá khứ rồi lấy ngài được. Ngài Lục, có câu ”đạo bất đồng bất tương vi mưu*“, tôi thật sự khuyên anh nên dẹp cách nghĩ hoang đường đó đi.”

*Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận được.

Sau đó cả hai người đều rơi vào trầm mặc.

Khi Ninh Tịch cảm thấy đối phương vì bị từ chối mà then quá hóa giận sắp nổi trận lôi đình với cô.

Lục Đình Kiều lại bình tĩnh nói, “Tôi biết rồi.”

Thần kinh căng như dây đàn của Ninh Tịch cuối cùng cũng có thể được thả lỏng: ” Vậy tôi ngủ đây, chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng đơn bạc kia, ánh mắt vẫn nóng bỏng như dòng nham thạch dưới lòng biển.

16. Mua Một Tặng Một - Chương 16: Quả Nhiên Là Con Trai Anh

Sáng hôm sau, Ninh Tịch bị giọng nói trầm thấp của người đàn ông trong phòng khách đánh thức.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Lục Đình Kiêu bỏ điện thoại xuống, dịu dàng nói: “Làm cô tỉnh à?”

Ninh Tịch nhìn người đàn ông trước mắt, con người trợn ngược lên như cái chuông đồng.

Lục Đình Kiêu vẫn chưa mặc áo vào, vừa đẩy cửa vào đã thấy toàn thịt là thịt, lực đả kích quá lớn.

Cô đưa tay sờ sờ mũi, còn may, không bị nhỏ giọt nào.

Lục Đình Kiêu như thể không thấy vẻ mặt bất thường của cô, anh thản nhiên lấy áo sơ mi trên ghế sofa lên mặc vào, vừa cài cúc vừa nói: “Công ty có chuyện gấp, tôi phải đi rồi, phiền cô gọi Tiểu Bảo dậy giúp tôi.”

“À, được!” Ninh Tịch gật đầu, cô vội chạy đi gọi Tiểu Bảo.

Kết quả chẳng cần cô phải gọi, vừa ngoảnh lại cô đã thấy một chú pikachu đáng yêu không tả nổi đang đứng trước cửa phòng ngủ, cậu bé nhìn chằm chằm ba Lục của mình không chớp mắt, trông có vẻ không vui.

“Tiểu Bảo, thay quần áo đi.” Lục Đình Kiêu mặc áo khoác vào, sau đó ra lệnh cho con trai.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng ngủ đóng lại.

Lục Đình Kiêu: “.....”

Ninh Tịch: “.....”

Nạnh nùng ghê

Lục Đình Kiêu đi tới vặn cửa, nhưng cửa đã bị khóa ở trong, anh liền nhìn Ninh Tịch: “Có chìa khóa không?”

Ninh Tịch lúng túng lắc đầu: “Thật ra thì có, nhưng chìa khóa cũng ở trong phòng mất rồi!”

Lục Đình Kiêu nhéo nhéo mi tâm, giọng điệu lạnh lùng: “Lục Kinh Vũ, ba cho con ba phút, nếu con còn không chịu ra thì sau này đừng nghĩ tới chuyện tới đây nữa.”

Ba phút trôi qua, bên trong vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

“Lục Kinh Vũ, đi ra! Nếu để ba phải vào lôi con ra, ba sẽ không nói chuyện tử tế với con nữa đâu.”

Vẫn không có động tĩnh gì

~Có chiếc bánh bao nhỏ nào đó không hề nể mặt bánh bao lớn nhà mình nữa rồi

~Ninh Tịch đứng bên cạnh muốn cười lại không dám cười: “Lát nữa tôi mới phải đi làm, nếu không cứ để Tiểu Bảo chơi ở đây thêm một lúc nữa cũng không sao đâu.”

Sắc mặt Lục Đình Kiêu rất khó coi, anh lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện.

Ninh Tịch lén liếc qua, phát hiện ra anh đang gọi cho bác sĩ tâm lý, cô nhất thời chết lặng, chuyện nhỏ thế này mà cũng phải gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý sao, có phải làm hơi lớn chuyện rồi không?

Ninh Tịch ho hẹ một tiếng, đề nghị: “Hay để tôi thử xem?”

Lục Đình Kiêu chần chờ một hồi rồi gật đầu.

Ninh Tịch đứng dán vào cửa, cô cố gắng dịu dàng nói: “Tiểu Bảo, lát nữa cô còn phải đi làm, không thể chăm sóc con được, hay con về nhà với ba trước, được không?”

Bên trong vẫn không có phản ứng gì.

“Thế này đi, chúng ta trao đổi số điện thoại với nhau để lúc nào cũng có thể liên lạc được đi? Còn có thể video call nữa!”

Bên trong truyền ra tiếng bước chân trù trù.

“Cô sắp bị muộn mất rồi, muộn là sắp sẽ mất cô mất, sắp cô dữ lắm, cô thật đáng thương quá mà hu hu hu hu.....”

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra.

Đôi mắt đã hiện lên vẻ sẵn sàng chiến đấu lâu dài của Lục Đình Kiêu thoáng lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó anh lại nhìn cô gái bên cạnh với ánh mắt phức tạp..

Không ngờ cô nói có ba câu liền có thể dỗ Tiểu Bảo ngoan ngoãn ra ngoài.

Nếu biết có lần Tiểu Bảo cũng tự nhốt mình trên sân thượng như vậy, cả nhà bọn họ và người giúp việc, bác sĩ tâm lý, thậm chí cuối cùng phải mời cả chuyên gia đàm phán tới nói gãy lưỡi cả buổi trưa cũng không tác dụng gì, cuối cùng đành phải phá cửa, sau đó cả tháng trời bạn nhỏ kia không thèm để ý tới họ nữa, thì cô sẽ nghĩ gì nhỉ.

Tất nhiên Ninh Tịch không biết những chuyện này, cô chỉ cảm thấy đứa trẻ này thật sự rất ngoan, bánh bao nhỏ không nỡ để cô bị ăn mất, cô bế cậu nhóc lên khen: “Tiểu Bảo ngoan thật đấy, cảm ơn cục cưng nhé!”

Bánh bao nhỏ được khen nên tâm tình cũng tốt hơn một chút, cậu nhóc lẳng lặng đưa cho cô một mảnh giấy, trên giấy có viết một dãy số.

Ninh Tịch cầm mảnh giấy: “Í, đây là số điện thoại của con à? Được rồi, để cô lưu lại, khi nào cô hết bận nhất định sẽ gọi cho con nhé!”

Lục Đình Kiêu thấy kì lạ, Tiểu Bảo không có điện thoại thì lấy đâu ra số?

Mượn ưu thế cao lớn của mình, anh liếc nhìn một cái thì phát hiện là số điện thoại của anh.

Được lắm, quả nhiên là con trai ruột!

.....

17. Mua Một Tặng Một - Chương 17: Giục Cưới

...c cưới

Công ty giải trí Tinh Huy.

Trong phòng làm việc, Thường Lệ thở hổn hển: “Ninh Tịch được phân vai nữ thứ!”

“Nữ thứ?” Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì chân mày nhăn lại: “Không phải lúc đó cô ta đang đóng vai quần chúng sao ở phim trường nào đó sao? Làm sao lại có thời gian đi thử vai nữ thứ?”

“Tôi cũng thấy lạ đâu, hỏi ra mới biết, hôm qua lúc thử vai nữ chính, giám khảo vừa mới kết thúc chuẩn bị đi thì đột nhiên thấy Ninh Tịch, họ cảm thấy cô ta vô cùng thích hợp vai nữ thứ nên chọn cô ta luôn. Khó trách cô lại đề phòng cô ta như vậy, Ninh Tịch này đúng là quá gian xảo, buổi thử vai cũng kết thúc rồi mà còn lắt lờ trước mặt giám khảo, cũng không biết là cô ta muốn dụ dỗ ai!”

Còn có mấy lời Thường Lệ không dám nói, nhan sắc của Ninh Tịch quả thật là vũ khí sát thương hạng nặng, những giám khảo kia liếc mắt liền nhìn trúng cô ta cũng không lạ.

Nhớ lúc cô ký hợp đồng với Ninh Tịch vốn cũng có lòng chú trọng bồi dưỡng, ai biết được giữa đường lại nhảy ra một Ninh Tuyết Lạc.

Một người mới không quyền không thế với một nghệ sĩ đang ăn khách có gia thế lớn, có là người ngu cũng biết nên chọn như nào. Cái giới giải trí này không phải cứ đẹp là được.

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc u ám: “Mặc dù không phải nữ chính, nhưng bộ phim này là bộ phim được đầu tư quy mô lớn!”

Lời này cho thấy rõ cô ta không hy vọng Ninh Tịch nhận được vai này.

Thường Lị có chút khó xử, “Lần này sợ rằng có chút phiền toái, dù sao công ty cũng đầu tư vào dự án này không ít tiền, ông chủ rất cao hứng khi biết được nữ chính và nữ thứ đều là nghệ sĩ của công ty. Nếu trong công ty có người thay thế được Ninh Tịch thì tốt, đáng tiếc lần thử vai trước đã trượt hết cho nên thật sự không có lí do nào để đổi vai của Ninh Tịch...”

Ninh Tuyết Lạc không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên bình tĩnh lại, cô ta vuốt vuốt cái móng tay tình xảo của mình rồi bật cười một tiếng: “Được rồi, nếu cô ta muốn diễn hồ ly tinh thì để cô ta diễn! Hừ, yêu nữ hại nước, quả thật rất hợp với cô ta!”

...

Ninh Tịch nhận được điện thoại của Thường Lị, cô ta thông báo cô đã được nhận vào vai nữ thứ của phim Thiên Hạ, yêu cầu cô phải chuẩn bị thật tốt.

Nội dung của Thiên Hạ là nữ chính thông minh gan dạ, hiểu sâu biết rộng trợ giúp nam chính lên ngôi vua, còn nữ thứ là yêu nữ hại nước hại dân, âm hiểm xảo trá bị người phỉ nhổ, đến cuối cùng thì bị nữ chính ép nhảy vực, thật hả hê lòng người.

Loại nhân vật như vậy thảo nào Ninh Tuyết Lạc lại hào phóng không ra tay phá hoại.

Mặc dù nhận được vai nữ thứ trong Thiên Hạ nhưng công việc trên tay vẫn phải làm xong, nhân vật cô phải diễn hôm nay là một tiểu tam, còn dư lại năm phút diễn cuối cùng, đại khái là đứng dưới ánh mặt trời để người ta hung hăng đánh năm phút.

Trên thực tế để có năm phút cảnh quay thì lại phải tốn đến hơn hai tiếng ngoài đời, bởi vì diễn viên quần chúng không có kinh nghiệm, động tác với biểu cảm không thống nhất cho nên cô đành phải bị đánh lặp đi lặp lại.

Về đến nhà, Ninh Tịch tiện tay mở ti vi, kiệt sức mà nằm vật ra trên ghế sofa.

Nằm một hồi, cô cứ có cảm giác dường như đã quên chuyện gì

Lúc này trong ti vi đang chiếu thời sự, trên màn hình bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Khuôn mặt đẹp trai và một thân khí chất cao ngạo như cách tám ngàn thước so với mực nước biển.... Đây không phải ba của bánh bao nhỏ thì là ai!

Lục Đình Kiêu dường như đang ở một buổi lễ kí kết hợp đồng, đang bắt tay với mấy người nước ngoài.

Người dẫn chương trình kích động nói về chuyện Tập đoàn Lục thị hợp tác với nhãn hiệu DR của Italia tiến quân vào thị trường châu Âu, lần này có thể coi là một lần trở mình lớn của Lục thị...

Xem một lúc Ninh Tịch mới nhớ ra, cô quên gọi điện cho Tiểu Bảo rồi!

...

Khu căn hộ cao cấp Platinum Palace Jindi - Bạch Kim Đế Cung.

Cha mẹ của Lục Đình Kiêu từ nước ngoài trở về, một nhà năm người cùng ăn cơm.

Lục thị đàm phán được hợp đồng lớn khiến Lục lão gia vô cùng vui vẻ, rất tán thưởng Lục Đình Kiêu, ngay cả Lục Cảnh Lễ ngồi một bên cũng được khen một trận.

Chẳng qua đó là tiền đề cho trọng điểm phía sau.

Công việc quan trọng nhưng cháu trai bảo bối của ông còn quan trọng hơn!

Lục lão gia: “Đình Kiêu, công việc rất quan trọng nhưng cũng không thể bỏ mặc Tiểu Bảo được, khoảng thời gian này kí hợp đồng xong rồi thì nhớ tìm chút thời gian ở bên Tiểu Bảo!”

Lục lão phu nhân: “Nếu con không có thời gian thì tìm người giúp con chăm sóc nó! Tiểu Bảo cũng lớn rồi, con cũng nên suy tính chuyện của con đi!”

Lục lão gia: “Mẹ con nói có lý!”

Lục Cảnh Lễ âm thầm nháy mắt với anh trai, nhìn nè, ba mẹ lại bắt đầu hát song ca.

Lục Đình Kiều vùi đầu ăn cơm, không nói một lời.

Lục Tiểu Bảo ôm di động, không nhúc nhích.

18. Mua Một Tặng Một - Chương 18: Con Dâu Trong Tâm Mắt

Lục lão phu nhân thấy hai cái cốc gỗ một lớn một nhỏ, thật là đến tâm cũng đau: “Đình Kiều, con có nghe mẹ nói chuyện không vậy? Còn Tiểu Bảo sao vậy, một miếng cơm cũng không ăn, cứ ôm di động như bảo bối!”

Lục Cảnh Lễ nhai sườn chua ngọt, nhồm nhoàm nói: “Tiểu Bảo đang đợi điện thoại của cô xinh đẹp đâu!”

Lục lão phu nhân không hiểu: “Cô xinh đẹp?”

Lục Cảnh Lễ xua xua tay: “Ày, ba mẹ, hai người đừng quan tâm vợ vắn nữa, anh con có người mình thích rồi!”

Lục lão phu nhân không tin: “Con nói thật chứ? Đừng có lừa ba mẹ!”

Lúc này, Lục lão gia vẻ mặt nghiêm trọng đặt đĩa xuống, dò xét nhìn về phía Lục Cảnh Lễ.

“Con lừa hai người làm cái gì, chuyện này thật đấy, không tin thì hai người đi mà hỏi anh Hai!” Lục Cảnh Lễ nhìn về phía anh trai.

“Đình Kiều, Cảnh Lễ nói thật chứ?” Lục lão gia trầm giọng hỏi.

“Đình Kiều, con nói chuyện đi xem nào?” Lục lão phu nhân thúc giục.

Lục Đình Kiều: “Vâng.”

Lục lão phu nhân nóng ruột muốn chết rồi, kết quả chờ nửa ngày chỉ nghe được một tiếng “Vâng”, nhất thời tức lộn ruột: “Thằng nhóc chết tiệt này, con không thể nói thêm một chữ à? Sao nói chuyện với con lại mệt như thế chứ hả!”

Lục Đình Kiều: “Đúng thế.”

Lục lão gia, lão phu nhân: “...”

Lục lão phu nhân vẫn không yên tâm, vẻ mặt chần chừ hỏi: “Đình Kiều à, Người con thích... là nam hay nữ?”

Lục Đình Kiều đen mặt, cơ hồ là nghiêng răng nói: “Là nữ.”

Lục Cảnh Lễ cười đến sắp ngã khỏi ghế, “Đương nhiên là nữ rồi, hơn nữa còn là một cô gái cực kì xinh đẹp đó nha, Tiểu Bảo cũng rất thích cô ấy, nó đang chờ điện thoại của cô ấy đấy!”

Lục lão phu nhân nghe thấy thế thì mừng rơi nước mắt: “Tổ tiên phù hộ, tổ tiên phù hộ! Đình Kiều, đối phương là tiểu thư nhà ai, năm nay bao nhiêu tuổi, người ở đâu, làm gì, nhà có những ai, sao con không nói cho ba mẹ một tiếng...”

Lục Cảnh Lễ vội vàng ngắt lời: “Mẹ bình tĩnh một chút! Chuyện còn chưa ra đầu với đầu, bọn con không nói chính vì sợ mẹ nhúng tay vào rồi mọi chuyện lại hỏng bét!”

Nhờ đâu ba mẹ phát hiện ra thân phận của Ninh Tịch, biết thanh danh Ninh Tịch không tốt lại còn là người của giới giải trí thì đừng mong có tiền triển gì tốt đẹp.

Lúc này Lục lão gia cũng lên tiếng: “Đình Kiều có người thích là tốt rồi, bà đừng có quan tâm vợ vắn.”

“Cái gì mà quan tâm vợ vắn, chẳng lẽ ông không lo chắc? Là ai ban ngày thì thở dài, đến nửa đêm lại ra ban công hút thuốc hả?” Lục lão phu nhân không chút lưu tình bốc phốt chồng.

Nhưng mà lời nói của Lục lão gia cũng khiến bà an tâm rất nhiều: “Ánh mắt Đình Kiều cao như thế, cô gái nó thích chắc chắn sẽ không kém, khó có được nhất là Tiểu Bảo cũng thích!”

Vừa dứt lời, di động trong lòng Tiểu Bảo đột nhiên vang lên.

Rất ít người biết được số máy cá nhân của Lục Đình Kiêu.

Lục Cảnh Lễ tiến tới nhìn một cái, quả nhiên trên màn hình là số của Ninh Tịch.

“Có phải cô gái kia gọi tới không?” Lão phu nhân kích động hỏi, làm như lập tức gặp được con dâu không bằng.

Lục Cảnh Lễ gật đầu liên tục, sau đó giúp Tiểu Bảo nhận cuộc gọi. Tiểu Bảo sử dụng di động không thành thạo lắm, trước đây Lục Đình Kiêu có mua di động cho nhưng Tiểu Bảo không thích, không biết đã ném đi đâu rồi.

Nhất thời, sự chú ý của cả bàn cơm đều đặt trên chiếc di động trong tay Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ da mặt đầy nhất, trực tiếp tiến sát lên quang minh chính đại nghe lén.

19. Mua Một Tặng Một - Chương 19: Hai Ông Bà Sợ Ngây Người

Ninh Tịch xoắn xuýt nửa ngày xem có nên gọi hay không, cuối cùng vẫn bấm gọi.

Bởi vì chuyện năm năm trước nên cô cũng không quá thích trẻ con, thậm chí có chút bài xích, không muốn đến gần.

Tiếp xúc với trẻ con sẽ khiến cô nhớ lại một số chuyện không vui, nhớ đến đứa bé đã mất của mình.....

Đứa nhỏ kia từng là điều cô trông chờ nhất thế gian này nhưng chính nó cũng đại diện cho quá khứ buồn thiu của cô.

Không biết tại sao nhưng cô lại không hề thấy khó chịu với bánh bao nhỏ, trái lại còn khiến cô yêu thích, thậm chí không nhịn được muốn tới gần. Thật kỳ quái.

“A lô... A lô?” Đầu bên kia đã nổi máy nhưng lại không có tiếng gì.

Ninh Tịch biết chắc chắn là Tiểu Bảo nhận máy nên cười khẽ một tiếng: “Là Tiểu Bảo đúng không? Thật xin lỗi, bây giờ cô mới nhớ gọi điện cho con.”

Tiểu Bảo không biết nói chuyện, không có cách nào trả lời cô, Ninh Tịch không thể làm gì khác hơn là lẩm bà lẩm bẩm một mình.

“Bảo bối, con ăn tối chưa? Con gầy quá, nhất định phải ăn nhiều một chút nhớ chưa?”

“Trẻ con không được kén ăn, như thế mới mau lớn, mập mập một tí mới đáng yêu nà! Mặc dù bây giờ con cũng quá đáng yêu rồi...”

“À đúng rồi, vừa nãy cô thấy ba con trên tivi, ba con vừa đàm phán xong một vụ làm ăn lớn, thật lợi hại, giúp cô gửi lời chúc mừng tới ba con nha!”

.....

Mười phút sau, Tiểu Bảo để di động xuống, lấy ra quyển vở viết từ lâu rồi không dùng.

Cầm bút viết xoẹt xoẹt một mạch: Congratulations (chúc mừng).

Tiểu Bảo mặc dù không biết nói chuyện, nhưng bất kể là tiếng Trung hay Tiếng Anh đều rất thành thạo, chỉ có điều bé thấy viết chữ Hán rất phiền nên đa phần đều viết tiếng Anh.

Nhưng mà đã rất lâu rồi Tiểu Bảo không viết, bởi vì bé không muốn biểu đạt bất cứ cái gì.

Hai ông bà nhà họ Lục thấy thế thì cực kì kinh ngạc.

Lục Cảnh Lễ bởi vì từng được chứng kiến qua nên cũng coi như bình tĩnh.

Lục Đình Kiêu loáng thoáng nghe được Ninh Tịch nói trong điện thoại, lại nhìn chữ trên vở, khuôn mặt băng sơn lộ ra một nụ cười mỉm hiếm có, xoa đầu con trai nói: “Cảm ơn.”

Tiểu Bảo viết xong thì không nói hai lời bắt đầu cầm đũa, dùng một thái độ cực kì nghiêm túc ăn cơm.

Thậm chí còn ăn cả cà rốt mà nhóc ghét nhất.

Lúc này hai ông bà lại đại ra tiếp.

Lúc này hình như thằng con cả vừa mới cười, cháu nội ngoan của ông bà chủ động viết chữ, chủ động ăn cơm, còn ăn cả cà rốt...

Lục lão phu nhân rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: “Cảnh Lễ, rốt cuộc cô gái kia nói gì với Tiểu Bảo?”

Lục lão gia cũng hóng hớt.

Lục Cảnh Lễ được ba mẹ vây quanh thì chậm rãi nói: “Cũng không nói gì, chỉ bảo Tiểu Bảo ăn nhiều chút đừng kén ăn, với nhờ Tiểu Bảo chuyển lời chúc mừng cho anh Hai.”

Lục lão phu nhân tỏ vẻ không thể tưởng tượng được: “Chỉ có thế?”

Lục Cảnh Lễ nhún vai: “Còn muốn thế nào?”

Sắc mặt Lục lão gia vui vẻ dị thường, yên tâm nói: “Cô gái này chỉ dùng một cú điện thoại mà hiệu quả còn lớn hơn bác sĩ tâm lý điều trị một năm.”

“Còn không phải à!” Lục lão phu nhân vừa mừng vừa sợ: “Cô gái này không tệ, Đình Kiêu nhất định phải lấy về đây!”

Lục Đình Kiêu: “Vâng.”

Lục lão phu nhân ghét bỏ nhìn con trai lớn một cái, quay sang nói với con trai thứ: “Thằng út, anh con là một cái cọc gỗ, không biết theo đuổi con gái, con nhất định phải giúp anh con biết không?”

“Bây giờ thì biết con hữu dụng hả!” Lục Cảnh Lễ đắc ý nói: “Yên tâm đi, con nhất định dùng tuyệt học cả đời giúp anh Hai! Nhưng mà chúng ta phải lập thỏa thuận, hai người không được phép nhúng tay, phải biết rằng trưởng bối nhúng tay vào giai đoạn này là dễ hư hết lắm!”

Hai người liên tục đáp ứng: “Biết biết, ba mẹ nhất định không nhúng tay!”

20. Mua Một Tặng Một - Chương 20: Bạn Trai Cũ Trải Rộng Giới Giải Trí

Sau khi ăn xong, hai ông bà vừa đi thì Lục Cảnh Lễ lập tức vẫy đuôi tới tìm anh trai tranh công.

“Anh, vừa nãy em làm tốt không tốt không tốt không tốt không?” Mau khen thưởng em đi.

Cái đuôi vẫy được một nửa liền “vèo” một cái, có vật nhỏ nhỏ gì đó bay từ bàn tay anh trai anh ném tới.

Lục Cảnh Lễ vung tay bắt được. “Cái gì vậy?”

Nhìn kĩ thì hai mắt liền phát sáng. Là một cái chìa khóa xe.

Đây chính là cái xe anh mơ ước từ lâu lắm rồi, là bản kỉ niệm một trăm năm của hãng xe thể thao Bugatti, cả thế giới chỉ có một chiếc!!!

“Ngao! Bảo bối nhỏ đáng yêu của em!” Lục Cảnh Lễ cầm chìa khóa xe hôn điên cuồng: “Anh, Em yêu anh!”

Lúc trước có năn nỉ kiêu gì anh Hai cũng không cho, không ngờ lần tùy tiện tay nói giúp mấy câu trước mặt ba mẹ thì anh Hai đã ném thẳng cmn vào mặt cho rồi.

Xem ra địa vị của Ninh Tịch trong lòng anh Hai còn cao hơn những gì anh tưởng tượng nha!

Lục Cảnh Lễ càng nghĩ càng lo: “Chuyện đó, anh xác định là Ninh Tịch sao? Không phải vui đùa một chút mà là kết hôn thật sao?”

“Kết hôn.” Giọng Lục Đình Kiêu biểu thị tuyệt đối không có lựa chọn thứ hai.

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì thở dài, lấy cái nhìn từ vị trí người từng trải chân thành nói: "Vậy em phải nhắc anh chuẩn bị sẵn tinh thần, theo đuổi phụ nữ với chơi game không khác nhau lắm, cũng phân chia theo cấp độ, dễ, trung bình, khó và cấp địa ngục. Mà Ninh Tịch tuyệt đối là Cấp! Địa! Ngục!"

Là phụ nữ chắc chắn có nhược điểm, nhưng Ninh Tịch thì sao, dùng tiền? Từ lúc trưởng thành đến giờ cô ấy lăn lộn thậm chí đến vậy nhưng nhất định không chấp nhận bị người ta bao nuôi hay dùng quy tắc ngầm.

Dùng tình cảm? Tự anh nhìn xem lúc Ninh Tịch ở nước ngoài đã đá biết bao nhiêu gã đàn ông, bạn trai cũ trải rộng khắp giới giải trí, đã thế toàn là người có tiếng nữa, lúc nhìn cái danh sách kia em cũng phục sát cmn đất, xưa nay em chưa từng phục ai như thế đâu!

Dùng con cái? Sinh con lập gia đình thì anh nghĩ cũng đừng có nghĩ, cô ấy một lòng muốn gây dựng sự nghiệp, căn bản là chưa có ý định sinh con.

Coi như tiểu gia em đây đích thân ra tay thì tám phần là GAME - OVER, tay mơ như anh nhất định là loại từ vòng gửi xe!"

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nhìn em trai: "Mười phần."

Lục Cảnh Lễ méo miệng một cái: "Được được được, mười phần là GAME - OVER, không cần nói mấy chuyện này ok? Tóm lại kết luận sau cùng của em là, em dám đánh cược Ninh Tịch cũng giống như em này, theo chủ nghĩa không lập gia đình không sinh con. Loại người như vậy đối với tình cảm chỉ như chơi đùa thôi, tự do mới là triết lí cuộc sống. Nếu anh muốn chơi một chút thì chả sao. Muốn kết hôn? Thôi đừng nghĩ nữa!"

"Đó là bởi vì em chưa gặp được người khiến em muốn kết hôn, cùng nhau chung sống tạo ra những sinh mạng mới."

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi vào trong phòng, khuôn mặt luôn lạnh lùng của Lục Đình Kiêu vào lúc này lại có chút dịu dàng.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên đếm xem câu vừa rồi anh trai nói có bao nhiêu chữ một bên không tưởng tượng nổi nói: "Ôi ôi ôi, quả nhiên người yêu vào thì sẽ khác, kiểu người dốt nát với chuyện tình cảm như anh mà cũng dạy bảo em cơ đấy! Bất quá anh nói cũng có lý, nhưng thế thì sao? Có cần em trai yêu dấu của anh giúp anh một tay không?"

Lục Đình Kiêu trả lời ba chữ: "Không cần."

Lục Cảnh Lễ vội vàng: "Sao lại không cần! Tán gái với đàm phán hợp đồng làm ăn giống nhau chắc, anh nghĩ cho kĩ đi, thật sự không cần một người thông minh cơ trí lại là chuyên gia tán gái như em chỉ dạy sao..."

Lục Cảnh Lễ đang ra sức tăng bốc chính mình, cửa thư phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Hai người đồng thời quay lại thấy Tiểu Bảo mặc quần áo ngủ đứng ở cửa.

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

"Ý, Tiểu Bảo..." Lục Cảnh Lễ cũng kinh ngạc.

Sao lúc này Tiểu Bảo không ở trong phòng ngủ mà lại xuất hiện ở đây?

21. Mua Một Tặng Một - Chương 21: Tiểu Bảo Đại Náo Thiên Cung

Phải biết rằng Tiểu Bảo là một người cực kì thích yên tĩnh, những lúc bình thường chỉ cần ăn cơm xong là thằng bé liền một mình trốn về phòng, tất cả người hầu trong nhà sau khi làm xong việc của mình thì đều phải quay về phòng, không được gây ra bất kì tiếng động ồn ào nào, nếu không dù chỉ một phiến nhiễu nhỏ cũng sẽ khiến tâm trạng thằng bé trở nên bực bội khó kiểm soát.

Trước đây Lục phu nhân chỉ vì thương đứa cháu nhỏ mà vào phòng nó thêm vài lần để đưa đồ ăn ấy thế mà thằng bé cũng tự nhốt mình vào trên gác xép luôn.

Vì thế nên dù có yêu thương đứa cháu nhỏ đến mấy cũng không dám chuyển đến sống cùng.

Vậy mà giờ Tiểu Bảo lại chủ động tự bước ra khỏi phòng?

Không chỉ có như thế, Tiểu Bảo còn lao thẳng về phía Lục Đình Kiêu rồi ôm chặt lấy chân anh.

Lục Cảnh Lễ phụt một cái bật cười ha hả: “Tiểu Bảo con đang làm gì thế? Ôm đùi ba con đấy à?”

Lục Đình Kiêu cúi đầu nhìn con trai, vừa liếc một cái đã biết thằng bé muốn gì, không chút do dự cự tuyệt: “Không được, tối hôm qua con đã đến đó rồi.”

Thế là ánh mắt của Tiểu Bảo chuyển về phía cái điện thoại của anh.

“Bữa tối con đã gọi một lần rồi.”

Lục Cảnh Lễ lúc này mới hiểu, hoá ra là thằng nhóc này đang nhớ Ninh Tịch.

Tiểu Bảo thấy không thể thuyết phục được ba mình liền chạy bình bịch đến trước mặt Lục Cảnh Lễ, dùng lại chiêu cũ, ôm chặt lấy đùi anh ta.

Lục Cảnh Lễ quả thực là thụ sủng nhược kinh: “Đừng, đừng, đừng, bảo bố con đừng có làm vậy với chú mà, con biết thừa chú không chịu được con làm nũng mà!”

Tuy rằng bình thường Tiểu Bảo Bảo luôn đơ đơ, nhưng một khi thằng bé muốn xin xỏ ai cái gì thì ôi, cái thần thái đó, cái vẻ mặt đó đúng là đáng yêu chết đi được ấy.

Lúc thằng bé ngẩng đầu nhìn người ta bằng cặp mắt to tròn sáng lấp lánh như sao trời đó, quả thật khiến người ta hận không thể hái sao trời xuống cho nó.

Người duy nhất trong nhà có thể miễn dịch với chiêu này chỉ có Lục Đình Kiêu.

Lục Cảnh Lễ bắt đắc dĩ nhún vai: “Tiểu Bảo, con có làm nũng với chú cũng vô dụng thôi, chú không đánh lại được cha con đâu!”

Vừa mới dứt lời, Tiểu Bảo ngay lập tức liền buông anh ta ra.

Vô cùng quyết đoán.

Vẻ mặt như kiểu bị người lớn trong nhà chia uyên rẽ thủy của Tiểu Bảo khiến Lục Cảnh Lễ chống tay vào tường cười đau cả bụng: “Ôi, Tiểu Bảo, thực ra con cũng không cần gấp gáp thế đâu, có một câu nói rất hay như thế này này: ‘Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ’, đợi sau này khi cha con lấy cô Tiểu Tịch của con rồi, thì ngày nào con chẳng được gặp cô ấy.”

*Hai câu thơ trong Thước Kiều Tiên; dịch nghĩa: Nếu tình đã thật sự là lâu dài, há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

Khuyên cũng không ăn thua. Cậu nhóc dậm bình bịch đẩy cửa chạy ra khỏi phòng.

Lục Cảnh Lễ nhún vai: “Làm sao bây giờ?”

“Tối nay nó ăn cũng không ít đâu.” Lục Đình Kiêu thần nhiên đáp.

Có nghĩa là, trong khoảng thời gian ngắn cậu nhóc sẽ không dùng được chiêu tuyệt thực. Lục Cảnh Lễ nghe anh mình nói thế cũng yên tâm.

Và đương nhiên, bọn họ đã xem thường Tiểu Bảo rồi.....

Nó là một đứa trẻ thì cần gì đến kế sách gì, chỉ cần hai chữ ‘ăn vạ’ là xong hết.

Mới dứt lời xong, ở dưới nhà đã vang lên tiếng ‘xoảng’.

Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu quay sang nhìn nhau một cái rồi lập tức chạy xuống nhà xem xem đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua mới chỉ có mấy phút, phòng khách dưới nhà đã tan hoang, cái bình hoa cổ đặt ở góc phòng khách đã nát bét, tất cả những thứ gì có thể đổ ngã được đều đổ ngã bằng sạch.....

“Lục Kinh Vũ!”

Bình thường chỉ khi nào Lục Đình Kiêu giận lắm mới gọi cả họ cả tên của Tiểu Bảo ra như vậy.

Uy áp kinh người toả ra từ anh ngay cả Lục Cảnh Lễ cũng không chịu được chứ đừng nói gì đến tiểu Bảo.

Tiểu Bảo bị vẻ mặt đáng sợ của cha mình dọa cho run rẩy, cậu nhóc càng kích động, vừa gào thét vừa chạy khắp phòng đập phá loạn xạ.

Lục Cảnh Lễ vội vàng đuổi theo sau nhưng lại không dám đuổi sát quá, trên rất toàn là mảnh sành, không cần thận thận bé mà ngã xuống một cái thì hậu quả đúng là không tưởng tượng được.

22. Mua Một Tặng Một - Chương 22: Vợ Vả Gọi Chi Viện

“Anh Hai, cứ thế này nữa thì không ổn đâu, hay là gọi Ninh Tịch qua đây một chuyện đi?”

“Không cho phép gọi.” Lục Đình Kiêu lạnh giọng quát.

Lục Cảnh Lễ khổ sở khuyên can: “Anh Hai, tiểu Bảo vẫn là một đứa trẻ mà, nó đâu phải là cấp dưới của anh đâu, anh cũng nghiêm khắc với nó quá rồi đấy, chiều nó một tí thì có sao đâu? Có đứa trẻ con nào mà không ương bướng nghịch ngợm phá phách?”

“Anh dạy con mình như thế nào, chưa đến lượt em xen vào.” Lục Đình Kiêu mặt mày lạnh băng, có vẻ anh đã kiên quyết không thể để Tiểu Bảo có thói quen không đạt được mục đích liền lăn ra ăn vạ.

Lục Cảnh Lễ bị kẹp giữa hai cha con bối rối không biết nên làm thế nào, thật sự là đau đầu muốn chết đi được.

Chuyện này nhờ một cái mà để hai cụ bên kia biết được, rồi truy tra ngọn nguồn, rất có khả năng chuyện anh đưa Tiểu Bảo đến quán bar sẽ bị vỡ lở.

Ông trời ơi! Có ai đến giúp con không!

Nhân lúc Lục Đình Kiêu chạy đi bắt Tiểu Bảo, Lục Cảnh Lễ vội vã rút điện thoại ra lén lút gọi cho Ninh Tịch.....

.....

Buổi tối, Ninh Tịch đang vừa đọc kịch bản vừa chat với bạn câu được câu không.

Ô Yêu Vương: Ninh Tiểu Tịch, cái tên QQ lỗi thời này của bà có thể đổi đi được không? Nhìn đau hết cả mắt

E Ji Moshikongshikong: Ô Yêu Vương mà không đau mắt à? Đúng là chó chê mèo lắm lông.

Ô Yêu Vương: Khụ, tháng sau tôi về, đến sân bay đón tôi!

E Ji Moshikongshikong: Không đi, không rảnh.

Ô Yêu Vương: Nhớ đến đón tôi!

E Ji Moshikongshikong: Đã bảo là không có thời gian mà lại!

Ô Yêu Vương: Rốt cuộc thì có đến không nào?

E Ji Moshikongshikong: Đối phương không muốn tiếp tục nói chuyện với bạn, hơn nữa còn ném cho bạn một con chó.

Ô Yêu Vương: Đối phương nhận con chó mà bạn ném, hơn nữa còn cắn cho nó một miếng.

E Ji Moshikongshikong Con chó có cảm giác như sắp bị thông đến nơi.

Ô yêu Vương: Oh fuck! Bà còn đen tối hơn cả tôi đấy! Còn nữa, ai thông.

E Ji Moshikongshikong: Đứa nào đen tối trước, cấm nói tiếp, bà đây còn phải đọc kịch bản.

Ô yêu Vương: Chỉ là một vai nữ thứ mà thôi, có cái gì hay ho chứ! Hai chúng ta dù gì cũng từng có một khoảng thời gian tốt đẹp, bà có cần phải tuyệt tình thế không?

E Ji Moshikongshikong: Tôi có thời gian tốt đẹp với nhiều người lắm, ông thì tính thứ mấy?

Ô Yêu Vương: Ninh Tiểu Tịch! Bà cứ đợi đấy!

Ninh Tịch tắt máy tính, tập trung đọc kịch bản.

Đọc được một lúc, điện thoại đột nhiên reo lên, là một dãy số lạ.

Cô tưởng là điện thoại của bên đoàn làm phim nên vội vã nghe máy.

“A lô, Ninh Tịch, cứu mạng!!!”

“Anh là....”

“Tôi là Lục Cảnh Lễ, cô mau đến Bạch Kim Đế Cung một chuyến, Tiểu Bảo xảy ra chuyện rồi!”

Cái gì? Tiểu Bảo làm sao?” Ninh Tịch căng thẳng.

“Tóm lại là chuyện gấp lắm rồi, cô mau đến đây, mau đến đây đi.... Anh Hai, anh Hai, anh bình tĩnh một chút.... Tiểu Bảo nó vẫn còn nhỏ mà.... Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cái đó không được đập..... a.....”

Lục Cảnh Lễ nói rất nghiêm trọng, đầu bên kia điện thoại còn vang lên tiếng đập phá, đổ vỡ, Ninh Tịch càng thêm căng thẳng, vội vàng vừa thay quần áo vừa nói: “Tôi đến ngay lập tức!”

Cô không biết bản thân mình làm sao nữa, vừa nghe thấy Tiểu Bảo có chuyện là đã không thể ngồi yên được nữa rồi.

Rõ ràng chỉ mới quen có vài ngày, trong thâm tâm lại luôn luôn nhớ đến, không quên đi được.

Nhà cô cách Bạch Kim Đế Cung rất xa, lái ô tô cũng mất độ khoảng 40 phút, Ninh Tịch lo rằng lâu như thế sẽ xảy ra chuyện không hay, liền dắt chiếc moto của cô từ trong gara ra ngoài, phóng như vũ bão đến đó.

Quãng đường hơn bốn mươi phút bị cô rút ngắn còn hơn chục phút.

Chắc Lục Cảnh Lễ đã báo trước với bảo vệ, Ninh Tịch chỉ cần nói tên bảo vệ liền để cô vào trong, đến trước căn nhà số 8 đã có nữ hầu đứng đợi sẵn ngoài cửa.

23. Mua Một Tặng Một - Chương 23: Giận Quá Khiêu Khích Đại Boss

Để tiện lái xe, cô mặc một bộ quần áo bó sát bằng da màu đen. Sau khi tới nơi, cô liền tháo mũ bảo hiểm trên đầu xuống, mái tóc đen dài đổ xuống vai, đẹp đến mức người ta lú lờ.

Nhìn thấy cô xuất hiện Lục Cảnh Lễ suýt thì không kìm được mà huyết sáo tán thưởng.

“Lục Kinh Vũ, con tưởng là ba không dám đụng vào con thật đấy à?” Trong một góc của phòng khách, Lục Đình Kiêu túm chặt lấy cậu con trai đã hết đường chạy, thẳng nhóc đang giãy giụa trong lòng anh, như một con thú non đang giận giữ điên cuồng xoè vuốt cào cào.

“Không được làm thế!” Ninh Tịch nhìn thấy cảnh này vội vã lao đến, giằng lấy Tiểu Bảo về phía cô.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn người vừa mới đến, ngây người ra trong giây lát, sau đó hai mắt đỏ bừng lên, chui tọt vào lòng Ninh Tịch, dính chặt lấy cô không chịu buông ra.

Nhìn thấy bánh bao nhỏ hôm qua vẫn còn đáng yêu mềm mại giờ phút này trên mặt tràn đầy sợ hãi, cả người run rẩy, Ninh Tịch đau lòng muốn chết.

Cơn tức trời dậy, giờ thì cô cũng chẳng thèm quan tâm người trước mặt mình là đại boss đáng sợ nữa, nói liền một chập: “Ngài Lục, tôi biết tôi là một người ngoài không có lập trường để nói cái gì cả, nhưng tôi vẫn phải nói với ngài một câu, cách thức giáo dục con của ngài có vấn đề, trẻ con luôn cần sự quan tâm ấm áp nhất hướng chỉ tình trạng của Tiểu Bảo lại đặc biệt như vậy, không chịu được kích thích, lại không có mẹ ở bên cạnh, ngài nên nhẫn nại một chút, bao dung một chút mới đúng chứ, tại sao lại có thể hung ác với thằng bé như vậy? Ngài không nhìn thấy thằng bé sợ đến mức nào ư? Thế mà ngài còn muốn đánh nó?”

Lục Đình Kiêu: “Là lỗi của tôi.”

Lục Cảnh Lễ: “....” Ha ha

Nghe thấy ông anh nhà mình dứt khoát nhận sai như thế, Lục Cảnh Lễ chỉ còn biết cười ha hả.

Lúc em bảo với anh cách dạy con của anh có vấn đề thì anh quay sang chửi luôn, người ta vừa mới mở miệng thì sao anh lại ngoan như cái gì ấy!

Sau khi Ninh Tịch đến Tiểu Bảo như thể một con cún con tìm được chủ của mình, gọi một cái là ngoan ngoãn nghe lời, so với cái dáng vẻ sư tử con phát cuồng lúc nãy cứ như là hai người, ngoan ngoãn để Ninh Tịch dắt về phòng.

Trên sofa, Ninh Tịch nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nho nhỏ của Tiểu Bảo trấn an: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sáng hôm nay vẫn còn tốt lắm cơ mà?”

Lục Cảnh Lễ thở dài nói: “Còn có thể là chuyện gì nữa, Tiểu Bảo nó nhớ cô, muốn gặp cô, anh tôi không cho. Muốn gọi điện thoại cho cô, anh tôi cũng không cho, sợ nó quấy rầy cô. Thế là thằng bé bắt đầu lẩn ra ăn vạ, chạy loạn khắp nơi, đập tan hoang cả cái phòng khách, anh tôi không muốn dung túng khiến thằng bé có thói quen xấu, rồi thì... như những gì cô vừa thấy đấy.”

“Chỉ là vì không cho nó gặp tôi với gọi điện cho tôi?” Ninh Tịch cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Tuy rằng Lục Đình Kiêu đã từng nói là Tiểu Bảo rất ỷ lại cô, nhưng sự ảnh hưởng của cô có lớn đến thế ư?

“Thế cô cho là gì? Cô cũng coi thường sức ảnh hưởng của bản thân mình quá rồi!” Lục Cảnh Lễ thấy cô không hiểu, liền liền thoáng kể một lô một lốc các kiểu: “Có còn nhớ cái hôm ở trong cái nhà kho đó không, lúc cô hôn mê bất tỉnh, Tiểu Bảo không cho phép ai động vào cô, cuối cùng anh Hai tôi phải đích thân ôm cô đi bệnh viện đấy....”

Ninh Tịch vô thức liếc về phía Lục Đình Kiêu một cái, moá, Lục Đình Kiêu thế mà tự mình ôm cô đến bệnh viện....?

“Còn cả lúc ở bệnh viện nữa, Tiểu Bảo tỉnh lại không thấy cô đâu cứ nghĩ rằng cô đã chết rồi, ngay lúc đó liền mất kiểm soát không khống chế được, suýt nữa thì nhảy lầu, anh tôi đưa tờ giấy cô viết cho nó xem nó mới bình tĩnh lại. Tối hôm qua Tiểu Bảo vì muốn gặp cô mà tuyệt thực uy hiếp anh tôi. Còn tối ngày hôm nay, vì một cuộc điện thoại của cô mà thằng bé ăn no quá, kể sách tuyệt thực không dùng được nữa cho nên mới có cái cảnh vừa nãy...”

Hả, ăn no quá à? Quả thật tối nay cô có bảo thằng bé ăn nhiều một tí, thế mà thành lỗi của cô luôn rồi à?

24. Mua Một Tặng Một - Chương 24: Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa

Lượng tin tức mà Lục Cảnh Lễ vừa mới tiết lộ quả thực là quá nhiều, Ninh Tịch mất nửa ngày mới hiểu hết được.

Cô nhìn bánh bao nhỏ đang dính chặt lấy mình: “Tiểu Bảo, con vì muốn gặp cô nên mới đập phá lung tung như thế này sao?”

Tiểu Bảo gật đầu.

Ninh Tịch nhíu mày: “Con có biết làm thế là sai không?”

Tiểu Bảo lắc đầu.

Giờ Ninh Tịch mới hiểu tại sao Lục Đình Kiêu lại nghiêm khắc đến như thế, đứa trẻ này bị người lớn trong nhà nuông chiều quá mức rồi, nó cảm thấy tất cả mọi chuyện đều phải đúng theo ý nó, đây là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt của Ninh Tịch dần trở nên nghiêm túc: “Thế bây giờ cô nói cho con biết nhé, con làm thế là sai rồi, chỉ có những đứa trẻ hư mới làm như vậy. Sau này không được làm thế nữa biết chưa?”

Tiểu Bảo gật đầu. Về mặt của Lục Đình Kiêu lúc này hơi khó để miêu tả.

Tính Tiểu Bảo tuy ương ngạnh nhưng chỉ cần là chuyện thăng bé đã gật đầu đồng ý thì nhất định nó sẽ làm được.

Bởi vì cái thói quen xấu này mà chỉ cần hơi không vừa ý một chút là Tiểu Bảo lại tuyệt thực, tự nhốt mình ở trong phòng thậm chí là đập phá lung tung, Tiểu Bảo không nghe vào thì bác sĩ tâm lý không có cách nào khuyên bảo được.

Còn về phần cưỡng ép bắt nó sửa lại, hai cụ trong nhà lại không nỡ, lần nào cũng chỉ làm đến một nửa rồi lại xót cháu, nó muốn cái gì cũng cho nó hết.

Sự ảnh hưởng của Ninh Tịch đối với Tiểu Bảo dường như còn nặng hơn những gì anh tưởng tượng, đối với chuyện này, anh đương nhiên là rất vui vẻ.

Ninh Tịch chỉ cho cậu nhóc đâu là đúng đâu là sai, rồi sau đó liền dịu dàng dỗ nó đi ngủ: “Ừm, hôm nay cô hát bài khác cho con có được không?”

Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

“Khụ khụ, để cô nghĩ xem nên hát bài gì nào.... có rồi! Hồ lô oa, hồ lô oa, trên một dây leo nở bảy đoá hoa, bão táp mưa sa cũng không sợ, la la la la la la....”

Lục Cảnh Lễ đứng dựa vào khung cửa tí nữa thì ngã dập mặt, “Với trí thông minh của Tiểu Bảo nhà mình sao lại có thể thích cái loại nhạc thiếu nhi ấu trĩ thế này chứ!”

Kết quả, anh càng nghe càng thấy hay, mà càng kinh ngạc hơn là, ông anh ruột của anh cũng thích nghe.....

Cuối cùng cũng dỗ được cậu nhóc đi ngủ, Ninh Tịch vươn vai duỗi người: “Tôi sắp hát hết sạch những bài hát tôi biết rồi .....”

Lục Cảnh Lễ dở khóc dở cười: “Cô sao cứ phải hát nhạc thiếu nhi làm gì, hát cái khác cũng được mà! Mấy cái bài này khiến tôi sồn hết cả da gà!”

Ninh Tịch lấy dây cột tóc trên cổ tay buộc hết tóc lên, khẽ nhướn đôi mắt phượng: “Cái khác ấy hả? Ngoài nhạc thiếu nhi ra, những bài mà tôi biết đều không dành cho trẻ con!”

Vừa mới nói dứt lời, thoáng cái trong đầu Lục Đình Kiêu đã hiện lên hình ảnh đôi tay mềm mại của cô đang.....

Lục Cảnh Lễ nghe thế liền phấn khích: “Hahahaha, có thật không? Bài gì thế, hát tôi nghe xem nào!”

Lục Đình Kiêu liếc cho anh ta một cái.

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức trở nên quy củ, trong bụng oán thầm ông anh Hai hẹp hòi!

“Vừa nãy cô đang ở gần đây sao?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Bằng không sao cô có thể đến đây nhanh thế được.

“Không phải, lúc nãy tôi vẫn đang ở nhà trọ, tôi cười moto phóng đến đây đây! Nhanh lắm đúng không?” Ninh Tịch đắc ý.

Thảo nào cô lại ăn mặc thành như vậy. Cách ăn mặc hôm nay của cô đúng khiến người ta kinh diễm, hôm qua cô như một tinh linh bảo thủ khép kín mà hôm nay lại như một yêu tinh tự do phóng khoáng.

“Rất nguy hiểm.” Lục Đình Kiêu vẻ mặt không đồng ý, sau đó lạnh lùng liếc sang Lục Cảnh Lễ, dám tự chủ trương gọi Ninh Tịch đến đây.

“Không sao đâu, tay lái của tôi vững lắm!” Ninh Tịch không để ý xua tay nói, sau đó cô ngáp một cái: “Nếu như Tiểu Bảo đã không có việc gì nữa thì tôi về đây!”

Nói rồi chuẩn bị đi về, Lục Đình Kiêu đột nhiên mở miệng: “Cô Ninh, tôi có một đề nghị hơi quá đáng.”

Thoát khỏi trạng thái giận dữ, Ninh Tịch ngay lập tức khôi phục dáng vẻ sợ sệt ban đầu, cung cung kính kính: “Cần gì ngài cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được tôi sẽ làm.”

Nhà họ Lục ngoài sáng trong tối đều rất có thể lực, Lục đại ma vương lại là người chỉ cần trái ý là thấy máu ngay.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai trong phòng ngủ, ánh mắt có chút trầm trọng: “Lần vô tình bị nhốt trong nhà kho đợt trước, Tiểu Bảo phải chịu kích thích nghiêm trọng hơn những gì mà tôi tưởng tượng rất nhiều, bây giờ chỉ có cô mới có thể trấn an nó, trước khi Tiểu Bảo khôi phục lại trạng thái bình thường, tôi hy vọng cô Ninh có thể tạm thời chuyển đến đây ở một thời gian.”

Nghe xong những gì anh nói, Ninh Tịch ngăn ra: “Hả?..... bảo tôi chuyển đến đây á...”

25. Mua Một Tặng Một - Chương 25: Thế Là Ở Chung Luôn Rồi Sao?

“Đúng thế.”

Ninh Tịch khó xử vò đầu bứt tóc: “Chuyện này....không thích hợp lắm đâu? Nếu như Tiểu Bảo cần đến tôi lúc nào, tôi đều có thể sẵn sàng chạy qua được mà!”

Lục Đình Kiêu vẻ mặt mệt mỏi vuốt vuốt điểm giữa mi, “Cái gì cũng có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt là buổi tối, nhờ đâu có tình huống phát sinh bất thành linh, cô lại phóng đến đây như thế này, quá nguy hiểm. Còn thân phận của tôi cũng không tiện đưa Tiểu Bảo đến tìm cô. Tôi biết yêu cầu này là làm khó người khác, nhưng lấy thân phận là người làm cha tôi vẫn hy vọng có thể tranh thủ đôi chút, mong cô có thể đồng ý.”

Ninh Tịch đau đầu.

Nếu như Lục Đình Kiêu dùng quyền lực để ép cô, cô chắc chắn sẽ quay ngoắt đi thẳng luôn, nhưng anh ta lại thành khẩn mà nhờ vả cô như thế, đặc biệt còn dùng gương mặt tuyệt đẹp đó nữa, đối diện với cái gương mặt này quả thực cô không thể từ chối nổi mà!

Vào lúc này, Lục Cảnh Lễ đứng bên cạnh đang dùng ánh mắt bá phúc nhìn ông anh nhà mình.

Cao tay nha!

Thật không ngờ được anh Hai lại cao tay đến thế, mở hẳn một con đường máu trên mặt trận của đồ Ninh Tịch.

Sự tồn tại của Tiểu Bảo không những không trở thành cản trở của anh mà ngược lại lại biến thành trợ lực lớn nhất của anh.

Đúng vào lúc này, choang một cái, cái đèn để trên tủ đầu giường rơi xuống vỡ toang, Tiểu Bảo đột nhiên mặt đầy kinh hoảng nhảy xuống khỏi giường.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Ninh Tịch, nét hoảng sợ trong mắt của cậu bé mới dịu đi, lao như tên bắn về phía cô, ôm chầm lấy đùi cô.

Ánh mắt sợ hãi đó, khiến người khác thấy mà đau lòng.

Ninh Tịch vội vàng cúi xuống: “Bảo bối, sao lại tỉnh dậy thế con?”

Thằng bé vui đầu vào ngực cô, cánh tay mềm mềm nho nhỏ nhất quyết ôm chặt lấy cổ cô.

“Ngoan nào, có cô ở đây mà, không sợ, không sợ...” Ninh Tịch vỗ vỗ vào lưng thằng bé, ngửi mùi sữa thơm thơm trên người cu cậu, tâm trạng cô cực kì phức tạp.

Cô rõ ràng là rất bài xích trẻ con, tại sao lại không ghét nổi Tiểu Bảo nhỉ.....

Ninh Tịch chỉ đành dỗ Tiểu Bảo ngủ thêm lần nữa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Xuống dưới nhà, thấy phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Không hổ là người giúp việc của nhà họ Lục, không chỉ hiệu quả công việc cao lại còn rất có tổ chức, đối với sự xuất hiện đột ngột của Ninh Tịch, tuy rằng cực kì tò mò nhưng không ai dám liếc ngang liếc dọc, càng không dám thì thầm lén lút, làm xong mọi việc liền yên lặng lập tức về phòng mình.

Thấy cô xuống, Lục Đình Kiêu chỉ yên tĩnh nhìn cô, không nói gì, không tạo bất cứ áp lực nào cho cô cả.

Về mặt của Ninh Tịch đầy do dự, nhưng nghĩ đến cái dáng vẻ túm chặt góc áo không chịu buông ra của bánh bao nhỏ, cuối cùng cô vẫn mềm lòng, thở dài một hơi: “Được rồi, Lục tiên sinh, tôi sẽ giúp ngài chuyện này, coi như là tôi báo đáp chuyện Tiểu Bảo đã cứu tôi ra ngoài lần trước.”

Lúc này thần sắc của Lục Đình Kiêu mới giãn ra đôi chút: “Đa tạ.”

Bất cứ lúc nào Tiểu Bảo cũng có thể tỉnh lại, xem ra tối nay tôi không đi được rồi, nhưng đồ đạc của tôi vẫn còn để ở phòng trọ...” Ninh Tịch khó xử.

“Không sao, tôi bảo người đi lấy giúp cô.” Lục Đình Kiêu nói rồi dặn quản gia phái người đi sắp xếp mọi chuyện.

Lục Cảnh Lễ từ đầu đến cuối không chen vào được câu nào, trợn mắt há mồm nhìn sự việc phát triển một cách thần tốc.

Thế... thế là ở chung rồi đấy à?!

“Em còn việc gì không? “ Lục Đình Kiêu ném cho anh ta một cái liếc xéo.

“Em lập tức rút ngay đây!” Bị anh mình ghét bỏ, Lục Cảnh Lễ lập tức biến luôn, nhanh như ma đuổi đằng sau.

Vốn tưởng là thực lực của Ninh Tịch đủ để đề chết anh ấy, nhưng hoá ra ông anh nhà mình cũng chẳng phải tay mơ.

Anh ta cuối cùng cũng biết, anh Hai nhà mình không phải là không biết tán gái, chỉ là 32 năm nay anh ấy vẫn chưa giải trừ phong ấn thôi.....

Lục Đình Kiêu sai người đưa Ninh Tịch vào căn phòng sát cạnh phòng của Tiểu Bảo: “Sau này cô cứ ở đây, thích phong cách như thế nào, thì cứ nói với tôi, tôi sẽ cho người trang trí lại.”

Ninh Tịch vội vàng xua tay: “Không cần, không cần, tôi chỉ ở có mấy ngày chứ đâu phải cứ ở mãi đâu, trang trí lại làm gì cho phiền ra!”

“Không phiền đâu.”

Lục Đình Kiêu cầm một chùm chìa khoá từ tay quản gia đưa cho cô: “Đây là chìa khoá trong nhà, cô có thể vào bất cứ chỗ nào mà cô muốn. Khoá ở cửa chính là khoá điện tử, mật mã là 591414. Đây là chìa khoá của gác mái, cô nhất định phải cầm theo, Tiểu Bảo rất thích cầm chìa khoá đi trốn vào trong đó. Đây là khoá...”

Thấy Lục Đình Kiêu chỉ còn thiếu nước cầm chìa khoá kết bảo an trong nhà đưa cho cô, Ninh Tịch vội vã ngăn anh ta lại: “Từ từ, từ từ... Lục tiên sinh, anh cũng phải có chút cảnh giác với tôi chứ! Anh không sợ tôi lén lút chuyển sạch đồ trong nhà anh đi à?”

“Em muốn chuyển cái gì? Tôi bảo người chuyển cho em.” Lục Đình Kiêu rất nghiêm túc, hoàn toàn chẳng có ý đùa giỡn một chút nào.

26. Mua Một Tặng Một - Chương 26: Ninh Tịch, Chúng Ta Vẫn Còn Nhiều Thời Gian

“Khụ khụ khụ...” Ninh Tịch thật sự bị đầu óc Lục Đình Kiêu đánh bại, cô vội giải thích: “Tôi chỉ đùa thôi... đùa thôi...”

Lục Đình Kiêu đưa chìa khoá thành nghiệm, anh lại tiện tay đưa cho cô một chìa khoá nữa: “Chỗ này khó bắt xe lắm, cô đi làm sẽ không tiện, cô cứ lái chiếc xe này đi.”

Ninh Tịch: “.....”

Tại sao.....

Tại sao cô chỉ ở tạm một thời gian thôi mà lại có cảm giác như đang được bao dưỡng thế này?

Ặc, không đúng, nếu là bao dưỡng thì cũng phải là giấu ở bên ngoài chứ, làm gì có chuyện được đưa tất cả chìa khóa nhà chính như này, ngay cả con trai ruột cũng quăng cho cô?

Sặc, làm như vợ chồng mới cưới không bằng...

Tự nhiên nhớ đến lần đầu gặp mặt, Lục Đình Kiêu cũng bất thành linh cầu hôn cô...

Cô tự thấy bản thân cũng khá hiểu đàn ông, nhưng mà đối diện với người này, cô như đứng trước một hệ thống tường lửa cao cấp, hoàn toàn không thể vượt qua được.

Nhất thời mềm lòng đồng ý ở lại cũng không biết là phúc hay là họa...

Tối nay, vì tình trạng của Tiểu Bảo quả thật không được tốt, để đề phòng có chuyện gì xảy ra, Ninh Tịch đành túc trực bên giường Tiểu Bảo trông cậu bé ngủ.

Nửa đêm.

Có người nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào căn phòng im ắng.

Người đàn ông rón rén bước vào, ngồi xuống cạnh mép giường.

Dưới ánh đèn mờ mờ đầu giường, cô gái kia vẫn giữ tư thế vỗ về Tiểu Bảo, hơi thở thơm mát, vẻ mặt dịu dàng, đôi môi trông như anh đào mùa hạ nhẹ nhàng mở ra như đang mời gọi...

Một lát sau, một bóng đen chồm lên ánh sáng tĩnh mịch, bóng người đàn ông tiến gần lại cánh hoa đỏ thắm kia....

Khoảng cách hít thở được hơi thở của nhau, chỉ cần động một cái thôi là có thể “hái” được, nhưng anh lại cố gắng khắc chế, một nụ hôn dịu mát đặt lên trán cô.

Ninh Tịch, chúng ta còn nhiều thời gian.

.....

Sáng hôm sau.

Ninh Tịch vốn tưởng mình sẽ bị lạ giường, nhưng không ngờ cô lại ngủ khá ngon, cũng không mộng mị gì.

Lúc cô tỉnh dậy cũng thấy Tiểu Bảo đã dậy rồi.

Cậu nhóc đang ôm một quyển sách ngồi cạnh cô chăm chú đọc, không phát ra chút âm thanh nào.

Rõ ràng ngoan như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi lúc bánh bao nhỏ phát điên lên lại...

“Bảo bối, chào buổi sáng~” Ninh Tịch ôm chần ngồi dậy, cô niềm nở bắt chuyện với cậu nhóc.

Tiểu Bảo lập tức vui mừng ngẩng lên, tuy không nói gì, sắc mặt cũng không có gì thay đổi nhưng Ninh Tịch có thể cảm nhận được từ đôi mắt biết nói của cậu bé rằng tâm trạng của cậu đang rất tốt.

Ninh Tịch buồn cười vươn tay tóm tóm nhúm tóc bù xù trên đầu bánh bao nhỏ: “Hôm nay cô không có việc gì, có thể ở nhà với con cả ngày rồi!”

Vừa dứt lời, trông bánh bao nhỏ có vẻ càng vui hơn, thậm chí còn hơi hơi mỉm cười.

Bé con đáng yêu đến học máu, cô không nhận được liền ôm lấy gương mặt tròn trịa của cậu mà nhéo: “Bảo bối, con cười nhiều hơn đi, con cười lên thật sự là đáng yêu lắm đấy!”

Đánh răng rửa mặt xong, cô xuống nhà, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

Ninh Tịch không thấy Lục Đình Kiêu đâu, quản gia và người giúp việc cũng không báo cô đợi anh ăn cùng, nên Ninh Tịch nghĩ anh đã tới công ty rồi.

Ăn xong, Ninh Tịch vốn còn đang lo không biết nên chăm sóc trẻ con thế nào, lỡ cô chăm không tốt thì làm sao...

Kết quả, điều cô lo lắng đã không xảy ra.

Cả buổi sáng, cô nằm trên sofa xem phim truyền hình, còn Tiểu Bảo thì nằm bò trên bàn bên cạnh xem sách hoặc vẽ vời, hai người chẳng ai làm phiền ai, chung sống rất hòa hợp với nhau.

Trong lúc đó, người giúp việc có vào một lần, chỉ mang chút đồ ngọt và hoa quả tới, cứ chỉ vô cùng nhẹ nhàng, như sợ sẽ làm ồn tới cậu.

Xem ra Tiểu Bảo thường ngày rất thích yên tĩnh.

27. Mua Một Tặng Một - Chương 27: Trường Phái Dã Thú

Trong góc, lão quản gia đang lặng lẽ quan sát một lớn một nhỏ trong phòng khách.

Ông chợt phát hiện Ninh Tịch không phải là loại người tổn công tổn sức để bày mưu tính kế nịnh nọt Tiểu thiếu gia như ông tưởng tượng, cô chỉ chăm chú xem phim truyền hình cả một buổi sáng.

Còn Tiểu thiếu gia vẫn đọc sách vẽ tranh như thường ngày, nhưng nếu quan sát kĩ thì có thể phát hiện thỉnh thoảng cậu nhóc sẽ len lén nhìn Ninh Tịch, vẻ mặt vừa sinh động lại vừa yên tâm.

Chắc là vì những cô gái xinh đẹp dễ khiến người ta không có cảm giác an toàn, lão quản gia vừa thấy Ninh Tịch đã cảm thấy không yên tâm, ông sợ Đại thiếu gia nhà ông bị cô lừa.

Dựa vào những gì trước mắt, xem ra cô gái này cũng khá an phận, chỉ là không biết là có thể nhẫn nhịn được tới bao giờ thôi...

Phải biết trong thành phố này có biết bao cô gái đang nhòm vào vị trí Lục thái thái như hổ rình mồi, nghĩ trăm phương nghìn kế chỉ để làm mẹ kế của Tiểu Bảo.

Chính vì thế mà hai năm trước đã xảy ra cái chuyện tồi tệ kia, hại Tiểu thiếu gia nhà ông...

Thế nên lần này khi thấy Đại thiếu gia tin tưởng cô gái này như vậy, Nhị thiếu gia cũng không ngăn cản, thậm chí Tiểu thiếu gia cũng thích cô ấy, ông thật sự cảm thấy rất thấp tha thấp thỏm, không thể không phòng bị được.

Bất giác, hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Ninh Tịch cũng đã xem được kha khá, Tiểu Bảo cũng đã vẽ xong, cậu nhóc lững chững đi tới đưa cho cô xem.

Ninh Tịch ngẩng lên nhìn, kinh ngạc vô cùng: “Bức... bức tranh này là vẽ cô sao?”

Nhìn không ra, Tiểu Bảo trông có vẻ yên tĩnh mà vẽ vời lại mang trường phái Dã thú thế này.

Đặc điểm của các họa sĩ theo trường phái Dã thú là đều thích dùng màu sắc tươi sáng, sử dụng nhiều sắc màu kết hợp các đường nét thẳng và thô để tạo ra những bức tranh mạnh mẽ, để diễn tả nội tâm của mình.

Tuy nhân vật trong bức tranh kia có kết cấu khá lạ lùng, nhưng lại nắm rõ được đặc điểm của nhân vật, thế nên Ninh Tịch vừa nhìn đã nhận ra ngay người trong tranh là mình.

Tiểu Bảo ôm bức tranh gật gật đầu, trông hơi căng thẳng, hình như sợ cô sẽ không thích.

“Thật... quá là đẹp luôn! Cô có thể chụp lại làm màn hình điện thoại được không?” Ninh Tịch không phải vờ khen Tiểu Bảo mà cô thật sự rất thích tranh của trường phái Dã thú, cô thích màu sắc mạnh mẽ đối lập như thế này. Hơn nữa theo như những gì cô hiểu về trường phái nghệ thuật này thì tiêu chuẩn của Tiểu Bảo cũng đã đạt tới cấp đại sư luôn rồi!

Tiểu Bảo hơi ngượng ngùng mím mím môi, dúm thảng bức tranh vào lòng cô.

Ninh Tịch chỉ vào mình: “Muốn tặng cô?”

Tiểu Bảo gật đầu.

“Cảm ơn con! Cô thật sự rất thích!” Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ, hôn một cái lên gương mặt mềm mại của cậu nhóc.

Bánh bao nhỏ ngẩn ra, rồi lại đỏ mặt, cặp mắt ngây ngô càng có thêm sức sống.

Một lớn một nhỏ ở chung với nhau rất vui vẻ, Ninh Tịch nghe thấy trên lầu truyền tới tiếng bước chân.

Cô ngẩng lên nhìn về phía tiếng động truyền tới, không ngờ lại thấy Lục Đình Kiêu, anh vẫn đang mặc đồ ở nhà, tóc tai vẫn còn lồi thối, thần tình mệt mỏi đi từ trên gác xuống...

Bộ dạng cấm dục thường ngày của Lục Đình Kiêu tuy rất mê người, nhưng dáng vẻ biếng nhác này lại có lực sát thương lớn hơn, sexy hết thuốc chữa luôn.

Ninh Tịch ngẩn ngơ nửa ngày mới kịp phản ứng lại: “Ngài Lục, hôm nay ngài không đi làm sao?” Hôm nay chẳng phải là thứ hai à?

“Ừ, hôm nay tôi nghỉ.” Lục Đình Kiêu gật đầu.

Ninh Tịch nghĩ cũng khó trách, anh vừa mới dồn toàn tâm toàn sức để kí kết thành công một hợp đồng lớn, nghỉ ngơi một thời gian cũng là chuyện bình thường.

Hóa ra Lục đại Boss cũng ngủ nướng, không hiểu sao cô lại thấy khoảng cách giữa hai người như kéo gần lại hơn một chút...

28. Mua Một Tặng Một - Chương 28: Tổng Tài Bá Đạo

“Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo vẽ người đấy.” Lục Đình Kiêu nói sau khi thấy bức tranh trong tay Ninh Tịch.

“Thật sao? Thế thì tôi thật vinh hạnh quá!” Ninh Tịch cảm thấy rất vui.

“Trưa nay muốn ăn gì?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Xem ra không phải chỉ có mỗi sống ở đây, mà còn được bao ăn luôn...

Ninh Tịch đang định mở miệng thì điện thoại cô đột nhiên vang lên.

Là Thường Lệ gọi tới.

Chắc không phải lại bảo cô đi đóng vai quần chúng chứ?

“Alo, chị Thường à.”

“Ninh Tịch, 12 giờ trưa nay, Thiên Hạ tổ chức lễ bấm máy, tại khách sạn Minh Châu, đừng tới muộn.”

“Gì cơ? 12 giờ trưa? Trưa nay?”

“Đúng vậy, là hôm nay.”

“Chị Thường, sao chị không báo cho tôi biết trước? Giờ đã sắp 11 giờ rồi!”

“Sao lại không nói trước, chẳng phải tôi báo trước cho cô một tiếng đây còn gì?”

“Một tiếng, đi đường thôi cũng mất một tiếng rồi, huống hồ tôi còn phải thay đồ, trang điểm các thứ nữa...”

“Đây là chuyện của cô, đừng có phiền tôi, giờ tôi đang bận lắm, dập máy đây.”

Nói xong bộp một tiếng, điện thoại cúp luôn.

“Này họ Thường kia! Đờ cờ mờ cả nhà chị!” Ninh Tịch quăng điện thoại.

Vừa dứt lời, Ninh Tịch ngẩn ra.

Tiểu Bảo ngẩn ra.

Lục Đình Kiêu cũng ngẩn ra.

Ninh Tịch ôm mặt, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống cho xong.

Kích động quá, quên luôn việc cô vẫn đang ở Lục gia, bên cạnh còn có cả mầm non của tổ quốc nữa chứ...

Không phải cô muốn giả vờ làm thực nữ trước mặt Lục Đình Kiêu, mà chỉ sợ là sẽ làm hư Tiểu Bảo thôi.

“Khụ khụ, Tiểu Bảo à, vừa xong coi như chúng ta không nghe thấy gì nhé! Con đừng học cô mắng người, vì vừa xong cái thứ cô chửi không phải là người đâu!” Ninh Tịch nghiêm túc giải thích.

Tiểu Bảo chớp mắt, như hiểu như không gật gật đầu.

Mắt Lục Đình Kiều lướt qua ý cười: “Có chuyện gì à?”

Ninh Tịch cắn răng: “12 giờ trưa nay bộ phim Thiên Hạ sẽ bắt đầu làm lễ bấm máy mà tới hơn 11 giờ quản lí của tôi mới báo cho tôi biết, từ đây tới khách sạn Minh Châu cũng mất tới 50 phút rồi, chẳng lẽ bảo tôi để mặt mộc chạy thẳng đến đó?”

“Sao lại không được? Cô để mặt mộc cũng đủ mà.”

Ninh Tịch sửng sốt, không ngờ Lục Đình Kiều lại nói lời như vậy, cô ngượng ngùng gãi đầu, “Khụ, cảm ơn, ngài Lục quá khen rồi... Nhưng trong trường hợp này ít nhất vẫn phải trang điểm để giữ phép lịch sự tối thiểu chứ, quan trọng nhất là giờ tôi không có bộ đồ nào phù hợp cả, tới lúc đó có bao nhiêu người của giới truyền thông nữa chứ, aaaaa phiền chết mất.....”

“Đợi một chút.” Lục Đình Kiều đưa tay ra hiệu ý bảo cô đừng nóng, sau đó anh cầm điện thoại ra sân gọi.

Mười phút sau, một người thợ hồng học chạy tới.

“Lục tổng, thứ ngài cần tôi đều mang tới hết rồi, giờ bắt đầu được chưa?” Người tới mặc một chiếc quần bò rách với áo xám mỏng, tai trái đeo một chiếc khuyên xanh đậm hình cột mốc.

Ninh Tịch kinh ngạc phát hiện, người này rất quen mắt.

Tất nhiên, ý của quen mắt nghĩa là Ninh Tịch có biết anh ta, nhưng anh ta không biết Ninh Tịch.

Đây chính là thánh thủ dưới trướng của công ty giải trí Thịnh Thế, là stylist của ảnh hậu Tô Di Mạt - Arthur.

Là một đại thần mà một con tép nhỏ như cô chỉ có thể nhìn từ xa.

“Vị này là?” Ninh Tịch tỏ ra ngờ vực.

“Cô không biết?” Lục Đình Kiều hỏi.

“Đại danh鼎鼎 - Arthur, tất nhiên là tôi biết rồi! Nhưng ngài gọi anh ấy tới đây làm gì...”

“Tất nhiên là để làm stylist cho cô rồi.” Giọng điệu của Lục Đình Kiều như thể đó là điều tất nhiên.

Ninh Tịch đỉnh đầu đầy hắc tuyến, cô ghé tai thì thầm với anh: “Anh... anh cứ nhiên lại mời người của Thịnh Thế tới để tạo hình cho tôi? Có làm không vậy! Anh không biết tôi là nghệ sĩ của Tinh Huy à? Thịnh Thế và Tinh Huy là kẻ thù không đội trời chung đó!”

“Thế thì làm sao?” Lục Đình Kiều lại chưng ra vẻ mặt tổng tài bá đạo của mình.

29. Mua Một Tặng Một - Chương 29: Bà Chủ Tương Lai

Thì làm sao á?! Ninh Tịch cạ lời phát ghen: “Lục đại Boss à, khủy tay hướng ra ngoài giúp nghệ sĩ của công ty khác thế này, nhân viên của anh có biết không?”

Nhìn là biết chắc chắn là không biết rồi.

Cô thật sự bị Lục Đình Kiều đánh bại rồi.

Thịnh Thế ít nhiều gì cũng là công ty con trực thuộc tập đoàn Lục Thị nhà anh ta đấy!

Tuy hiện tại người quản lí Thịnh Thế là Lục Cảnh Lễ, nhưng đại Boss đằng sau Thịnh Thế vẫn là Lục Đình Kiều - Chủ tịch tập đoàn Lục Thị.

Tập đoàn Lục Thị từ năm năm trước đã bắt đầu chen chân vào làng giải trí, sau khi mua lại Thịnh Thế, sáng lập ra một đế quốc giải trí, hậu sinh khả úy, đạt được vị trí ổn định nhất trong lịch sử, hiện tại cũng là công ty duy nhất có thể đối đầu với Tinh Huy.

Chính vì lẽ đó có thể thấy hai nhà giờ cạnh tranh kịch liệt đến thế nào, từ nghệ sĩ tới quản lí hay từ nhân viên hóa trang đến stylist của hai công ty đều chạnh chọc lẫn nhau, chỉ cần nơi nào có nghệ sĩ của cả hai thì sẽ lại có chiến tranh nổ ra.

Lục Đình Kiều nhắc tay lên nhìn đồng hồ: “Xe ở ngoài cửa, có thể vừa đi vừa trang điểm, không còn kịp nữa đâu, đi hay không thì tùy cô.”

Ninh Tịch rồi rầm đến đâu cả gan, cuối cùng cắn răng nói: “ĐI!”

Nếu Lục Đình Kiều đã không để ý thì cô có gì mà phải bận tâm chứ!

Thấy Lục Đình Kiều cũng đi theo, Ninh Tịch ngạc nhiên: “Anh cũng đi cùng à?”

“Không thì ai lái xe? Hơn nữa Tiểu Bảo muốn ở cạnh cô thêm một lúc nữa.” Lại cái giọng điệu tất nhiên đó, như thể anh nói cái gì cũng là chân lí, còn cô hỏi gì cũng đều như bị thần ngu nhập vậy.

Tiểu Bảo đứng cạnh ra sức gật đầu.

“Được thôi...”

Cuối cùng, thêm cả Arthur, cả bốn người cùng lên xe.

Lục Đình Kiều còn chẳng thèm thay quần áo, mặc nguyên đồ ở nhà, ngồi trước lái xe, Ninh Tịch và Arthur ngồi sau, Tiểu Bảo bò lên lưng ghế tò mò nhìn hai người.

Arthur cẩn thận đánh giá Ninh Tịch một lượt, ánh mắt lộ ra sự tán thưởng sâu xa: “Vi tiểu thư này ngũ quan tương đối hoàn mỹ, da dẻ cũng rất đẹp, cần bản chẳng cần làm gì nhiều, trang điểm nhạt thôi là cũng ok, chỉ là không biết hôm nay cô tham gia trường hợp gì, để tôi chọn cho cô một bộ đồ phù hợp.”

“À, là lễ bấm máy của một bộ phim điện ảnh...”

Ninh Tịch chỉ sợ đối phương hỏi nhiều hơn sẽ biết cô là người của Tinh Huy mà đánh cô một trận mất, may mà Arthur cũng không hỏi gì nhiều, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi tiếp tục công việc trang điểm cho cô.

Lúc tới gần địa điểm tổ chức buổi lễ, Ninh Tịch cũng đã xong đâu vào đấy, thời gian vừa khít luôn.

Lục Đình Kiều dừng xe tắt máy, khoác tay lên lưng ghế, liếc mắt nhìn cô gái đã trang điểm xong ngồi phía sau xe.

“Thế nào?” Ninh Tịch hỏi hộp hỏi.

“Không tệ.”

Có thể được một người hà khắc như Lục Đình Kiều nói ra câu “không tệ”, quả đúng là không dễ dàng chút nào, huống hồ lại cộng thêm vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Bảo đang nhìn cô chăm chăm nữa.

Ninh Tịch bỗng cảm thấy tràn đầy tự tin, sau đó cô hơi áy náy ôm lấy Tiểu Bảo: “Bảo bối, cô xin lỗi đã thất hứa với con, nhưng cô hứa cô nhất định sẽ nhanh kết thúc công việc rồi về với con!”

Tiểu Bảo quấy luyến vẫn bám dính vào lòng Ninh Tịch thêm một lát, biết cô vội nên cậu nhóc cũng nhanh buông cô ra rồi vẫy tay chào cô.

Thấy một lớn một nhỏ hai người đứng tiền ở phía sau, Ninh Tịch bỗng cảm thật sung mãn....

Độc thân chiến đấu bao năm nay, lần đầu cô có cảm giác ấm áp như vậy.

Sau khi Ninh Tịch đi khỏi, người lái xe tất nhiên sẽ đổi thành Arthur.

Arthur không thể kiềm chế cơn tò mò của mình nữa, anh vừa lái xe vừa cẩn thận hỏi: “Boss, cô gái ban nãy là ai thế? Là nghệ sĩ mới vào công ty chúng ta à? Sao trước đây chưa gặp bao giờ nhỉ?”

Má ơi! Đại boss của họ cuối cùng cũng có phụ nữ bên cạnh rồi, đây đúng là tin động trời mà!

Lục Đình Kiều ghéech cằm, không nhanh không chậm nói: “Là nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Huy.”

Arthur: “.....”

Giây phút đó, biểu tình trên mặt Arthur như ăn phải...

Boss đại nhân ơi! Không ngờ ngài dám để tôi đi trang điểm cho nghệ sĩ của Tinh Huy đấy!

Lão Đại dẫn đầu đi thông dịch phản quốc là cái thể loại gì thế này!

Ngay đến cả Nhị thiếu gia có tình nhân cũng tuyệt đối không tìm nghệ sĩ của Tinh Huy đấy, anh có biết không hả!

Nếu người ngồi đây là Nhị thiếu, anh tuyệt đối sẽ chờ một trận cho mà xem.

Nhưng người ngồi đây lại là Đại ma vương Lục Đình Kiêu mới thăm chứ...

Thế là anh chỉ có thể ghen đến chết, ngay đến một quả rắm cũng chẳng dám đánh nữa.

Điều khiến anh thấy chua xót hơn chính là, anh đang vô cùng hoài nghi cô nghệ sĩ không tên tuổi của Tinh Huy này sẽ là bà chủ tương lai của họ?

Nếu đã là người phụ nữ khiến Tiểu thái tử cũng phải đối xử nhẹ nhàng như thế...

Thật không đơn giản nha...

30. Mua Một Tặng Một - Chương 30: Lễ Bấm Máy

Tại nơi tổ chức lễ bấm máy bộ phim điện ảnh Thiên Hạ.

Từ nhà tài trợ tới nhân viên công tác của đoàn làm phim đều đã đến đầy đủ, ánh sáng đèn flash liên tục lóe lên, truyền thông nhiều vô kể, xung quanh còn có một lượng fan lớn nghe tin mà đến.

Đa số phóng viên đều đang quây lấy người đóng vai nữ chính Ninh Tuyết Lạc và nam chính Triệu Tư Châu.

Một người là hoa đán của Tinh Huy, một người là ảnh đế giải Kim Tượng, tuần nam - mỹ nữ liên thủ lại với nhau, tất nhiên sẽ thu hút được nhiều sự chú ý.

“Tuyết Lạc, chúng tôi đều biết lần này cô cùng Tư Châu hợp tác đóng một cặp tình nhân, đây đã là lần thứ hai hai người đóng người yêu của nhau rồi, không biết trong cuộc sống thường ngày cô có ái mộ Tư Châu không?”

“Ha ha, Tư Châu quả thật rất có sức hút, có điều tôi không ái mộ anh ấy, tôi cũng không còn trái tim để ái mộ anh ấy nữa rồi.”

Vừa dứt lời, tất cả phóng viên lại bắt đầu nhao nhao lên.

Một năm trước, Ninh Tuyết Lạc công bố tin mình đã có bạn trai, tất cả mọi người đều muốn biết nội tình, kết quả lại lòi ra được đối phương chính là con trai của Tô Hoằng Quang - chủ tịch tập đoàn Úc Phong, vừa giàu có lại đẹp trai, là phú nhị đại chính cống, tin tức này vừa được tung ra khiến tất cả mọi người khen mãi không dứt.

Tuy fan cũng rất đau lòng, nhưng fan hiện tại cũng không còn bài xích chuyện idol nhà mình yêu đương như trước nữa rồi, hầu hết mọi người đều chúc thần tượng của mình tìm được tấm chồng tốt.

Sau khi Ninh Tuyết Lạc công khai yêu đương thì lại càng nổi tiếng, hơn nữa những hashtag như “Bạn trai cao phú soái” hay “Người thắng cuộc” không hề hạ nhiệt.

Triệu Tư Châu ở bên cạnh cũng hòa theo, anh ôm ngực tỏ vẻ đau lòng: “Thượng quan tiểu thư thật nhẫn tâm, bốn vương đã trao hết trái tim này cho nàng rồi mà!”

Nữ chính mà Ninh Tuyết Lạc đóng lần này có tên là Thượng Quan Ánh Dung, Triệu Tư Châu đóng vai một vị hoàng tử.

Các phóng viên nghe vậy liền cười Triệu Tư Châu, bầu không khí trở nên rất sôi nổi.

Lần này, ngoài nam nữ chính ra, người nhận được sự theo dõi nhiều nhất chính là người đóng vai nữ thứ, thế nên phía bên Quách Khải Thắng cũng có một đám người vây quanh.

“Đạo diễn Quách, sao vẫn chưa thấy người đóng vai Mạnh Trường Ca? Liệu hôm nay cô ấy có tới không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

“Nghe nói lúc trước ngay đến cả Giả Thanh Thanh cũng trượt casting, nguyên nhân là vì ông cảm thấy Giả Thanh Thanh không đủ đẹp, chuyện này có phải là thật không?”

Câu hỏi này rõ ràng là muốn gây sự mà.

Có điều đạo diễn Quách cũng là người lão làng, ông trả lời rất trôi chảy: “Vai diễn Mạnh Trường Ca có yêu cầu rất cao đối với ngoại hình của diễn viên, nhưng ngoại hình không phải là tiêu chuẩn duy nhất, ngoại hình của Giả Thanh Thanh chắc chắn là không có vấn đề gì, chỉ là vẫn có cách biệt nhất định với yêu cầu của chúng tôi thôi.”

“Nghe nói vai Mạnh Trường Ca là do người mới diễn? Nếu yêu cầu của vai Mạnh Trường Ca cao như vậy sao lại dùng người mới, liệu cô ấy có đủ sức lột tả hết nhân vật của mình không?”

Hôm nay bị sao thế, chê phong bì phát không đủ nhiều hả? Câu hỏi của phóng viên câu nào câu nấy đều được mài dũa sẵn, hơn nữa đều là chĩa mũi nhọn vào nữ thứ.

“Vấn đề này đợi sau khi bộ phim của chúng tôi ra mắt, mọi người hãy đưa ra lời nhận xét nhé!”

Đám phóng viên vẫn chưa chịu buông tha vấn đề này, bọn họ còn hùng hổ hỏi: “Đạo diễn Quách, diện mạo của người đóng vai Mạnh Trường Ca liệu có phải còn xuất sắc hơn cả Giả Thanh Thanh không?”

Chưa hết nữa hả!

Phải! Xinh đẹp hơn cả Giả Thanh Thanh nữa đấy thì sao nào!

Cái gì gọi là mỹ nữ trăm năm gặp một lần, đợi các người thấy Ninh Tịch rồi, xem các người còn dám phóng đại Giả Thanh Thanh lên nữa không!

“Chuyện này, mỗi người một vẻ, mỗi người một vẻ... Đợi người tới mọi người sẽ biết ngay thôi.”

Quách Khải Thắng đã bắt đầu thấy bức về những câu hỏi này, đúng lúc này, xuyên qua đám kí giả ông thấy một người xuất hiện ở đầu bên kia thảm đỏ, ngăn ra ba giây mới định thần lại được, sau đó ông cười nói: “Đây chẳng phải là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới sao!”

31. Mua Một Tặng Một - Chương 31: Cô Có Hỏa Nhân Kim Tinh Đó Hả!!!

Quách Khải Thắng vừa dứt lời thì làm một bộ như sắp có kịch hay để xem.

Quả nhiên tất cả mọi người đều nhìn theo hướng mà Quách Khải Thắng chỉ, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là sững sờ đến ngây người.

Hôm nay Ninh Tịch mặc một bộ váy ren hoa mai màu đỏ, thiết kế khéo léo tôn lên vòng eo thon thả, cổ áo để lộ xương quai xanh duyên dáng.

Màu này còn kén người mặc hơn màu đỏ đậm, lại là vải ren, tuy rằng thiết kế rất đẹp, nhưng người bình thường mặc lên không khéo lại thành ra tục, hoặc lại dễ khiến người ta buồn nôn.

Chiếc váy này như thể sinh ra là để dành cho Ninh Tịch, khiến cô trở nên xinh đẹp rạng rỡ hơn.

Lúc stylist chọn chiếc váy này cho cô, ngay bản thân Ninh Tịch cũng cảm thấy mình không thể đề được màu này xuống, nhưng lúc mặc lên người rồi cô liền bị nó thuyết phục.

Không hổ là bàn tay vàng số một của Thịnh Thế, ánh mắt quả rất chuẩn, mới gặp một lần mà còn hiểu cô hơn cả bản thân cô.

Còn về chuyện đi thảm đỏ, tuy rằng đây là lần đầu tiên Ninh Tịch chính thức xuất hiện trong một sự kiện lớn như thế này, nhưng dù sao cô cũng là một diễn viên, phải nghiền ngẫm thấu hiểu các kiểu nhân vật, các kiểu vai diễn, đương nhiên bao gồm cả những vai diễn ngôi sao, cô cũng đã từng diễn không ít lần, bước trên thảm đỏ căn bản là không làm khó được cô.

Mỗi một bước, mỗi một nụ cười, mỗi một động tác đều hợp lý đúng lúc, hơn nữa còn tìm được vị trí chính xác của ống kính máy quay, thể hiện ra những vẻ mặt đẹp nhất.

Thời gian đám phóng viên ngày ra còn lâu hơn cả đạo diễn Quách, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần được.

Đây chính là người diễn vai Mạnh Trường Ca?

Một diễn viên mới vào nghề chưa được bao lâu không kinh nghiệm, không có một tác phẩm tiêu biểu nào?

Cô gái này..... thật sự là đẹp quá sức tưởng tượng!

Không có từ nào để hình dung được, người ta chỉ có thể thốt lên rằng quá xinh đẹp!

Mới nãy bọn họ ai ai cũng truy hỏi đạo diễn Quách rốt cuộc là Giả Thanh Thanh đẹp hơn hay là Ninh Tịch đẹp hơn, chẳng trách vẻ mặt của đạo diễn Quách lúc đó rất kì quái, nghĩ lại đúng là buồn cười thật.

Đứng trước một mỹ nữ tuyệt sắc như Ninh Tịch, cho dù là người từ trước đến giờ vẫn nổi tiếng về nhan sắc như Giả Thanh Thanh cũng trở nên lu mờ.

Không chỉ là tướng mạo, khí chất của cô diễn viên mới này cũng rất khá, hoàn toàn không giống một diễn viên mới vào nghề, mỗi một cử chỉ hành động đều ưu nhã phóng khoáng, thậm chí còn ẩn chứa sự cao quý bẩm sinh.

Ninh Tịch bước đến trung tâm thảm đỏ, tùy ý tạo dáng để giới truyền thông chụp ảnh, sau đó quay lại cầm bút trên khay lên kí tên mình lên bảng lưu niệm.

Cái quay lưng này của cô lại khiến toàn trường phải bật thốt đầy kinh ngạc, tiếng tách tách nháy máy từ vô số máy ảnh vang lên.

Chiếc váy này thiết kế theo kiểu hở lưng, stylist chọn chiếc váy này cũng là vì xương cánh bướm của Ninh Tịch quá đẹp, có thể nói đây là bộ phận gợi cảm nhất trên cơ thể cô, không để lộ ra đúng là phí của trời.

Các ngôi sao nữ khi đi thảm đỏ vì muốn thu hút ánh mắt người xem nên đại đa số đều lựa chọn hở ngực, nhưng Ninh Tịch lại lựa chọn một cách khác, ưu nhã gợi cảm hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi hạ gục hàng loạt máy ảnh, cuối cùng thì cũng đến tiết mục phỏng vấn.

Các phóng viên hôm nay quả thật rất thảm.

Bởi vì bọn họ vốn dĩ đã chuẩn bị những câu hỏi như:

__ Cô cho rằng với vẻ bề ngoài như thế này liệu mình có thể hoàn thành được vai diễn Mạnh Trường Ca - một họa quốc yêu cơ không?

__ Cô cảm thấy mình và Giả Thanh Thanh ai xinh đẹp hơn?

__ Nghe nói cô được đặc cách tuyển vào vai diễn này, trong vấn đề này có nguyên nhân sâu xa gì không?

.....

Bây giờ thì tất cả những câu hỏi đó đều vô dụng hết rồi.....

Chỉ cần không phải là người mù đều biết, chẳng có cái gì gọi là mờ ám trong việc tuyển diễn viên cả, gương mặt này quá đủ để thuyết phục rồi.

Cô ấy chính là người thích hợp nhất cho vai Mạnh Trường Ca.

Cho nên tất cả phóng viên đều phát huy năng lực ứng biến tức thời của mình, đặt câu hỏi cho Ninh Tịch.

“Cô Ninh, bộ váy mà cô đang mặc có phải tác phẩm thiết kế riêng được may thủ công cao cấp của nhà thiết kế Karl Lagerfeld không?”

Ninh Tịch ngẩn ra.

Má ơi, cái váy này là hàng thiết kế của Karl Lagerfeld?

Cái váy mấy trăm vạn thế mà để cô tùy tiện mặc lên người thế này á?

Lục đại ma vương đừng có bầy người ta thế này chứ!

Song, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn đang ở phía sau, ngay sau đó vị phóng viên này bắt đầu đọc lai lịch của tất tần tận mọi thứ trên người cô, cuối cùng chốt lại bằng một câu: “Cô Ninh, có phải stylist của cô là Athur không?”

Thế mà cũng soi ra được à?

Cô có hỏa nhãn kim tinh đó hả!!!

32. Mua Một Tặng Một - Chương 32: Đám Bạn Trai Cũ Phiền Toái

“Không đúng, chắc là tôi nhìn nhầm rồi...” May mà, không đợi Ninh Tịch trả lời, vị phóng viên này đã tự phủ nhận luôn câu hỏi của bản thân.

Chắc là cuối cùng cũng nhớ ra Ninh Tịch là gà nhà Tinh Huy, stylist của cô đầu thế là Athur - stylist riêng của Tô Di Mạt nhà Thịnh Thế được!

Ninh Tịch thở phào một hơi nhẹ nhõm, sợ bọn họ lại hỏi mấy câu như vậy nữa, vội vàng dời sang đề tài khác: “Hôm nay là lễ khai máy của Thiên Hạ, mọi người nên hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim này đi nha!”

“Vậy, Cô Ninh, xin hỏi đây là lần đầu tiên cô đóng phim?” Trong đám đông có người lên tiếng.

“Đương nhiên là không phải, từ khi còn học đại học tôi đã bắt đầu đóng các vai nhỏ cho các đoàn làm phim, không nhiều đất diễn lắm, cho nên mọi người đều không nhận ra tôi.” Ninh Tịch thành thật trả lời, không chút nào để bụng đến lý lịch ít ỏi của mình.

Mấy chuyện này đám báo chí thế nào cũng đào được, không bằng tự bản thân mình khai ra thì tốt hơn.

“Không biết trước đây cô Ninh đã từng đóng những vai gì rồi?”

Câu hỏi này rất bình thường nhưng đối với Ninh Tịch mà nói thì lại có chút ngại ngùng, nếu đối phương đã hỏi, cô cũng không thể không trả lời được.

“Trước đây tôi đã từng đóng vai...” Ninh Tịch bắt đầu liệt kê một loạt các vai diễn mà cô đã từng đóng kể từ lúc cô về nước đến giờ.

Trong bốn năm học ở nước ngoài, ngoài thời gian lên lớp, toàn bộ thời gian còn lại cô đều chạy đến các đoàn làm phim, từng đóng những vai phụ nho nhỏ trong những bộ phim có danh tiếng, cũng có những vai có kha khá đất diễn, trong tình cảnh người nước ngoài không mấy ưa thích người Trung Quốc, từng đó lí lịch quả thật không dễ dàng gì.

Cô không muốn nói tới những kinh nghiệm khi vẫn đang còn ở nước ngoài, bởi vì quãng thời gian đó là quãng thời gian yêu đương hoang đường nhất của cô....

Tuy rằng chỉ là qua lại bình thường không làm gì trái với đạo đức, nhưng thân phận của bọn họ đúng là dễ khiến người ta chú ý.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra một bộ phim cho ra hồn, nếu như vừa mới vào nghề đã toàn những chuyện lá cải ba lăng nhăng, khiến ánh nhìn của quần chúng toàn bộ đều tập trung vào chuyện đời tư của mình, tuy nổi bật được nhất thời, nhưng lại không có lợi cho sự phát triển về sau của cô.

Ninh Tịch đã rất cố gắng nhớ lại những vai diễn mà mình có thể kể ra được kể từ sau khi về nước đến nay, nhưng sau khi nói ra rồi vẫn khiến đám phóng viên cạn lời.

Toàn đóng những vai gì thế này.....

Kể thứ ba, hồ ly tinh, yêu nữ, nhà quê, đại tiểu thư nào tàn, thậm chí là cả bà già độc ác.....

Một mỹ nữ xinh đẹp thế này mà có sở thích kiểu quái gì thế không biết?

Sao toàn thích những vai méo mó sứt mẻ thế?

Quả nhiên là có người hỏi đến vấn đề này: “Tại sao những vai cô diễn toàn là những vai phản diện vậy?”

Đương nhiên Ninh Tịch đâu thể vạch trần Thường Lệ trong những sự kiện chính thức như thế này, cô thần nhiên đáp: “Từ trước đến nay tôi chưa từng chú ý đến điều này, đối với tôi mà nói, đóng phim là nghề mà tôi yêu nhất, mỗi một vai diễn đều có sinh mệnh của chính nó, không phân biệt lớn nhỏ.”

Tiếp theo đó cánh phóng viên lại hỏi rất nhiều vấn đề, trong tình huống hoàn toàn không có sự chỉ dẫn của quản lý, Ninh Tịch ứng đối vô cùng hoàn mỹ.

Quách Khải Thắng đứng cạnh đó thấy vậy liên tục gật đầu: “Cô gái này quả thực không tồi? Một người có tư chất và tiềm lực đến vậy lại vào nghề đã một năm mà chỉ lặn lội đến đây..... lão Vương, ông thấy thế nào?”

Nhà sản xuất Vương Thái Hoà nói một cách đầy ẩn ý: “Nếu như đám quản lý của Tinh Huy không phải là mù tạt thể thì đó là...”

Nói rồi ông liếc về phía đạo diễn Quách với ánh mắt, ông biết mà.

Rõ ràng là ở Tinh Huy có người đang cố ý chèn ép cô ấy.

Về mặt Quách Khải Thắng đầy tiếc nuối: “Đáng tiếc, một mầm non tốt như này!”

“Vàng thật không sợ thử lửa, rồi có một ngày sẽ toả sáng thôi, hơn nữa không phải cô ấy đã gặp được ‘Bá Nhạc’ là ông rồi à?” Vương Thái Hoà cười ha hả nói.

Lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang đứng một góc, siết chặt tay, ngón tay bấm cả vào lòng bàn tay, vẻ mặt đã khó coi đến mức sắp không kiềm chế được nữa.

Cô ngàn lần không tưởng được, cố ý bảo Thường Lệ sát giờ mới thông báo cho Ninh Tịch, để cho con nhỏ kia phải xấu hổ một trận, kết quả lại thành ra để cho nó xuất hiện cuối cùng, kinh điển toàn trường.

Mà đáng chết nhất chính là, con nhỏ Ninh Tịch đó kiếm đâu ra bộ trang phục trị giá mấy trăm vạn như thế? Nó lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Váy vóc, phụ kiện còn có thể đi thuê được, nhưng còn cách trang điểm và tạo hình, là ai đã làm cho nó?

Cái con nhà quê này, cô đã coi thường nó rồi!

33. Mua Một Tặng Một - Chương 33: Muốn Phũng Sát Bà À

“Tuyết Lạc, Ninh Tịch là đàn em của cô, đối với việc cô ấy đóng vai Mạnh Trường Ca, cô có ý kiến gì không?” Đúng lúc này có phóng viên muốn nhắm vào Ninh Tịch, quay sang đặt câu hỏi Ninh Tuyết Lạc.

Chỉ trong nháy mắt vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc đã khôi phục vẻ thông dong thanh nhã bình thường, tỏ ra chân thành nói: “Tiểu sư muội rất có thực lực, tôi nghĩ cô ấy tuyệt đối sẽ không để mọi người phải thất vọng đâu...”

Đối với những câu hỏi có liên quan đến Ninh Tịch mà cánh nhà báo đưa ra, Ninh Tuyết Lạc đều hết lời tán dương.

Những người không biết rõ nội tình đều nghĩ rằng cô ta đang diu dặt Tiểu sư muội của mình, nhưng Ninh Tịch lại biết rõ ý đồ độc ác của Ninh Tuyết Lạc.

Cô ta làm như vậy không phải là để giúp đỡ cô, mà là muốn “phũng sát” cô.

Phim còn chưa quay đã tung hô cô lên đến tận trời, khiến mọi người đặt quá nhiều kì vọng vào cô, đến lúc đó chỉ cần cô hơi sơ suất một chút là sẽ bị người ta oanh tạc cực kì thảm.

Chỉ đáng tiếc là, cô sẽ không để mưu kế âm độc đó của cô ta có cơ hội trở thành hiện thực đâu.

Nghỉ ngơi dưỡng sức tận năm năm, luận về kĩ năng diễn xuất, cô tin chắc rằng sẽ khiến tất cả mọi người phải tâm phục khẩu phục.

Muốn phùng sát bà? Thế thì cứ chờ mà xem!

Cuộc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc, Ninh Tịch vừa mới thở ra một hơi thì lại bị Thường Lị làm phiền.

“Ninh Tịch, quần áo trang sức này của cô từ đâu ra thế hả? Đừng hòng mong công ty sẽ chi trả cho cô! Một diễn viên diễn nữ phụ như cô, ai cho phép cô lấn át cả diễn viên chính thế, cô có biết quy tắc không hả?” Thường Lị vừa mở mồm ra là đã mắng tới tấp.

Ninh Tịch khề nghịch nghịch lộn tóc, chậm rãi nói: “Tôi cũng đâu có muốn, ai bảo chị Thường nhất định phải để cho tôi xuất hiện cuối cùng?”

“Cô....”

Thấy tình cảnh phức tạp nhiều người lờ ra lờ vào, Thường Lị miễn cưỡng đè nén cơn giận trong lòng xuống: “Lát nữa vào bữa tiệc, cô ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, đừng có khiến công ty phải mất mặt, tử lượng của Tuyết Lạc không tốt, cô nhớ phải đỡ rượu cho cô ấy! Nghe rõ chưa hả?”

Ninh Tịch không nhịn được bật cười chế nhạo: “Tôi phải đỡ rượu cho cô ta? Chị Thường này, chị đang nằm mơ giữa ban ngày đó à? Tôi không hất thẳng ly rượu vào mặt cô ta đã là tốt lắm rồi!”

Thường Lị cùng một giuộc với Ninh Tuyết Lạc, dù cô có khúm núm nhường nhịn thế nào cũng vô ích, cho nên không cần nể mặt chị ta, cứng rắn ngang ngạnh một chút, Thường Lị còn biết điều mà không dám làm gì quá đáng.

Thường Lị bị cô làm cho tức đến phát điên: “Ninh Tịch, cô to gan lắm rồi đấy, chẳng qua chỉ giành được một vai nữ thứ nhỏ nhỏ thôi mà đã không biết mình là ai rồi đúng hay không?”

Ninh Tịch không còn kiên nhẫn để nói tiếp với chị ta, quay người bước đi thẳng.

Thường Lị nhìn theo bóng Ninh Tịch rời đi, chỉ là một bóng lưng mà thôi cũng có thể khiến người ta thần hồn điên đảo.

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt đến kì lạ.

Chuyện này cô đã dự cảm được từ sớm rồi, sợ rằng sau này cô sẽ không kiềm chế nổi Ninh Tịch nữa.

Người phụ nữ này sinh ra là để đóng phim.

Nếu Ninh Tịch thực sự nổi chắc chắn thành tựu sẽ vượt qua Ninh Tuyết Lạc.

Nhưng việc đã đến nước này, cô chỉ có thể tìm mọi cách để kèm chế Ninh Tịch, không cho cô ta bất kì một khả năng nào có thể trở mình.

Sau khi nghỉ thức khai máy kết thúc tiếp đến chính là tiệc tùng.

Tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều tụ tập ở một hội trường, vừa ăn vừa uống rượu, làm quen trò chuyện với nhau, bầu không khí rất thoải mái.

Nhìn thấy Ninh Tịch đến, biên kịch Diệp Linh Lung là người đầu tiên đứng dậy kéo cô ngồi xuống bên cạnh, có thể thấy cô ấy cực kì hài lòng về cô.

“Nhắc đến cũng khéo thật đấy, hai đại mỹ nữ trong bộ phim này của chúng ta đều họ Ninh cả!” Phó đạo diễn Trương Duệ nói.

Trong lòng Ninh Tịch cười lạnh.

Ha ha, cũng khéo lắm.

Cùng một công ty, cùng một quản lý, nhưng đúng là cách biệt một trời một vực.

Một người là đàn chị, ngôi sao hàng đầu của Tinh Huy, một người là diễn viên nhỏ lẫn lộn ở dưới đáy của giới giải trí.

Đang nói chuyện thì nhà sản xuất, đạo diễn... đột nhiên đều đứng hết cả lên đi về phía cửa, hoá ra nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, Ninh Diệu Hoa - đồng sự trưởng của Tập đoàn quốc tế Ninh Thị đã đến.

34. Mua Một Tặng Một - Chương 34: Đúng Là Một Màn Diễn Cha Hiền Con Hiếu Hay Ho

“Không ngờ Ninh Đồng hàng ngày bận trăm công nghìn việc vậy mà vẫn có thời gian đến tham gia nghi thức khai máy của chúng tôi, đúng là vinh dự quá!” Đạo diễn Quách nhiệt tình sẵn đón.

“Nào, Ninh Đồng, mời ngài ngồi đây!” Nhà sản xuất Vương nhường chỗ của bản thân mình cho Ninh Diệu Hoa ngồi cạnh Ninh Tuyết Lạc.

Về mặt của Ninh Diệu Hoa tràn đầy yêu thương nhìn Ninh Tuyết Lạc: “Đạo diễn Quách khách khí quá, con gái tôi vẫn còn phải nhờ ngài chiếu cố nhiều.”

“Ninh Đồng đúng là hổ phụ vô khuyển nữ, lệnh thiên kim ưu tú như vậy, sao còn cần nhờ đến tôi nữa chứ!”

“Con bé này bình thường bận đến nỗi không nhìn thấy bóng dáng nó đâu, nếu như không phải đến đây chuyển này thì người làm cha như tôi đây cũng không gặp được nó đâu.” Ninh Diệu Hoa tức giận nói. Tuy mặt mũi sa sầm, nhưng trong mắt ông ta không có chút tức giận nào, rõ ràng là tràn đầy yêu thương.

“Ha ha ha, Tuyết Lạc chăm chỉ làm việc như thế, ngài nên vui vẻ mới phải, nhưng mà Tuyết Lạc cô cũng có lỗi đó nha, công việc có bận mấy cũng nên thường xuyên về thăm nhà mới phải chứ!” Đạo diễn Quách giả vờ nóng giận.

“Cháu biết rồi mà đạo diễn, chuyện này là cháu sai! Ba, ba đừng giận con nha, tối mai con sẽ về nhà ăn cơm mà!” Ninh Tuyết Lạc ôm cánh tay của Ninh Diệu Hoa làm nũng, ra vẻ con gái ngoan.

“Mọi người nhìn xem, vẫn là phải nhờ đạo diễn nói hộ ông già này một câu, nó mới bớt chút thời gian về nhà một lần đấy!”

“Ba, bao nhiêu người ở đây thế này, ba phải để cho con chút mặt mũi chứ!”

“Được được được, con giỏi là ngôi sao lớn rồi, ba nói không được nữa rồi!”

.....

Ninh Tịch cho rằng bản thân mình đã sớm tới luyện thành sắt thép, nhưng không ngờ rằng nhìn thấy cái cảnh cha hiền - con gái hiếu này, lồng ngực lại dội lên từng cơn đau đớn, cô muốn bỏ chạy khỏi nơi này ngay lập tức.

Nhưng mặt ngoài cô vẫn tỏ ra không sao cả, thản nhiên thảo luận nội dung kịch bản với biên kịch, dường như không để ý đến sự náo nhiệt của phía đối diện.

Cô có thể coi như không nhìn thấy, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, ánh mắt của Ninh Diệu Hoa như dao găm lên người cô. Như thể nhìn thấy cô xuất hiện ở những trường hợp công khai như thế này là một việc cực kì buồn nôn vậy.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng mượn cớ vào toilet để rời khỏi bữa tiệc, cô bước đến đứng cạnh cửa sổ của đầu bên kia hành lang cho thoáng.

Cô lấy bật lửa và một điều thuốc từ trong túi xách ra, những ngón tay nắn nã trên điều thuốc dài nhỏ nửa ngày cuối cùng vẫn cất đi.

Cô đang cai thuốc.

Tối nay là lần đầu tiên cô mất khống chế đến nỗi không nhẫn nhịn được như vậy.

Gió đêm thổi đến lướt trên gương mặt cô, khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Đúng lúc này, đằng sau lưng cô vang lên tiếng bước chân.

Sống lưng Ninh Tịch khẽ cứng đờ, nhưng khi quay lại, gương mặt cô như thể mang lên một cái mặt nạ khác, hoàn mỹ không thể soi mói: “Ninh Đồng tìm tôi?”

Ánh mắt Ninh Diệu Hoa sa sầm lờm cô, cực kì bất mãn với kiểu ăn mặc này của cô.

Ninh Tịch rũ mắt xuống cười cười: “À, Ninh đồng, lúc này trong hội trường ông cứ nhìn chăm chăm vào tôi, chẳng lẽ không sợ người ta hiểu nhầm ông có mưu đồ bất chính gì với tôi à?”

Dù sao trong mắt người ngoài, thân phận của ông ta chính là nhà đầu tư, còn cô thì là một diễn viên xinh đẹp, là mối quan hệ dễ dàng phát sinh quan hệ bất chính nhất.

“Cái đồ mất dạy, mày ăn nói cái kiểu gì đấy?” Ninh Diệu Hoa giận đến tím mặt.

Ninh Tịch nhú mày: “Đương nhiên là nói tiếng người rồi, Ninh Đồng không hiểu tiếng người à?”

“Mày...” Ninh Diệu Hoa giơ tay lên.

Nhưng trước khi cái tát giáng xuống, tay ông ta đã bị một cánh tay gầy nhỏ tóm chặt lấy.

Cô làm sao có thể để Ninh Diệu Hoa có cơ hội đánh cô lần nữa đây?

Ông ta không có cái tư cách đó.

Ninh Diệu Hoa tức muốn chết, giật mạnh tay lại: “Mày rút khỏi cái vai diễn này cho tao, đừng làm tao xấu hổ với người ngoài!”

Vẻ mặt của Ninh Tịch lạnh như băng: “Tôi dùng thực lực của mình để giành được vai diễn này, không biết xấu hổ với mắt mặt ở chỗ nào?”

“Tuyệt Lạc muốn làm gì, mày nhất định phải bắt chước nó à, cũng không nhìn lại bản thân mình xem là cái dạng gì, có tư cách để so với Tuyệt Lạc hả? Mày sợ chuyện năm đó của mày không ai biết tới hay sao mà bám theo Tuyệt Lạc vào giới giải trí, muốn mặt mũi nhà họ Ninh mất sạch à?” Ánh mắt Ninh Diệu Hoa nhìn cô cực kì chán ghét.

35. Mua Một Tặng Một - Chương 35: Người Thiếu Niên Năm Đó Đã Không Còn Nữa Rồi

Mãi cho đến bây giờ người trong giới quyền quý thỉnh thoảng vẫn còn đem chuyện con gái Ninh Diệu Hoa ông coi nước chanh là đồ uống, mặc đồ nhái đi dự tiệc ra làm truyện cười. Nếu chuyện năm đó bị lộ ra, mặt mũi của ông còn biết giấu vào đâu?

Ninh Diệu Hoa vừa dứt lời, sắc mặt của Ninh Tịch đã trắng bệch.

Chuyện tối hôm đó, người đàn ông lạ mặt ấy, đứa bé chết yếu ấy.....

Đó đều là tử huyệt của cô.

Tuy rằng năm đó nhà họ Ninh sợ mất mặt nên đã giấu giếm chuyện này vô cùng kín kẽ, Ninh Tuyệt Lạc cũng sợ chuyện này mà làm ồn lên sẽ bị người khác điều tra ra nên cũng không mang chuyện này đi kể linh tinh, nhưng nó vẫn luôn là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô.

“Tao còn nghĩ tới mặt mũi mày mới bảo mày tự rút khỏi bộ phim này, nếu như mày đã không cần, vậy thì đừng có trách tao không nể tình cha con.”

“Ha, giữa tôi và ông còn có cái gọi là tình cha con cơ đấy....”

“Ba, Tiểu Tịch... hai người làm sao vậy?” Đằng sau vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Ninh Tuyệt lạc.

Nhìn thấy Ninh Tuyệt Lạc, Ninh Diệu Hoa lập tức trở về với vẻ mặt người cha hiền: “Không có chuyện gì, con đừng có để ý. Trở về, con nói với bên công ty của con, tìm xem có ai thích hợp với vai nữ thứ này nữa không nhé.”

Ẩn ý trong câu này chính là muốn đổi người.

Trong bụng Ninh Tuyệt Lạc hờn hờ, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn làm ra vẻ lo lắng: “Ba, sao lại thế? Vai đó là của Tiểu Tịch mà!”

“Nó nhiều lắm chỉ diễn mấy cái vai quần chúng thôi đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể diễn một vai quan trọng thế được, bộ phim này ba đầu tư ba nghìn vạn, không phải để nó chơi!”

“Nhưng mà, Tiểu Tịch đã rất mất rất nhiều công sức mới có được vai diễn này....”

“Tuyệt Lạc, con không cần phải nói thay nó đâu, trước đây ba đã nói gì với con rồi? Đã bảo con đừng có giúp nó cơ mà, sao con không chịu nghe ba! Thế mà con còn nói thay cho nó trước mặt phóng viên! Nó có xứng không?”

“Nhưng mà, Tiểu Tịch dù sao cũng là con của ba...”

“Im miệng, đừng bao giờ nhắc đến chuyện này, ba đã nói từ lâu rồi, Ninh Diệu Hoa ta chỉ có một đứa con gái là con thôi!”

“Ba đừng giận nữa mà, con không nói nữa?”

“Chốc nữa ba còn có việc phải đi trước, con có rảnh thì khuyên nó cho ba, bảo nó đừng có cố chấp ngu muội nữa!” Ninh Diệu Hoa quăng cho Ninh Tịch một cái ánh mắt “cứ liệu thần hồn”, rồi quay người đi mất.

Sau khi Ninh Diệu Hoa đi rồi, cái vẻ mặt ngoan ngoãn biết điều của Ninh Tuyệt Lạc lập tức biến mất, cô ta ra vẻ vô tội nói, “Ninh Tịch, lần này không phải là tao muốn làm khó mày, vốn dĩ tao cũng muốn cho mày một cơ hội đó, nhưng đáng tiếc....”

“Ha....” Ninh Tịch không nhịn được mà bật cười, tiếng cười này mang theo sự bi thương vô tận.

Ai mà ngờ được, người khiến cô thất bại trong gang tấc, đẩy cô xuống bùn lại chính là cha đẻ của mình.

Cô cố gắng lâu như vậy, tranh thủ lâu như thế, mất bao công chuẩn bị mới giành được vai diễn đó....

Thế mà đã mất rồi.....

Lúc kết thúc bữa tiệc đã là hơn mười một giờ đêm.

Người ta vẫn hay nói lúc tâm tình không tốt uống rượu rất dễ say xem ra là thật.

Ninh Tịch cảm giác tối nay mình uống chẳng được bao nhiêu nhưng lúc đứng dậy đã thấy loạng choạng, huyết thái dương đau nhức.

Ấy thế mà vào lúc này lại để cô nhìn thấy một người càng khiến cô cảm thấy khó chịu hơn....

Tô Diễn.....

Nhân viên trong đoàn làm phim đặc biệt là mấy cô gái trẻ nhìn thấy người vừa đến, lập tức ồ lên kinh ngạc.

“Ôi! Là Tô thiếu đó! Đẹp trai quá đi! Người thật còn đẹp hơn trên ảnh gấp trăm lần!”

“Chắc anh ta đến để đón Ninh Tuyệt Lạc! Thật đáng ngưỡng mộ, con đường diễn xuất thuận lợi, gia thế lại tuyệt vời, bạn trai còn đẹp trai đến vậy nữa chứ! Đúng là người chiến thắng trong cuộc sống mà!”

“Cái kiểu người kể từ khi bắt đầu sinh ra đã đứng ở vạch chiến thắng rồi, chúng ta có ngưỡng mộ cũng không được đâu!”

.....

Ninh Tịch đỡ lấy bờ tường, có chút ngẩn ngơ nhìn người đàn ông bước từng bước một về phía Ninh Tuyệt Lạc.

Mấy năm nay nhà họ Tô phát triển không tồi, giá trị con người của Tô Diễn cũng nước lên thì thuyền lên, Ninh Tịch đã hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng năm xưa trên người anh ta nữa.

Người thiếu niên ốm yếu vì bệnh phổi phải về nông thôn dưỡng bệnh, người thiếu niên dịu dàng cầm chuyện cổ tích đọc cho cô nghe năm xưa đó đã chết trong dòng chảy xiết của thời gian mất rồi....

36. Mua Một Tặng Một - Chương 36: Là Vị Thần Tài Phương Nào Đây?

“Anh Diễn, sao anh lại tới đây? Chẳng phải đã bảo không cần tới đón em sao?” Ninh Tuyết Lạc vui vẻ chạy về phía Tô Diễn.

“Trời mưa nên không yên tâm.”

Tô Diễn cởi áo khoác rồi choàng lên cho cô ta, ánh mắt không vui: “Sao lại mặc ít thế?”

Về mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy hạnh phúc: “Anh đúng là, em lớn thế rồi mà vẫn coi em như trẻ con!”

Ninh Tịch loạng choạng dựa người vào bức tường lạnh băng, cảm thấy mình đúng là xui như chó.

Đến nay nếu không phải nhìn Ninh Tuyết Lạc chơi trò tình thân thì lại xem cô ta chơi trò tình ái.

Tất cả đều là cướp từ trong tay cô mà có...

Diễn ân ái giữa chốn đông người còn chưa đủ, Ninh Tuyết Lạc cố ý kéo tay Tô Diễn đến trước mặt Ninh Tịch, niềm nở nói: “Tiểu sư muội, chị thấy em hình như uống hơi nhiều, hay là em đi cùng bọn chị về nhé? Chị bảo bạn trai chị tiện đường đưa em về!”

Ninh Tuyết Lạc cố hết sức nhấn mạnh ba chữ “bạn trai chị”.

Lúc này Tô Diễn mới phát hiện Ninh Tịch đang đứng sau lưng, ngay khoảng khắc thấy cô, con người của anh ta bỗng nhiên co rút một chút.

Ninh Tịch...

Đã bao lâu không gặp.

Từ lúc cô ra nước ngoài tới giờ họ chưa từng gặp lại nhau, sau khi cô về cũng chỉ có khi nào đến công ty đón Ninh Tuyết Lạc mới có thể nhìn bóng lưng cô từ phía xa.

Bây giờ lại bất ngờ gặp được ở khoảng cách gần như này khiến anh ta thiếu chút nữa không nhận ra cô.

Cô gái nhỏ tết tóc hai bên, mặc váy hoa năm đó không biết từ lúc nào đã trưởng thành, trở thành một người phụ nữ có thể khiến bất cứ người đàn ông nào rung động...

Thấy Tô Diễn ngây người nhìn Ninh Tịch, con mắt Ninh Tuyết Lạc xẹt qua một tia u ám, cô ta kéo tay Tô Diễn nói: “Anh Diễn, anh đồng ý đi mà?”

Tô Diễn bừng tỉnh, vội vàng gật đầu một cái: “Ừ, đi cùng đi.”

”Ninh sư muội... Ninh sư muội? Em vẫn ổn chứ Ninh Tuyết Lạc ân cần.

Ninh Tịch lấy mu bàn tay quẹt qua trán, dưới tác dụng của hơi rượu đầu óc cô càng ngày càng mơ hồ, tim đập rất nhanh, máu trong người dường như đang chảy ngược, cứ như trong cơ thể có một con dã thú đang gào thét muốn ra ngoài, muốn đem hai khuôn mặt giả dối phía trước xe nát thành từng mảnh...

“Không cần...” Trước khi hoàn toàn mất tỉnh táo, Ninh Tịch lão đảo quay người đi về phía phòng vệ sinh.

Nhìn dáng vẻ chạy trốn chật vật của Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc lộ ra một nụ cười vui sướng, nhưng vừa quay mặt đối diện với Tô Diễn thì trên khuôn mặt cô ta đã thay thế bằng một biểu tình vô cùng đau lòng: “Anh Diễn, Tiểu Tịch dường như vẫn không muốn tha thứ cho em... Em đã rất cố gắng đền bù cho cô ấy, ở công ty em đã dùng hết mọi khả năng để chiều cô ấy, nhưng mà Ninh Tịch vẫn luôn như vậy, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ...”

“Đừng để ý, tính của Tiểu Tịch là thế, lâu dần cũng sẽ tha thứ cho em thôi!” Tô Diễn dịu dàng an ủi.

Dưới khách sạn, một đám cô gái trong đoàn làm phim đang hưng phấn nghiên cứu chiếc xe đắt tiền của Tô Diễn.

“Tôi vừa mới tra rồi, đây là Maserati, giá trị ít nhất cũng phải một 1000 vạn (34 tỷ D), đắt lắm đó!”

“Tôi cũng muốn tìm được một người bạn trai giàu có, như thế chẳng cần phải liều mạng làm việc làm gì!”

“Quan trọng là còn phải đẹp trai! Chứ người giàu có thì nhiều lắm, nhưng toàn mấy ông bụng phệ cả, nhìn thôi đã phát ốm...”

.....

Đang tám chuyện, chợt thấy Tô Diễn với Ninh Tuyết Lạc cùng nhau bước ra từ khách sạn.

Hai người, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh đẹp, đứng chung một chỗ đúng thật là mát mắt.

Mọi người đỏ mắt hâm mộ nhìn Ninh Tuyết Lạc khoác áo của Tô Diễn ngồi vào xe, cho đến khi bóng xe mất hút vẫn còn cảm thán...

Nhưng, chiếc xe đó rời đi không bao lâu thì đột nhiên một tiếng động cơ êm ái lao vút đến, đi đôi với nó là một bóng xe màu trắng bạc, một chiếc xe thể thao có tốc độ nhanh như thế lại có thể nhẹ nhàng dừng ngay tại trước cửa khách sạn.

Quan trọng nhất là, chiếc xe này....

Chiếc xe này cũng quá ngầu rồi!

Trần xe thấp, thân xe thon dài, cửa xe dạng cánh cắt cực ngầu, nhìn mà có cảm giác như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy...

Cái quan trọng hơn chính là giá tiền...

“Ôi má, Bugatti Veyron SuperSport, đây là siêu xe đắt nhất thế giới, giá trị ước chừng hơn một tỷ NDT (340 tỷ D).... ôi chúa ơi... đây là vị thần tài phương nào đây...”

37. Mua Một Tặng Một - Chương 37: Vào Nhà Vệ Sinh Nữ Tìm Người

Trong xe, Tiểu Bảo đang “thâm cừ đại hận” nhìn chằm chằm vào cái di động từ nãy giờ vẫn không có ai bắt máy.

Lục Đình Kiêu cời đai an toàn ra: “Ba vào xem một chút, con chờ ở đây.”

Tiểu Bảo lập tức nín lấy vạt áo của anh, tỏ ý muốn đi cùng.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai: “Nhờ đâu cô ấy uống say thì ba nên ôm con hay ôm cô ấy?”

Bánh bao nhỏ phồng má, tỏ ý không phục, nhóc không cần ai bế.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi trầm xuống: “Thật không may, sau sự việc lần trước, lòng tin của ba đối với con đã giảm xuống, ba không tin con có thể tự chăm sóc chính mình. Nhờ đâu con lại lạc một lần nữa thì..... ngay cả ba cũng không chịu nổi hậu quả này. Hiểu chưa?”

Bánh bao nhỏ cúi đầu, vẻ mặt cô đơn.

Ý thức được mình hơi nặng lời, Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu con trai: “Ba sẽ về nhanh thôi.”

“Lão Trương, lái xe xuống hầm để xe đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Dưới ánh mắt kích động của quần chúng vây xem, cửa xe từ từ mở ra, từ trên xe bước xuống một người đàn ông - trên người mặc một bộ vest màu xám tro, thân hình cao lớn, khí tràng mạnh mẽ.

“Ahhhhhhh..... là Lục... Lục Đình Kiêuuuuu! Mỗi lúc này tôi còn đang nghĩ không biết đây là vị thần tài phương nào, không ngờ lại là ông thần tài của Kinh Thành! Tôi đã bảo rồi mà, ngoài thần tài ra không ai lái nổi cái xe đắt như này! So với Kiêu gia thì Tô gia chỉ có nước đi xác dế!”

“Trời ơi, đỡ tôi một chút, tôi kích động đến muốn xỉu luôn... tôi mới chỉ nhìn thấy trong tạp chí một lần, ai mà ngờ được lại gặp được người thật ở đây! Muốn chạy tới xin chữ kí quá đi, cầu ngài kí lên đồ lót của tôi!!!”

“Cái gì mà tiểu thị tươi với ảnh đế, trước mặt Kiều gia của chúng ta chỉ có thể cúi đầu xưng thần, nếu Kiều gia mà vào vòng giải trí thì mấy tên kia làm gì có chỗ đứng!”

“Nghĩ hay nhỉ, có thể nhìn thấy người thật ở khoảng cách gần như này đã xài hết may mắn cả đời rồi đấy, còn muốn người ta gia nhập giới giải trí cho cô nhìn nữa sao?”

.....

Cho đến tận lúc người đã vào trong khách sạn, đám người ở cửa vẫn không chịu giải tán, vẫn còn đang hùng hực “bà tám”.

“Mỗi lần Lục đại boss xuất hiện đều là tiền hô hậu ủng, hôm nay muộn thế rồi còn một mình chạy tới khách sạn làm gì?”

*Tiền hô hậu ủng: Trước hô sau ủng. Ngày trước, vua chúa hoặc các quan to đi ra, có đông quân lính đi hầu. Đằng trước có lính hô dẹp đường, đằng sau có lính ủng hộ.

“Ai mà biết được, dù sao chắc chắn không phải tìm phụ nữ!”

“Thật đáng tiếc, người đàn ông xuất sắc như thế lại không gần nữ sắc! Các cô nói vì sao Lục Đình Kiều lại không gần nữ sắc?”

“Đương nhiên là vì thích đàn ông!”

“Mấy thứ kia chỉ nói bậy thôi, thích đàn ông thì con trai của người ta ở đâu ra? Tôi cảm thấy Kiều gia nhất định là một người si tình, nhất định là rất yêu mẹ của đứa bé kia, cho nên nhiều năm qua vẫn vì cô ấy mà thủ thân như ngọc!”

.....

Sau khi Lục Đình Kiều lên lầu mới phát hiện người của đoàn làm phim đã giải tán hết sạch, đám người ở cửa khách sạn vừa nãy chắc là đám người cuối cùng, duy chỉ có Ninh Tịch không thấy.

Anh vừa lần theo hành lang tìm người, vừa cố gọi điện cho Ninh Tịch.

Đầu dây bên kia vẫn không ai nhắc máy.

Lúc đi ngang qua phòng vệ sinh, Lục Đình Kiều đột nhiên dừng chân, hình như vừa rồi văng lại một hồi tiếng chuông điện thoại.

Anh đứng yên nghe ngóng, xác định là âm thanh truyền ra từ phía nhà vệ sinh nữ.

Lục Đình Kiều tắt máy, tiếng chuông trong nhà vệ sinh nữ cũng ngưng lại.

Cuối cùng cũng tìm được, Lục Đình Kiều thở phào nhẹ nhõm nhưng sau đó lại nhú mày.

Nhà vệ sinh nữ, anh làm sao vào đó được.

Di động kêu như thế mà cô ấy cũng không có phản ứng gì chứng tỏ Ninh Tịch đã say mềm rồi.

“Ninh Tịch?”

Lục Đình Kiều thử gọi một tiếng thăm dò, quả nhiên không một ai đáp lại.

Lục Đình Kiều đứng ở bồn rửa tay giữa nhà vệ sinh nam và nhà vệ sinh nữ, nhắc ngón tay thon dài nhéo mi tâm một cái, dáng vẻ như đang quyết định có nên kí kết vụ làm ăn trị giá hàng tỷ đồng đầy mạo hiểm không.

Mấy giây sau, anh nhắc chân đi về phía nhà vệ sinh nữ.

38. Mua Một Tặng Một - Chương 38: Anh Là Đại Ma Vương

May mắn là vận may của Lục đại boss cũng không tệ, cũng vì trời đã quá muộn nên nhà vệ sinh cũng không còn ai khác, anh vừa vào đã nhìn thấy Ninh Tịch say mềm đang ngồi dựa vào cánh cửa.

Giày cao gót thì đông một cái, tây một cái, đồ trong túi xách cũng bị rơi đầy đất, tóc tai bù xù che hết mặt. So với hào quang bắn ra bốn phía lúc cô rời đi với bây giờ tựa như hai người khác nhau.

Trong mắt Lục Đình Kiều thoáng qua một chút thương tiếc, đi tới nhặt túi của cô lên, đem đồ đạc bị vứt khắp nơi bỏ vào, sau đó xách giày của cô lên, một cánh tay đỡ lấy eo, tay kia thì luồn dưới gối định bế cô lên.

Đang định bế lên thì Ninh Tịch đột nhiên bám lấy cánh cửa không chịu buông, cố mở đôi mắt nhập nhèm do men say ra, cực kì cảnh giác mà trợn mắt lên nhìn người đối diện: “Ai đấy...”

“Lục Đình Kiều.”

“Lục Đình Kiều...” Về mặt Ninh Tịch thoáng ngây ra, sau đó đột nhiên giận dữ: “Đồ lừa đảo! Coi tôi là đứa ngu à! Đây là nhà vệ sinh nữ!”

Cô nhóc này rốt cuộc là say thật hay đang giả vờ? Thông minh thật đấy?

“Không có lừa cô.”

“Đồ lừa đảo... tôi không đi... tôi không đi với anh...” Ninh Tịch uống say thì giống như một con nhím nhỏ bị dọa sợ, cả người đều giương hết gai nhọn lên.

Ninh Tịch sống chết không đi, Lục Đình Kiều chỉ có thể tạm thời để đồ của cô xuống đỡ dành, “Vậy muốn thế nào mới tin?”

“Đưa chứng minh thư đây!” Biểu tình Ninh Tịch giống như cảnh sát đang tra hỏi lái xe say rượu.

Khóe miệng Lục Đình Kiều méo một cái, ngoan ngoãn móc lấy ví cầm chứng minh thư đưa cho cô.

Ninh Tịch lão đảo lắc lư cầm được tấm thẻ nhỏ, ánh mắt cơ hồ muốn dính luôn trên đó, sau đó gần từng chữ đọc: “Lục..... Đình.....Kiều..... anh là Lục Đình Kiều...”

Lục Đình Kiều hài lòng gật đầu một cái: “Bây giờ có thể đi được chưa?”

“Không đi! Tôi không đi với anh! Anh là đại ma vương... Tôi không đi, tôi không đi...” Ninh Tịch kích động.

“Đại ma vương.....” Sắc mặt Lục Đình Kiều đen như đất nồi. Hóa ra hình tượng của anh trong lòng cô là như vậy? Anh tự thấy thái độ của mình đã vô cùng dịu dàng.

Hai người giằng co hồi lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

“Ninh Tịch... Ninh Tịch, cô có ở trong đó không?”

Sống lưng Lục Đình Kiều cứng đờ, nếu như bị người ta nhìn thấy anh ở nhà vệ sinh nữ thì anh đừng mong có thể tiếp tục lẫn lộn ở Đế Đô nữa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, thấy được vạt áo người kia lấp ló trong tầm mắt, Lục Đình Kiều khẽ chửi bậy một tiếng, nhanh tay cầm lấy giấy với túi của Ninh Tịch, dắt cô trốn vào sau một cánh cửa.

Người đến là biên kịch Diệp Linh Lung.

Ninh Tịch là một người mới, lại không quen ai trong đoàn làm phim nên Ninh Tịch vào nhà vệ sinh mãi không đi ra cũng chỉ có mình Diệp Kinh chú ý tới, vì vậy mới quay lại tìm người.

Trong buồng vệ sinh, đột nhiên vị kéo đi khiến Ninh Tịch hoảng sợ, cố gắng giãy dụa trong lòng ngực người đàn ông, động tĩnh cũng không nhỏ, Diệp Linh Lung đứng bên ngoài đương nhiên nghe thấy được.

“Ninh Tịch, là cô sao?”

Giọng nói càng gần, sắc mặt Lục Đình Kiều càng đen, đúng lúc này, bàn tay che miệng Ninh Tịch của Lục Đình Kiều đột nhiên bị cắn một phát, đau đến mức hai hàng lông mi phải nhú lại.

Lục Đình Kiều gần như sắp không chịu đựng nổi, đã bao giờ anh phải chật vật như này chưa?

Hít sâu một hơi, Lục Đình Kiều đè thấp giọng mình, sao cho trở nên hơi khàn khàn, chậm rãi mở miệng nói: “Đừng vội... Cái này sẽ cho em...”

Diệp Linh Lung đang chuẩn bị gõ cửa, thì nghe thấy thế, sững sốt một hồi, nhất thời như hiểu ra cái gì, hai gó má đỏ bừng chạy nhanh ra ngoài.

Không ngờ lại đụng phải chỗ người ta đang “làm việc”.

Đây là khách sạn mà, làm việc thì sao không vào phòng mà làm cho tử tế? Thật không hiểu nổi sở thích của mấy người!

Trong nhà vệ sinh nữ cũng không có, rốt cuộc Ninh Tịch đã chạy đi đâu rồi...

Diệp Linh Lung không hề biết rằng, nữ chính trong buồng vệ sinh kia lại chính là người mà cô đang tìm này giờ.

Thấy tiếng bước chân xa dần, Lục Đình Kiêu thở phào một hơi.

Anh ngồi trên nắp bồn cầu, kéo lỏng cà vạt một chút, kéo cô gái đang làm loạn ngồi lên đùi mình, sau đó lạnh giọng mắng: “Không được quậy!”

Nếu không anh cũng không ngại biến giả thành thật.

Giọng điệu rất đáng sợ, Ninh Tịch bị dọa ngây người một chút, sau đó thì bắt đầu mếu máo, trông cực kỳ ủy khuất.

Lục Đình Kiêu đành bắt đắc dĩ vỗ nhẹ sau lưng cô dỗ dành: “Xin lỗi, anh không nên mắng em.”

Không biết tại sao người trong lòng lại càng thương tâm hơn, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

Lục Đình Kiêu luống cuống — Sao cô nhóc này còn khó dỗ hơn cả Tiểu Bảo vậy?

39. Mua Một Tặng Một - Chương 39: Chả To Chút Nào

“Con bà nó! Mấy người nghĩ mình là ai chứ!” Ninh Tịch đột nhiên kích động vùng nắm đấm, nếu không phải Lục Đình Kiêu phản ứng mau lẹ thì một đấm này xem chừng cũng đủ khiến anh lệch hàm.

“Con gái không được chửi bậy.” Lục Đình Kiêu cau mày.

Mặc dù bộ dáng cô chửi bậy cũng rất đáng yêu.

Ninh Tịch say đến mơ hồ, nhưng đại khái là trong tiềm thức vẫn cảm nhận được người đang ôm cô lúc này không hề có ác ý, thậm chí còn vô cùng dịu dàng, vì vậy mới dần dần thả lỏng, ngồi trên đùi người đàn ông, tựa vào lồng ngực anh ta, không giãy dụa nữa mà chỉ lèm bèm: “Chẳng qua bà đây khinh không thèm làm thôi... nếu không... nếu không chỉ cần gương mặt này của bà... đi tìm... một bắp đùi to... chúng mày cho rằng ép được bà à... bà sẽ đi tìm ngay bây giờ... sẽ đi ngay bây giờ...”

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì lông mày hơi nhướng lên, bàn tay thô ráp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên đùi mình: “Cái đùi to nhất Đế Đô đang ở đây, em còn muốn tìm ở đâu?”

Ninh Tịch sờ sờ vài cái, sau đó thốt lên giận dữ: “Không to! Chẳng to chút nào cả!”

Lục Đình Kiêu: “...”

Thế mà lại bị chê không đủ to.

Không thể nghi ngờ, đây chính là loại sỉ nhục mà không một giống đực nào chấp nhận nổi.

Hồng bét hơn chính là, Ninh Tịch sờ xoạng trên đùi anh một hồi lại đụng phải chỗ không nên đụng, thậm chí còn vỗ nó một cái: “Ồ, đây là cái gì... đáng ghét... chọc vào người ta...” Giọng điệu vô cùng chán ghét.

Nếu cứ tiếp tục để cô dày vò như vậy, anh sợ rằng sẽ làm ra chuyện gì đó trái với nguyên tắc mất.

Người bên ngoài chắc đi rồi, thế nên Lục Đình Kiêu nhanh chóng mở cửa, ôm Ninh Tịch đi ra ngoài.

Xuống đến chỗ để xe.

Lục Cảnh Lễ tung tăng chạy ra mở cửa cho anh.

“Sao lại là em?” Lục Đình Kiêu cau mày.

“Em đi tìm anh, cuối cùng lại không thấy anh với Tiểu bảo, vì vậy mới đến đây tìm hai người nha! Anh Hai, anh chẳng nghĩa khí gì hết, anh mua cái xe này từ lúc nào, so với cái anh cho em còn ngầu hơn, thế mà em chẳng biết gì!” Lục Cảnh Lễ ai oán nói.

Lục Đình Kiêu không đáp lời, thản nhiên ôm Ninh Tịch ngồi vào ghế sau.

Lục Cảnh Lễ ngồi ở phía trước dùng ánh mắt sáng như đèn pha nhìn chằm chằm vào Lục Đình Kiêu và bộ dáng xốc xếch - Ninh Tịch, về mặt bà tám nói: “Anh nhặt cô ấy ở đâu về mà lâu thế? Tiểu Bảo nhà chúng ta sắp thành hôn vọng phu rồi!”

Tiểu Bảo vốn đang dán mặt lên cửa kính xe ô tô, vừa nhìn thấy Ninh Tịch đã lập tức dính vào cô.

Lục Đình Kiêu còn đang lo lắng Ninh Tịch uống say xong sẽ làm loạn, không ngờ sau khi Tiểu Bảo đến gần, không những không phản ứng gì kịch liệt mà thậm chí còn lần mò đem Tiểu Bảo ôm vào lòng, bộ dạng thoải mái như đang ôm gối ôm vậy.

Lục Đình Kiêu tất nhiên sẽ không thỏa mãn dục vọng bà tám của ai đó, chậm rãi tháo cà vạt xuống, cởi bỏ chiếc áo khoác ướt đầm mồ hôi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì?”

“Vừa nhắc tới sở trường tình báo của mình, Lục Cảnh Lễ lập tức hưng phấn nói: ”Căn cứ những tin tức em thu được thì mọi việc rất thuận lợi, ngay cả Arthur cũng điều động đến thì tất nhiên Ninh Tịch sẽ thành công chấn nhiếp toàn trường, giới truyền thông cũng đánh giá tốt về cô ấy!”

“Tối nay cô ấy gặp những ai?” Lục Đình Kiêu lại hỏi.

Lục Cảnh Lễ nghĩ nghĩ một chút: “Trừ bỏ các thành viên của đoàn làm phim thì chỉ có Ninh Diệu Hoa, ngoài ra còn có...”

Lục Cảnh Lễ liếc mắt nhìn biểu tình của anh trai, bèn đắn đo chọn từ cho thích hợp: “Tô Diễn..... Em đoán không chừng cô ấy uống say thành như thế này là vì thấy người yêu cũ của mình trở thành người đàn ông của Ninh Tuyết Lạc, trong lòng nhất định là không dễ chịu gì...”

Mặc dù Lục Cảnh Lễ đã chọn từ rất cẩn thận, nhưng sắc mặt Lục Đình Kiêu nháy mắt đã trầm xuống.

40. Mua Một Tặng Một - Chương 40: Bảo Bối, Thật Muốn Gả Cho Em

“Khụ, cái này cũng khó trách, những người Ninh Tịch yêu lúc còn ở nước ngoài toàn thuộc dạng chơi xong thì bỏ, tiêu sái cực kì, chỉ có Tô Diễn là người duy nhất mà cô ấy yêu thật lòng.”

Không giải thích còn đỡ, vừa giải thích xong thì sắc mặt Lục Đình Kiêu càng khó coi hơn.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy thì khôn ngoan ngậm miệng lại, hai người còn chưa có gì đầu nhá, bày ra cái bộ dạng muốn đại khai sát giới này làm cái gì?

“Anh Hai, coi như anh chuẩn bị kế hoạch bồi dưỡng tình cảm trường kì thì ít ra cũng nên đào Ninh Tịch về Thịnh Thế chứ, nếu cứ để cho cô ấy mãi ở Tỉnh Huy thì quá bất tiện! Theo em biết thì ở Tỉnh Huy, Ninh Tịch bị Ninh Tuyết Lạc chèn ép thảm lắm!” Lục Cảnh Lễ lầu bầu.

Lục Đình Kiêu nhìn về phía cô gái đang yên lặng ôm Tiểu Bảo: “Thời cơ chưa tới.”

Không dễ dàng gì mới đưa được người về biệt thự, ấy thế mà lúc xuống xe lại có trò hay diễn ra.

Ninh Tịch nhìn thấy con siêu xe thì hai con mắt lóe sáng tựa như sói đói nhìn thấy con mồi, sau đó sống chết nằm bò trên thân xe không chịu xuống, bộ dạng y như nữ sinh được gặp người tình trong mộng vậy: “Ôi mẹ ơi! Tiểu Bạch, tiểu bảo bối của tôi!”

Khuôn mặt tê liệt cảm xúc của Lục Đình Kiêu thay đổi màu sắc liên tục, không thua gì tác kẻ hoa thứ thiệt.

Anh không thềm để ý thanh danh một đời chạy vào nhà vệ sinh nữ đón cô về, đến câu cảm ơn còn không có, lại còn kêu anh là đại ma vương, bây giờ thì ôm một cái xe kêu gào bảo bối?

“Ha ha ha....Anh Hai, đừng bảo anh ghen với một cái xe nhé! Ai bảo anh lái nó cơ chứ, lúc Tiểu Tịch Tịch ở nước ngoài chính là một tay đua chính hiệu đấy, mê xe như điên đấy, sao có sức chống cự với chiếc siêu xe đắt nhất thế giới!” Lục Cảnh Lễ cười trên sự đau khổ của người khác.

Sau đó anh phát hiện ra có người còn đau khổ hơn cả Lục Đình Kiêu — Đó chính là Tiểu Bảo.

Thấy danh xưng “bảo bối” - độc quyền của mình phải san sẻ cho một cái xe, cậu nhóc trông như sắp khóc đến nơi.

Nhưng mà kẻ đầu sỏ vẫn còn đang sờ mó chiếc xe kia, vẻ mặt si mê nói: “Bảo bối thật đẹp trai... quá mê người! Thật muốn gả cho người!”

Một loạt âm thanh vang lên từ khớp ngón tay của Lục Đình Kiêu, thật muốn bão nổ.

Lúc anh cầu hôn cô thì cô tránh như tránh tà, thế mà bây giờ lại cầu xin được gả cho một chiếc xe?

Lục Đình Kiêu xắn tay áo lên: “Lão Trương, cầm búa tới.”

Lục Cảnh Lễ đang cười đến mức không thở được, nghe thấy vậy thì cuống cuồng nói: “Đừng, đừng màaaaaaaa! Anh..... bình tĩnh một chút! Cái xe này gần hai tỷ (700 tỷ ~) đấy! Anh không thích thì cho em, em lập tức đem nó đi, đảm bảo không bao giờ để nó gây trở ngại cho anh!”

Vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ đã thấy trời đất quay cuồng, anh bị Ninh Tịch ném một phát qua vai, ngã chổng vó lên trời.

“Ai... kẻ nào dám động vào Tiểu Bạch của ta!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Tịch là một bộ gập thằn lết thằn lết, gập phật phật.

Lục Cảnh Lễ đỡ eo bò dậy: “Hảo hán tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi...”

Cái cô này từng luyện mấy năm nhu đạo, bị ném một phát không khác gì mất nửa cái mạng.

Ninh Tịch ném người xong lập tức chui vào khoang điều khiển đẩy Lão Trương ra, ôm chặt lấy tay lái không buông: “Tiểu Bạch ngoan, không cần sợ...”

“Đại thiếu gia, cái này...” Lão Trương ngẩn ra.

Lục Đình Kiêu vô cùng nhức đầu phát tay, ý bảo tài xế rời đi.

Sau đó nhìn về phía con trai: “Tiểu Bảo, muộn lắm rồi, con đi ngủ trước đi.”

Đang đắm chìm trong nỗi đau thất sủng, Tiểu Bảo lập tức liều mạng lắc đầu như trống bỏi.

Lục Đình Kiêu cũng không giận, nhẹ nhàng nói một câu: “Phải biết rằng, tất cả các cô gái đều không muốn người mình quan tâm nhất nhìn thấy bộ mặt xấu xí của họ.”

Ừm, người quan tâm nhất...

Tiểu Bảo trầm tư suy nghĩ vài giây, sau đó ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Lục Cảnh Lễ tròn mắt: “Anh hai, anh vô sỉ quá đấy, thế mà đi lừa cả trẻ con!”

“Em còn có việc?”

“Em đương nhiên là có, em muốn cho anh cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng khi bị làm bóng đèn!”

Sau đó, sống lưng Lục Cảnh Lễ bỗng lạnh buốt.

“Được, em đi, em đi...” Trước khi đi Lục Cảnh Lễ còn lén lút quay đầu nhìn một cái.

Một nam một nữ, thêm một cái siêu xe, chuyện gì sẽ phát sinh nhỉ...

Chắc chắn, cái máy ảnh có độ phóng to gấp 63 lần vừa mới mua của anh cũng có chỗ dùng rồi!

41. Mua Một Tặng Một - Chương 41: Còn Muốn Nữa Không?

“Anh..... anh muốn làm gì?” Thấy Lục Đình Kiêu ngồi lên ghế phó lái, Ninh Tịch ôm chặt lấy vô lăng như ôm đồ ăn.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu tối lại, anh ngả người vào ghế.

Hừ, anh muốn làm gì à? Tốt nhất cô đừng biết thì hơn.

Lúc này, trên người Lục Đình Kiêu chỉ còn lại một chiếc sơ mi trắng, anh giật mạnh chiếc cúc đang cài chặt trên cổ áo ra, sau đó là nút thứ hai, rồi thứ ba...

Ninh Tịch cảnh giác, nhìn chăm chú vào người đàn ông bên cạnh, thấy từng chiếc cúc của anh được cởi ra, vùng ngực săn chắc dần hé lộ, cô nhìn đến thất thần, quên luôn cả Tiểu Bạch mà cô yêu nhất....

Lục Đình Kiêu không để ý tới ánh mắt của cô, anh đang cố khắc chế sự tức cười của bản thân ngày hôm nay, không ngờ cũng có ngày anh phải ghen với một chiếc xe, bức bối lấy thuốc ra hút, nhả ra một làn khói dài.

Ninh Tịch không thể chịu nổi nữa, cô nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, nhìn yết hầu chuyển động, nhìn làn khói trắng lan ra giữa đôi môi mỏng, nhìn đám khói đang từ từ bay lên.....

Ánh mắt bên cạnh quá mãnh liệt, buộc Lục Đình Kiêu phải quay đầu sang, sau đó liền thấy vẻ mặt “đói khát” của Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu hoảng hồn, suýt chút nữa thì bị ánh mắt của cô đánh lừa, trong mắt cô hoàn toàn không có anh.

Thứ khiến cho cô “đói khát” không phải là anh, mà là điều thuốc trên miệng anh.

Lục Cảnh Lễ cái gì cũng biết nhưng riêng việc thu thập tư liệu lại rất giỏi, mọi chuyện liên quan tới Ninh Tịch, từ gia thế tới học lực, tình yêu hay những chuyện nhỏ nhặt khác, thậm chí ngay cả việc con con như gần đây cô đang cai thuốc lá đều được cậu ta thu thập rất đầy đủ.

Lục Đình Kiêu lập tức hiểu ra, cô đang bị mùi thuốc lá hấp dẫn.

Không bằng người yêu cũ, không bằng xe, giờ ngay đến một điều thuốc cũng so không được.

Cả đời này Lục Đình Kiêu chưa bao giờ thấy thất bại và nghi ngờ bản thân mình đến vậy.

Lần đầu tiên thấy cô anh đã muốn chiếm cô cho riêng mình, nhưng lại kiêng dè cảm nhận của cô nên cứ cẩn thận đắn đo mãi, mà cô lại chưa từng để anh vào mắt, lúc nào cũng phân rõ giới hạn với anh.

Cô thà đi ôm chân kẻ khác, cũng không chịu làm vợ anh.

Người ta thường nói không quên được tình cũ là vì tình mới không đủ tốt, chẳng lẽ anh vẫn chưa đủ tốt sao? Vì một gã từng bỏ rơi cô mà uống say tới mức này?

Anh biết cái gì cũng phải từ từ, nên luôn cố gắng dằn động cô từng chút một, nhưng không ngờ, không biết từ khi nào lí trí của anh lại yếu ớt đến trình độ này, chỉ một cơn tức không đáng nhắc đến mà suýt phá hỏng tất cả.

Tâm trạng Lục Đình Kiêu rối bời như làn khói anh phả ra, anh kẹp điều thuốc, trong mắt phản chiếu lại màu đỏ của đầu tàn thuốc lá, một âm thanh trầm thấp vang lên: “Muốn hút?”

Ninh Tịch không chút do dự liền gật đầu, không rõ bản thân rốt cuộc đang bị mùi thuốc dẫn dụ hay bị người đàn ông trước mắt này mê hoặc nữa.

Lục Đình Kiêu gạt tàn thuốc, lại hít một hơi trong tầm mắt nóng bỏng của Ninh Tịch, giây tiếp theo, anh nghiêng người qua, đôi môi còn đọng mùi thuốc lá áp chính xác lên môi cô...

Ninh Tịch tròn tròn mắt, chỉ thấy mùi thuốc lá và hơi thở mát lạnh của người đàn ông này ập tới, tiếp đó, đôi môi mềm mại được tách ra, một làn khói theo đó thổi vào trong.

Ninh Tịch không kịp phòng bị liền bị sặc ho khò khè.

Thuốc lá chỉ còn một nửa, Lục Đình Kiêu thản nhiên hút thêm một hơi, thấy người bên cạnh đang ho chảy cả nước mắt, càng khiến anh muốn ngược cô thêm chút nữa, anh hỏi: “Còn muốn nữa không?”

42. Mua Một Tặng Một - Chương 42: Chúc Ngủ Ngon, Cô Gái Của Tôi!

Ninh Tịch trừng mắt, nhìn anh như nhìn một kẻ xấu xa.

“Hừm...” Về mặt đó khiến Lục Đình Kiêu bật cười, ý cười lẫn lẫn trong đáy mắt, anh ngậm lấy đầu thuốc, nhả ra một làn khói, sau đó lại nghiêng người, áp môi lên môi cô.

Ninh Tịch theo bảo năng muốn trốn, nhưng lại bị một cánh tay giữ chặt lấy eo, một giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng kề sát tai dụ dỗ: “Lần này sẽ không làm em sắc nữa đâu.”

Vừa dứt lời, một nụ hôn kịch liệt mang theo mùi vị của khói thuốc cuốn sạch mọi thần trí của cô....

Ninh Tịch bị hôn đến ngất người, đầu óc cứ như đang trôi nổi giữa mây mù.

Sự thanh tỉnh duy nhất lúc này của cô là người đàn ông đang kẹp cô giữa cánh tay này còn nguy hiểm hơn cả thuốc lá.

“Bịch” một tiếng, lưng ghế bị hạ xuống, kèm theo đó là cơ thể nóng rực của người đàn ông kia.

Hơi thở trong lồng ngực từng chút từng chút bị đoạt đi, Ninh Tịch cảm thấy thần trí càng lúc càng mơ hồ, mê man, rồi như chìm dần vào đáy biển....

Đối tác phía dưới bỗng chằng có động tĩnh gì cũng không phản ứng lại, Lục Đình Kiêu thở gấp ngẩng đầu, thấy ai đó đã ngủ thẳng cẳng, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ....

Đôi con ngươi dần bình tĩnh lại, mọi tức giận trong lồng ngực cũng tan sạch sẽ.

Ài, đúng là điên rồi mới đi tính toán với con sâu rọu này.....

Mới có ba ngày. Họ mới chỉ quen nhau có ba ngày. Rốt cuộc anh vội gì đây?

Sức hút của cô gái này đối với anh đến một cách thật vô lí.

Khi ấy, lần đầu nhìn thấy cô, anh bỗng thấy mừng như điên, giống như tìm lại được thứ đã đánh mất.

“Dữ quân sơ tương kiến, do như cố nhân quy.” (Lần đầu gặp mặt mà lại tựa như đang gặp lại bạn cũ.)

Cái khoảnh khắc anh bế cô lên có cảm giác giống như cuộc đời khiếm khuyết của anh cuối cùng cũng được lấp đầy, như thể cô chính là châu báu mà anh đã đánh mất không biết từ lúc nào.

Anh muốn để cô hoàn toàn thuộc về mình, không muốn phải đợi thêm một giây phút nào nữa.

Lục Đình Kiêu lấy một tấm chăn mỏng và gói ở phía sau ra, điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa, rồi nằm xuống bên cạnh, hôn lên trán cô.

“Ngủ ngon, cô gái của tôi.”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ninh Tịch tỉnh dậy trong một lồng ngực ấm áp.

Cô đưa tay lên dụi mắt, ngẩng lên nhìn lá cây xanh mát qua kính cửa sổ, ánh nắng sớm mai chiếu xuống qua từng kẽ lá, bên tai còn truyền tới tiếng chim kêu riu rít...

Hửm? Cô đang ở đâu đây?

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, kinh ngạc phát hiện mình ngủ trong một chiếc xe, nói chính xác hơn là cô ngủ trong lòng Lục Đình Kiêu.

Ôi thiên địa quỷ thần ơi!

Ninh Tịch ngã bịch xuống, lúc bật dậy lại đập đầu vào nóc xe, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô... Lục Đình Kiêu... trong xe...

Chết tiệt, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại tỉnh dậy trong tình trạng quái thai thế này!

Tình cảnh trước mắt khiến cô không thể không hiểu lầm cho được!

“Nghĩ gì thế?”

Ninh Tịch cắn ngón tay, đầu óc hỗn loạn, trả lời theo phản xạ: “Nghĩ... liệu tối qua có phải là rượu say loạn tính rồi chơi xe chẵn với đại ma vương luôn rồi hay không, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi...”

“Đại ma vương... xe chẵn...? Nếu như những gì cô nói thì giờ cô còn sức mà để nhảy nhót với nghĩ ngợi lung tung thế này à?” Giọng người đàn ông có vẻ bức bối.

“Ahhhhhhhhhhhhhh.....!!!!”

Không biết Lục Đình Kiêu đã tỉnh dậy từ lúc nào, làm cô sợ giật cả mình, suýt nữa lại đập đầu, may mà Lục Đình Kiêu đã sớm có chuẩn bị nên dùng bàn tay đỡ lấy đỉnh đầu cô.

“Ngài... ngài Lục...”

“Gọi tên tôi.” Giọng Lục Đình Kiêu lạnh lùng.

Những lúc cô muốn đối trá nịnh nọt thì gọi là anh, khi sợ thì gọi là ngài nhưng anh đều không thích những cách gọi này.

Không biết liệu có phải cô bị ảo giác không mà chỉ trong một đêm, Ninh Tịch có cảm giác Lục Đình Kiêu có gì đó thay đổi...

43. Mua Một Tặng Một - Chương 43: Cẩn Thêm Phát Nữa

Hoặc nói cách khác, không phải là anh thay đổi, mà là che giấu quá giỏi khiến cô không cách nào lí giải được anh.

Ánh mắt Ninh Tịch vô thức rơi vào vết máu trên mu bàn tay anh, cô giật mình hỏi: “Lục... Lục Đình Kiêu, tay anh làm sao thế?”

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn dấu răng trên tay mình, như cười như không nhìn cô: “Cô nói xem?”

Ninh Tịch nuốt nước bọt: “Dấu răng này nhìn có chút quen mắt...”

Lục Đình Kiêu tỏ ra tán thưởng: “Thị lực tốt lắm.”

“Khụ, cảm ơn đã khen.” Ninh Tịch cười gượng, sau đó lại cẩn thận hỏi: “Tôi cần?”

“Cô nghĩ tôi đổ oan cho cô? Cô có thể cần thêm cái nữa để so sánh.” Lục Đình Kiêu đưa tay ra cho cô.

Ninh Tịch xấu hổ xua tay: “Không cần, không cần đâu, tôi nhận! Tôi nhận tội là được chứ gì! Lại nói... Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi uống nhiều quá, chỉ nhớ là vào tới nhà vệ sinh... sau đó..... tôi chẳng còn chút ấn tượng nào nữa... Sao tôi lại về được tới đây vậy?”

“Cô say mềm trong nhà vệ sinh nữ, tôi vào bế cô ra, cô không chịu đi theo tôi, nên cần tôi một cái.” Lục Đình Kiêu trả lời ngắn gọn và xúc tích.

Ninh Tịch không tin nổi: “Anh... anh vào nhà vệ sinh nữ...”

Tội nghiệt của cô nặng quá rồi! Đại ma vương hi sinh lớn quá...

“Thế sao tôi lại ngủ ở trong xe?” Ninh Tịch tiếp tục hỏi.

“Vì cô không nhớ xa ”tiểu bảo bối” này.” Lục Đình Kiêu thản nhiên nhấn mạnh ba chữ “tiểu bảo bối”.

Ninh Tịch nhìn liếc mắt nhìn “nam thần” mà mình ngưỡng mộ từ lâu, lập tức tin lời Lục Đình Kiêu nói.

“Thật sự rất xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi!” Ninh Tịch yếu ớt xin lỗi.

Mới dọn tới ngày thứ hai thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện như thế, cô quả thật cảm thấy rất áy náy.

Lục Đình Kiêu không đáp lại lời cô, ngược lại còn hỏi cô một câu chẳng liên quan: “Sao tối qua cô lại uống nhiều như vậy?”

Ninh Tịch nghe vậy sắc mặt lập tức sầm sì xuống.

Thấy cô bỗng thay đổi sắc mặt, con thú ngủ đông trong lòng Lục Đình Kiêu như dần thức tỉnh.

Ninh Tịch không có thói quen chia sẻ tâm sự của mình với người khác, nhưng quả thật nếu cứ giữ chuyện này trong lòng thì quả thật cũng rất khó chịu, cô mệt mỏi tựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn màu xanh của cây cối bên ngoài, lẩm bẩm nói: “Sợ là tôi bị mất vai diễn Mạnh Trường Ca rồi...”

Một tia kinh ngạc lướt qua mắt Lục Đình Kiêu: “Cái gì cơ?”

“Dù sao cũng chỉ là một vai nữ thứ nhỏ thôi, có nói ra chắc đại tổng tài như anh cũng không hiểu được đâu, nhưng.... anh biết tôi vì vai diễn này mà đã phải cố gắng bao nhiêu không, khi nhận được vai diễn này anh không biết tôi đã vui đến thế nào đâu, các người không ai có thể hiểu...” Ninh Tịch nói rồi vội đưa tay lên che mắt.

Lục Đình Kiêu vẫn luôn cho rằng cô mất kiểm soát như vậy là vì Tô Diễm, nhưng không ngờ lại có ẩn tình như vậy.

Cô đau lòng không phải vì Tô Diễm, mà là vì bị mất vai? Tâm tình u ám cả một đêm của Lục Đình Kiêu bỗng chốc lại như sau cơn mưa trời lại sáng.

Thấy dáng vẻ buồn rầu của cô, lòng anh khẽ thất lại. Sao anh lại không hiểu cô coi trọng ước mơ của cô nhiều đến thế nào chứ.

Bằng không cô đã dùng đường tắt để đi rồi, tất cả là vì cô muốn leo lên bằng chính bước chân của mình.

“Đừng buồn, cô đã làm rất tốt rồi.” Lục Đình Kiêu đỡ lấy đầu cô tựa vào ngực mình.

Hóa ra đầu xỏ mọi chuyện không phải là Tô Diễm, mà là... Ninh Diệu Hoa.

Ninh Diệu Hoa là người đầu tư lớn nhất của bộ phim Thiên Hạ, có quyền cất vai của bất cứ ai.

Dám ức hiếp cô gái của anh, kể cả có là cha mẹ thân sinh cũng không được.

44. Mua Một Tặng Một - Chương 44: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh

Sau khi tâm trạng bình tĩnh lại, Ninh Tịch mới phát hiện cô đã khóc trong lòng Lục Đình Kiêu gần nửa tiếng đồng hồ.

Như bị ma nhập...

Trừ những lúc quay phim yêu cầu ra thì hình như 5 năm nay cô chưa hề rơi nước mắt thì phải?

“Ặc, xin lỗi, tôi làm bẩn áo anh mất rồi...” Ninh Tịch thấy áo sơ mi của Lục Đình Kiêu bị cô khóc ướt một mảng, ngượng ngùng xin lỗi.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu nhếch lên: “Đó là vinh hạnh của nó.”

Tim Ninh Tịch bỗng đập thành thịch, cô chết sốc mất thôi. Cô vẫn luôn nghĩ Lục Đình Kiêu là người có IQ cao nhưng EQ thấp.

Ai mà ngờ đại ma vương một khi đã gỡ kỹ năng tán gái ra thì đúng là nghịch thiên mà.

Ghen tị ghê! Không ngờ còn tán giỏi hơn cả cô!

Lục Đình Kiêu thản nhiên vươn tay chỉnh lại mái tóc bù xù của cô: “Tiếp theo cô định thế nào? Tìm bắt đui ai đó à?”

Ninh Tịch chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu: “Hả? Tìm bắt đui làm gì?”

“Tối qua cô nói muốn tìm một cái bắp đùi to để ôm, còn ché của tôi không đủ to nữa mà.”

“Khụ khụ khụ khụ...” Ninh Tịch suýt nữa thì bị nước bọt của chính mình sặc chết.

Đệch, tối qua rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện thần kì thế....

“Ngài Lục, ngài đừng nghe tôi nói bậy, tôi say đến mù mị đầu óc rồi, đùi của ngài sao có thể không to cho được, cả cái Kinh Thành này, người có cặp đùi to nhất chính là ngài đấy!” Về mặt Ninh Tịch tràn đầy vẻ nịnh nọt, nói rồi mới phát hiện hình như ý tứ có chút vắn vẹo thì phải?

Lục Đình Kiêu khá là vui vẻ, trong con người dập dờn ý cười: “Thế tại sao cô lại không ôm?”

“Tôi tôi tôi...” Ninh Tịch “tôi tôi” đến nửa ngày vẫn không nói tiếp được.

Lục Đình Kiêu vò đầu cô, cuối cùng cũng tha cho cô: “Được rồi, trêu cô thôi. Xuống xe về phòng ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt mới có tinh thần chiến đấu. Hay cô vẫn còn muốn ở lại với tiểu bảo bối của cô thêm lát nữa?”

“Không cần đâu! Không cần đâu, tôi về phòng là được rồi!” Ninh Tịch giờ chỉ mong sao thoát được khỏi chỗ này.

Vừa xuống xe, Lục Đình Kiêu liền đứng ngay lại.

Ninh Tịch vò vò đầu: “Sao thế?”

Lục Đình Kiêu sải bước đi về phía bụi cỏ.

Ninh Tịch hiểu kì đi theo, sau đó liền thấy... Lục Nhị thiếu đang ôm một cái máy ảnh nằm ngủ chổng vó trong bụi cỏ.

Cô biết dưới trưởng Thịnh Thế không chỉ có một công ty quản lí, mà còn có hơn ba trăm công ty truyền thông, Lục Nhị thiếu cũng xem như là đại ca của đám chó săn.

Nhưng tên này cũng hơi quá rồi đấy, ngay đến chuyện của anh trai mình mà cũng không buông tha.....

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: “Nhị thiếu... Có cần phải gọi anh ấy dậy không? Ngủ như vậy sẽ bị cảm đấy?”

Lục Đình Kiêu gật đầu, sau đó đập một phát.

Lục Cảnh Lễ “ai ui” một tiếng, tỉnh dậy.

Vừa tỉnh đã bắt đầu khóc lóc: “Quá đáng, sao cửa kính cái xe đó lại phản khoa học thế, em làm cách nào cũng không thể nhìn thấu vào trong được!”

Lục Đình Kiêu nhìn thẳng em hài hước của mình từ trên cao: “Lát nữa vào phòng làm việc, anh có chuyện muốn giao cho em.”

“Dạ ~” Lục Cảnh Lễ dụi mắt bò dậy, sau đó đảo mắt qua lại giữa hai người, lẩm bẩm: “Tại sao xe không lắc! Chẳng lẽ nhẹ đến nỗi không phát hiện ra! Không thể nào! Với thể lực của ông anh mình, ít nhất cũng phải lắc cả một đêm mới đúng chứ...”

Ninh Tịch: “Sao anh biết rõ thể lực và thời gian của anh ấy quá vậy...”

Dễ khiến người ta hiểu lầm lắm đấy có biết không hả!

Lục Cảnh Lễ vò đầu: “Vì anh ấy mà đánh tôi thì đánh nguyên cả một đêm luôn đấy!”

Ninh Tịch: “.....”

Được rồi, anh thắng!

Sau khi vào căn phòng mà Lục Đình Kiêu đã chuẩn bị cho cô, Ninh Tịch cũng muốn cạ lời.

Chỉ mới nửa ngày với thêm một buổi tối, vậy mà anh đã sửa sang lại hết tất cả mọi thứ trong phòng rồi.

Vốn dĩ căn phòng này có gam màu lạnh sạch sẽ, gọn gàng, giờ lại chuyển sang gam màu ấm, không chỉ có vậy, trong tủ còn đầy ắp quần áo, tất cả đều đúng số đo của cô, từ đồ ngủ, đồ mặc ở nhà cho đến lễ phục và trang sức, túi xách đi kèm, tất cả đều là hàng số lượng có hạn...

Đúng là... giàu đến vô nhân tính.....

45. Mua Một Tặng Một - Chương 45: Cách Báo Đáp

“Sao? Không hài lòng?” Lục Đình Kiêu đứng phía sau cô.

Ninh Tịch đỡ trán: “Đây không phải là vấn đề có hài lòng hay không...”

“Thế là vấn đề gì?”

“Lục tổng...”

“Gọi tên tôi.”

“Được! Lục Đình Kiêu, anh không cảm thấy anh đối với tôi... tốt quá à?” Tốt đến nỗi cô không nghĩ vạ vạ không được.

“Cuối cùng thì cô cũng biết tôi đối tốt với cô rồi à.” Lục Đình Kiêu trưng ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy.

Ninh Tịch: “....”

Thấy cô tỏ ra rối rắm, con người Lục Đình Kiêu hơi ảm đạm, nhưng hồi phục rất nhanh: “Cô đã cứu Tiểu Bảo, hơn nữa trong một khoảng thời gian dài sắp tới Tiểu Bảo có thể cần tới sự giúp đỡ của cô, thế nên tôi đối xử tốt với cô thì có vấn đề gì?”

Nói tới đây, Lục Đình Kiêu hơi dừng lại, sau đó nhìn thẳng vào cô: “Hay cô mong tôi sẽ dùng cách khác để báo đáp?”

Hóa ra là cô tự mình đa tình, cục đá trong lòng Ninh Tịch xem như có thể hạ xuống, cô vội xua tay nói: “Không có, không có, như vậy là tốt... tốt lắm rồi...”

Cách báo đáp đó thì thôi, cho xin kiêu.

Người như Lục Đình Kiêu, sao có thể là người cùng một thế giới với cô được, nếu anh mà biết được quá khứ dơ bẩn của cô, có khi còn cấm cả Tiểu Bảo tiếp xúc với cô nữa cũng nên.

“Còn sớm, cô nghỉ thêm một lát đi rồi xuống lầu ăn sáng.”

“Ừm.”

Sau khi Lục Đình Kiêu rời khỏi, Ninh Tịch nằm bò lên trên giường, cũng không thấy buồn ngủ.

Một người đang chờ tin dữ như cô thì sao mà ngủ nổi?

Cho dù bên đạo diễn rất hài lòng về cô, nhưng suy cho cùng cũng đâu dễ được áp lực bên phía nhà đầu tư.

Không thể cứ ngồi chờ chết thế này được. Ninh Tịch bật dậy, mở máy tính đăng nhập MSN.

E JiMoshikongshikong: Có đó không?

Ô Yêu Vương: Ôi, sao Ninh đại minh tinh lại có thời gian chủ động tìm thí dân thế này?

E JiMoshikongshikong: Có tiền đó không? Cho tôi mượn 800 vạn?

Ô Yêu Vương: Xảy ra chuyện gì à?

E JiMoshikongshikong: Có thể đừng hỏi lí do được không?

Ô Yêu Vương: Tiền thừa tôi đổ hết vào đầu tư vào quán bar rồi, chắc phải chờ một thời gian đấy.

E JiMoshikongshikong: Bao lâu?

Ô Yêu Vương: Ba ngày.

E JiMoshikongshikong: Cảm ơn.

Ô Yêu Vương: Ha ha, cũng à, đây là lần đầu thấy cưng cầu tôi giúp đấy.

E JiMoshikongshikong: Hôm nào về nước? Để tôi đi đón.

Ô Yêu Vương: Ninh Tịch, bà vô tình thật đấy!

Thấy ava của Ô Yêu Vương hiển thị đã off, Ninh Tịch chợt hoảng loạn.

Nếu không phải vì bất đắc dĩ, cô cũng không muốn nợ nhân tình người khác, đặc biệt là những đối tượng mà cô đã từng qua lại.

Cô biết cách loại trao đổi ngang bằng này sẽ làm tổn thương tình cảm của đối phương, nhưng cô cũng hết cách rồi.

Tình cảm, thứ này cô đã sớm không mất rồi, cũng không muốn có lại nữa.

Còn về việc tại sao cô không mượn Lục Đình Kiêu, cô đã dây dưa với Lục gia quá nhiều rồi, cô không muốn dính sâu thêm nữa, đặc biệt là về tiền bạc.

Một tiếng sau, cuối cùng Ninh Tịch cũng đợi được một cuộc điện thoại.

Là Thường Lị gọi tới.

Ninh Tịch siết chặt lòng bàn tay, hít sâu một hơi rồi nghe máy: “Alo?”

“9 giờ sáng bấm máy, đừng quên đấy, tự mà lái xe tới, tôi còn phải lo cho Tuyết Lạc, không rảnh để lo cho cô. Dù sao thì cô giỏi như vậy, cần gì đến tôi!”

Thường Lị vẫn ngoa ngoắt như thế, khác mỗi cái là giọng điệu hôm nay rất không tốt, như thể cô nợ cô ta 800 vạn không bằng.

“Gì cơ? Bấm máy?” Ninh Tịch sững sờ.

“Có phải cô ngủ tới hồ đồ luôn rồi không? Mau lên, ngày đầu tiên không được đến muộn.” Thường Lị bực dọc, rồi đập “bụp” điện thoại.

Ninh Tịch cầm điện thoại, mãi vẫn không hiểu chuyện gì.

Ninh Tịch lặn xuống giường, đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng gọi điện cho đạo diễn: “Alo, đạo diễn Quách ạ, xin lỗi vì sáng như vậy đã gọi điện làm phiền ngài, nhưng có chuyện này tôi muốn hỏi một chút!”

“Cô muốn hỏi chuyện Ninh Đồng muốn thay cô đúng không?”

“Vâng.” Tim Ninh Tịch thất lại, quả nhiên Ninh Diệu Hoa đã ra tay.

46. Mua Một Tặng Một - Chương 46: Con Đúng Là Thiên Sứ Của Cô

“Ninh Tịch, tôi và chế tác Vương còn có cả biên kịch Diệp nữa đều rất hài lòng với cô, nhưng mà hiện thực tàn khốc, quay phim đâu chỉ có mỗi tình cảm là được đâu, quan trọng nhất vẫn là tiền đầu tư, có đôi lúc tuyển diễn viên nào vào vai gì thực sự không phải do chúng tôi quyết định. Người gạt đầu cuối cùng không phải là người bỏ tiền nhiều nhất thì còn là ai!”

Ninh Tịch nghe mà tâm trạng như rơi xuống vực sâu không đáy, cô vẫn sẽ bị thay thế ư? Vậy tại sao Thường Lị vẫn bảo cô đi quay phim?

“Tôi hôm qua, quả thực Ninh Đồng đã tìm tôi, ông ấy bảo cô là người mới nên không đồng ý cho cô tham gia vào bộ phim này, nhưng mà...” Quách Khải Thắng dừng lại một lát.

Ninh Tịch sốt ruột đến mức hận không thể lôi đạo diễn Quách từ đầu dây bên kia qua đây, túm cổ lắc cho ông ta một trận, có thể nói lèo một mạch được không?

“Nhưng mà Ninh Tịch này, số cô may lắm đấy, một nhà đầu tư khác nhìn trúng cô, còn tỏ rõ lập trường, Mạnh Trường Ca nhất định phải là cô mới được! Thế nên, cố gắng cho tốt nhé!”

“Thật à?” Trái tim vừa mới rơi xuống vực sâu của Ninh Tịch đã vèo một cái phi thẳng lên trời, đừng có kích thích thế được không, cô cảm thấy như thể đang bị đạo diễn đùa giỡn: “Đạo diễn Quách, ông cố ý chứ gì! Tôi bị ông dọa cho đến mức sắp đau tim rồi đây này!”

“Ha ha ha, bây giờ thanh niên sao mà dễ bị kích thích thế!”

“Dù sao thì ông cũng phải cho tôi một câu trả lời chính xác chứ, tóm lại tôi có bị dối hay không?”

“Không dối, không dối, không dối, nhà đầu tư kia rót cho chúng ta 5000 vạn cơ, bằng tổng số vốn mà Tinh Huy và Ninh Gia đầu tư cho chúng ta đấy, cho nên người bên đó nói mới được tính!”

“Nhà đầu tư của bộ phim này không phải chỉ có Ninh Gia và Tinh Huy thôi sao? Sao tự nhiên lại chui thêm một nhà nữa vậy” Ninh Tịch cảm thấy có chút kì lạ.

“Vừa mới tham gia vào đấy, sau này rồi cô sẽ biết thôi.” Ngực khí của Quách Khải Thắng cực kì hưng phấn.

Đột nhiên có thêm một khoản đầu tư 5000 vạn, tổng cộng có hơn một tỉ tiền đầu tư, hơn nữa diễn viên mà ông hài lòng nhất - Ninh Tịch lại không bị cái đám đầu tư không biết nghề đó đối mặt, làm sao mà ông không vui cho được?

“Vâng ạ, cảm ơn đạo diễn!”

Ninh Tịch cúp điện thoại, “kết” một tiếng, cửa phòng bị người khác đẩy ra, hoá ra là bánh bao nhỏ vừa mới tỉnh, còn đang mắt nhắm mắt mở tiến vào.

Ninh Tịch vui sướng hét lên một tiếng, sau đó nhào đến ôm lấy bánh bao nhỏ thơm lấy thơm để: “Bảo bối! Con đúng là ngôi sao may mắn của cô! Lần nào cũng có thể khiến cô gặp dữ hoá lành!”

Đại ma vương đứng ngoài cửa nhìn con trai được ôm hôn thân thiết, tỏ vẻ khó chịu.

Rõ ràng đó là công của anh cơ mà.....

Nhưng thôi, chẳng có gì quan trọng hơn là lại nhìn thấy nụ cười rạng rỡ tươi tắn trên gương mặt cô.

Lục Đình Kiêu bước đến: “Có chuyện gì mà vui thế?”

Ninh Tịch ôm lấy bánh bao nhỏ đang choáng váng vì sự nhiệt tình bất ngờ của cô: “Vừa nãy đạo diễn thông báo với tôi là vai diễn của tôi sẽ không bị thay đổi, nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này rất thích tôi!”

“Thế à? Chúc mừng cô!” Lục Đình Kiêu chúc mừng cô như thật.

Ninh Tịch ngẫm nghĩ xoa cằm: “Nhưng mà đạo diễn không nói cho tôi biết nhà đầu tư đó là ai, nhưng chắc chắn người đó là một người cực kì có phẩm vị, mắt nhìn người cực kì cực kì tốt và là một người cực kì cực kì đẹp trai!”

Lục Đình Kiêu cười khê: “Cô nghĩ như thế thật sao?”

“Đó là điều đương nhiên rồi!” Ninh Tịch tỏ vẻ đương nhiên, sau đó cô đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Nếu như thế thì, thời gian sắp tới tôi đều phải đi quay phim, có lúc còn phải quay cả đêm nữa, Tiểu Bảo làm thế nào bây giờ?”

Lục Đình Kiêu không trả lời mà quay sang nhìn con trai.

Đột nhiên được Ninh Tịch ôm hôn thân thiết, tâm trạng của bánh bao nhỏ cực kì tốt, ngay cả khi nghe được tin xấu khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tràn đầy hạnh phúc, sau đó chạy bình bịch về phòng mình.

Ninh Tịch còn tưởng thẳng bé lại tự nhốt mình trong phòng, cô còn đang căng thẳng không ngờ thẳng bé đã nhanh chóng chạy ra, trong tay còn cầm theo một quyển vở viết.

Trên đó viết một chữ rất to: Fighting!

Ninh Tịch cảm động sắp khóc đến nơi: “Cảm ơn con, bảo bối, con đúng là thiên thần của cô!”

Lục Đình Kiêu dịu dàng nhìn một lớn một nhỏ đang ôm nhau thân thiết.

47. Mua Một Tặng Một - Chương 47: Hoa Hồng Đỏ Ùn Ùn Kéo Đến

Địa điểm bấm máy là phim trường ở ngoại ô.

Cảnh quay đầu tiên là cung yến, hoàng thượng tiếp kiến sứ thần ngoại quốc, Thất hoàng tử Sở Bắc Thần và Thất hoàng phi Thượng Quan Ánh Dung linh hoạt ứng đối khiêu khích của đám sứ thần, vai Đức Phi của Ninh Tịch không có đất diễn mấy, chỉ cần ngồi cạnh hoàng đế làm bình hoa là được.

Nhưng cho dù là vậy với cái thời tiết nóng nực như thế này, mặc bộ cổ trang tầng tầng lớp lớp cũng đủ chết mệt.

Đặc biệt là hình tượng của Ninh Tịch là rườm rà phức tạp nhất, không nói đến trang phục diễn rất dày, trang sức trên đầu cũng nặng đến mấy cân lạng.

Hết một cảnh, bên ngoài không nhìn thấy chút thật ra bên trong đã ướt đẫm rồi.

Đạo diễn vừa hô “cắt” một cái, hai trợ lý của Ninh Tuyết Lạc ngay lập tức đã chạy đến, một người quạt mát một người bê nước, còn trải sẵn đệm làm mát trên ghế nghỉ.

Bên cạnh Ninh Tịch chẳng có lấy một người trợ lý, quay xong ngay cả miếng nước còn chẳng được uống. Tiếp theo còn có cảnh của cô nên không thể cởi phục trang trên người ra được chỉ đành tháo mấy cái cúc trên cổ áo ra cho thoáng một chút.

Tất cả mọi người đều đang khen diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc, đạo diễn cũng rất tán thưởng cô ta, nhưng sau đó lại quay ra xem lại những phân đoạn của Ninh Tịch.

Tuy rằng không có lời thoại, camera cũng chỉ lướt qua có vài lần, nhưng thần thái ánh mắt của cô lại rất chuẩn, vừa diễm lệ nhưng cũng đầy nhàm chán, trong ánh nhìn còn pha lẫn sự khinh miệt đối với tất cả, bởi vì nàng ta sắp đích thân hủy diệt cả cái giang sơn này.

Không tồi, giờ thì ông có thể yên tâm được rồi.

Đúng lúc này, Tiểu Lý – trợ lý trưởng quay đột nhiên phấn khích kêu lên “Chị Ninh, bạn trai chị đến thăm chị kìa!”

Tiếng chị Ninh này là đang gọi Ninh Tuyết Lạc.

Mọi người quay lại liền nhìn thấy Tô Diễn bước đến, hai thuộc hạ đi đằng sau bê một cái hộp thật to, phát kem cho mọi người.

“Wao, là Haagen-Dazs đây! Cảm ơn Diệp thiếu nha!”

“Chị Ninh thật là hạnh phúc nha, ngày đầu tiên quay phim bạn trai đã đến thăm rồi!”

“Ôi trời ạ! Đừng có hành hạ tội FA chúng tôi như thế chứ!”

.....

“Có đồ ăn rồi mà vẫn không thể chặn được mồm của mấy đứa lại!” Ninh Tuyết Lạc giả vờ hờn dỗi, sau đó cầm một hộp kem đi đến trước mặt Ninh Tịch.”

“Ninh sư muội, em cũng ăn đi!”

“Cám ơn!” Ninh Tịch lễ phép đón lấy.

Người phụ nữ này trước mặt người ngoài, nhất là khi có mặt Tô Diễn đều thích giả vờ làm thiên sứ, nó không mệt, nhưng cô thì mệt muốn chết rồi, may mà nghề của cô là diễn viên, không ngại diễn cùng cô ta.

Về đến chỗ của mình, Ninh Tuyết Lạc nhìn Tô Diễn, tỏ vẻ muốn nói lại thôi, do dự mãi cuối cùng cũng nói: “Anh Diễn, em có chút lo lắng cho Tiểu Tịch.....”

“Ừ? Tiểu Tịch làm sao?” Tô Diễn lập tức hỏi.

“Tối hôm qua là tiệc khai máy mà! Ba em cũng đến, sau đó ông gặp được Tiểu Tịch, không biết Tiểu Tịch đã nói gì khiến ông ấy nổi trận lôi đình, muốn đổi vai của Tiểu Tịch...”

“Sao lại như thế?” Tô Diễm cau mày.

“Em cũng không biết nữa, lúc em đến chỉ thấy ba tức đến mức mặt mày tái mét thôi!”

“Sau đó thì sao? Vai diễn của Tiểu Tịch hình như cũng đâu có bị thay đổi đâu?” Tô Diễm liếc nhìn về phía Ninh Tịch, anh thấy trên gương mặt của cô đang mướt mồ hôi nhưng vẫn chăm chú đọc kịch bản, tuy có chật vật nhưng vẫn rất rạng rỡ.

Ninh Tuyết Lạc làm như khó có thể mở miệng, ngập ngừng nói: “Ngay tối hôm đó, ba em đã gọi điện thoại cho đoàn làm phim, phía đoàn làm phim cũng đã đồng ý thay đổi người rồi, nhưng không ngờ sáng hôm sau, đột nhiên có một người nặc danh rút cho bộ phim hơn 5000 vạn, chỉ có một yêu cầu duy nhất, nữ thứ nhất định phải là Ninh Tịch..... em lo là.....”

Tô Diễm càng nghe vẻ mặt lại càng khó nhìn, cuối cùng mới trầm giọng nói: “Anh hiểu rõ Tiểu Tịch, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế đâu!”

“Anh Diễm, anh ngây thơ thế, cái giới giải trí là chỗ nào? Có ai mà không thay đổi đâu? Em là vì may mắn có được sự ủng hộ của ba và anh, nhưng Ninh Tịch thì sao, đã không được người trong nhà ủng hộ thì thôi lại không chịu nhận sự trợ giúp của chúng ta, một cô gái có dung mạo xinh đẹp lại không quyền không thể sẽ gặp cái gì, chẳng lẽ anh còn không rõ?”

“Ninh Tịch, có người tìm” đúng lúc này, nhân viên trường quay đột nhiên hét lên một tiếng, giọng điệu đầy quái lạ.

Tất cả mọi người lập tức đều quay ra nhìn. Bởi vì nó quá bắt mắt. Hoa hồng đỏ.....

Hoa hồng đỏ theo chân người đưa hoa ùn ùn kéo tới.....

48. Mua Một Tặng Một - Chương 48: Đám Bạn Trai Cũ Muốn Hại Trầm

Đến khi tất cả mọi người hoàn hồn, cả trường quay đã biến thành một biển đỏ, trong tiết trời mùa hạ như thế này nhìn vào lại càng thấy nóng nực.

Ninh Tịch bóp chặt một tấm thiệp, cô tức đến mức sắp ngất rồi.

Trên tấm thiệp viết một hàng chữ: “Nhớ đến sân bay đón tui nha — Ô yêu vương.

“Cô Ninh, mời cô kí nhận.”

Kí cái đầu nhà anh ấy mà kí!

“Các anh chuyển hết về đi, chất đông ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của người khác!” Ninh Tịch từ chối với thái độ hết sức ôn hòa.

“Không được đâu, chúng tôi đã đảm bảo với khách hàng rồi, nhất định phải nhìn thấy cô kí nhận rồi mới có thể đi!” Nhân viên đưa hoa làm khó.

Ninh Tịch đưa tay xoa mi tâm, sau đó cầm bút kí tên xoèn xoẹt: “Tôi đã kí nhận rồi đấy, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi nhé, đám hoa này là của tôi có phải không?”

“Đúng thế, đúng thế!” Anh chàng đưa hoa gật đầu liên tục.

“Được, bây giờ tôi tặng lại cho anh đấy, có cần hay không là tùy anh.”

Anh chàng đưa hoa đến gần ra, sau đó quả quyết gọi người đến chuyển hoa về.

Nhân viên giao hoa vừa mới đi chưa đầy được một phút, lại có người đến tìm cô.

Lần này thì không khoa trương như lúc này, người đến chỉ giao cho cô một cái hộp nhỏ.

Ninh Tịch thấp thỏm mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương đang tỏa sáng lấp lánh trong hộp kèm theo một tấm thiệp.

Trên tấm thiệp viết bốn chữ: Đã lâu không gặp, kí tên: YS

Sắc mặt Ninh Tịch lại càng khó coi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hết hoa tươi rồi đến nhẫn kim cương, cả đoàn làm phim đều sôi sùng sục. Mà Ninh Tịch ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt chán nản.

Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến..... Có trốn cũng không trốn được.

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh, sau đó cô đi đến trước mặt đạo diễn: “Đạo diễn thật xin lỗi, đã gây ra phiền phức cho đoàn làm phim....”

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà! Có gì đâu! Không sao, không sao!”

Đạo diễn Quách cười ha ha nói, nhưng vẫn nhắc nhở thêm một câu: “Diễn viên có tiếng tăm đối với đoàn làm phim mà nói là việc tốt, nhưng mà kiểu này rất dễ gây ra những đồn đại không hay, cô vẫn nên chú ý thì hơn!”

Ninh Tịch gật đầu: “Cám ơn đạo diễn đã nhắc nhở.”

Cách đó không xa, Ninh Tuyết Lạc vừa đổ kị vừa hả hê nhếch môi cười lạnh, cô ta đổ kị Ninh Tuyết Lạc có một khuôn mặt khiến đàn ông điên cuồng, hả hê là vì cuối cùng nó cũng rơi vào bước đường này.

“Anh Diễn, thế này mà anh còn cho rằng cô ta sẽ không làm loại chuyện đó ư?”

“Có lẽ đó chỉ là những người muốn theo đuổi cô ấy...” Trên gương mặt Tô Diễn vẫn hiện lên sự giằng co.

“Hừ, theo đuổi ấy à? Hoa mỹ thì gọi là theo đuổi, còn nói trắng ra thì là muốn bao nó còn gì? Trong cái giới giải trí này ai sẽ thật lòng với một nghệ sĩ nhỏ nhỏ không có chồng lưng cơ chứ?”

Tô Diễn mặt lạnh như băng không còn gì để phản bác.

Tranh thủ lúc cảnh tiếp theo vẫn chưa bắt đầu, Ninh Tịch tìm một góc khuất khuất gọi một cuộc điện thoại.

“A lô, honey, đã nhận được quà chưa?” Đầu bên kia vọng lại tiếng nói rất nhàn nhả.

“Giang Mục Dã! Cái ông nội nhà ông đó! Ông muốn chơi tôi đó hả?”

“Chắc, chắc, bà là người đầu tiên nhận được hoa hồng của tôi mà không cảm ơn tôi, lại đi cảm ơn ông nội của tôi đấy! Khẩu vị của bà cũng nặng quá đấy?”

“Đừng có đánh trống lảng! Rốt cuộc ông muốn gì?”

“Đâu có gì đâu, chỉ là muốn nhắc bà nhớ ra sân bay đón tôi thôi mà, bà chả đồng ý với tôi rồi còn gì?”

“Ông còn dám bảo tôi đi đón ông à, có tin tôi vác con dao dài 40 mét đến chém chết ông không?”

“Bà đổi ý rồi chứ gì?” Giọng nói từ đầu dây bên kia chợt lạnh đi.

“Lúc trước tôi đồng ý đi đón ông là vì muốn vay ông 800 vạn, nhưng bây giờ tôi không cần nữa rồi, tôi chả gửi tin nhắn cho ông rồi còn gì?”

“Tôi không cần biết, dù sao bà cũng đã đồng ý tới đón tôi rồi, dù không kịp cho bà vay, nhưng bà vừa mở lời tôi liền đồng ý mà, phần ân tình này đâu có giả? Không phải bà vẫn ghét nợ nần người khác à? Lần này chả là nợ ân tình của tôi còn gì.”

Ninh Tịch đỡ trán: “Chuyện ông tặng cả hoa cho tôi thì thôi! Coi như xong! Nhưng ông biết thừa tin tháng sau ông về nước đã bị lộ ra ngoài rồi còn gì, đến lúc đó toàn bộ sân bay đều là fan của ông, thế này thì khác gì mưu sát! Tôi đi để đám fan ông xé xác tôi ra à? Giang Mục Dã, chẳng qua bị tôi đá có một lần? Sao phải chỉnh tôi thảm thế?”

49. Mua Một Tặng Một - Chương 49: Tiểu Thiếu Gia Thích Làm Nước Ép

“Đâu ra, đây là tôi cho bà cơ hội miễn phí để nổi tiếng thì có, bao nhiêu diễn viên khác cầu mà không được đâu đấy!”

“Tôi không cần!”

“Được thôi! Bà không đến chứ gì, bà mà không đến tôi sẽ nói cho cả thế giới này biết bà đá tôi! Dù sao tôi cũng chẳng để ý đến chuyện có bị mất mặt hay không, tôi phải để tất cả mọi người đòi lại công bằng cho tôi!”

“Ông....” Ninh Tịch tức đến nổi phổi, cả đời này chuyện ngu ngốc nhất mà cô từng làm chính là chọc phải cái tai họa này.

Được lắm, tưởng tôi không có cách nào để xử lý ông à!

Khóe miệng của Ninh Tịch dần dần cong lên: “Được, đón ông chứ gì? Tôi đi, đến lúc đó thì ông đừng có mà hối hận!”

Giang Mục Dã còn bình thường, do là lần đầu tiên bị người khác đá nên trong lòng thấy khó chịu, đợi anh ta quảy đủ rồi là xong.

Người khiến cô đau đầu nhất là cái gã yêu nghiệt tặng kim cương kia.

Thôi, thôi, tùy cơ ứng biến vậy!

“Ninh Tịch, có người tìm.....”

Ninh Tịch vừa ra khỏi góc khuất thì đã bị Tiểu Lý gọi hồn, dọa cho cô sợ đến nỗi hận không thể bỏ chạy ngay lập tức.

Ai nữa đây? Chưa hết à?

Một lần thì là lãng mạn, hai lần thì có thể coi cô ấy rất được hoan nghênh, nhưng đến lần thứ ba thì... đúng là một đứa con gái chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt!

Quả nhiên, ánh mắt của mọi người trong đoàn làm phim nhìn cô chẳng mấy hảo cảm.

“Chẳng trách có thể diễn Mạnh Trường Ca, hóa ra hồ ly tinh thật~”

“Bao nhiêu là đàn ông thế, cô ta có ứng phó nổi không nhỉ?”

“Cô thì biết cái gì, người ta còn đang vui muốn chết ấy!”

“Cứ tưởng là dựa vào thực lực, hóa ra vẫn phải đi ôm đùi, còn là ôm rất nhiều đùi nữa!”

“Thực lực cái gì chứ, lúc này không thấy cô ta diễn sao, khác gì bình hoa đâu!”

.....

“Cô Tịch, cô....cô không sao chứ?”

Lần này đến là một cô gái rụt rè, thấy sắc mặt của cô không tốt, còn tưởng là mình đã làm sai chuyện gì, trên mặt đầy thấp thỏm.

Đối mặt với những cô gái như vậy, Ninh Tịch có tức đến mấy cũng không thể trút giận lên đầu cô ấy được: “Không sao, cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi đến để đưa đồ cho cô.” Cô gái mở một cái gì đó trông như thùng giữ nhiệt ra, bên trong vẫn còn đang bốc hơi lạnh, trong đó đặt ba bình màu đỏ, vàng, xanh. Nước ép hoa quả?

“Đây là....” Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, xem cung đấu hơi nhiều nên phản ứng đầu tiên của cô là: có người muốn hạ độc mình?

“Đây là do đích thân thiếu gia nhà tôi làm đó, gồm nước ép dưa hấu, nước chanh và canh đậu xanh.” Cô gái trả lời.

“Tiểu thiếu gia nhà cô là ai?” Ninh Tịch cố gắng vắt óc ra nhớ xem mình có trêu chọc đến vị tiểu thiếu gia nào thích làm nước ép hoa quả không.

Cô gái chỉ chỉ ý bảo cô xem tờ giấy dán trên thân bình.

Ninh Tịch cầm lên xem, trên đó viết một từ tiếng anh: Fighting~, đằng sau còn vẽ thêm một hình trái tim nữa.

Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ xấu hổ của Tiểu Bảo khi vẽ hình trái tim này.

“Là Tiểu Bảo à....” Thoáng cái, ánh mắt của Ninh Tịch đã trở nên dịu dàng, tâm trạng hỗn loạn cũng dần ổn định lại.

Sao cứ phải để ý đến ánh mắt của những kẻ không đáng? Đã làm cái nghề này nếu như lúc nào cũng phải để ý đến ánh mắt của người khác, thì chẳng phải sẽ bị mệt chết à?

Năm đó, vì quá để ý đến những ánh mắt khinh bỉ của cái đám gọi là quý tộc ấy, quá để ý đến thái độ của những người mà cô gọi là cha mẹ ruột, quá để ý đến suy nghĩ của Tô Diễm nên cô mới ngày càng trở nên tự ti và đánh mất bản thân mình.....

Đạo lý này cô đã hiểu ra từ lâu rồi, nhưng nhất thời phiền loạn mà suýt chút nữa thì quên mất.

Cô chỉ cần là chính mình, làm những chuyện không thẹn với lương tâm của mình là được, rồi sẽ có một ngày cô sẽ dùng thực lực để chứng minh bản thân.

Cô chỉ cần chiến đấu vì những người mà quan tâm cô mà thôi

50. Mua Một Tặng Một - Chương 50: Sa - Lang - Hei - Yo!

“Cô cứ để đây, gửi lời cảm ơn tới tiểu thiếu gia nhà cô hộ tôi!” Ninh Tịch nói rồi lấy điện thoại ra nhắn tin cho tiểu Bảo.

Mọi người trong đoàn, ai bận việc của người nấy, nhưng thật ra vẫn hết sức để ý tới tình hình bên Ninh Tịch, mọi người đều tò mò không biết lần này cô được tặng gì.

Kết quả là bọn họ nhìn thấy ba cái bình.... hình như là nước ép?

Lần đầu tiên là hoa hồng đỏ bị Ninh Tịch đẩy về. Lần thứ hai là nhẫn kim cương, coi dáng vẻ của Ninh Tịch hình như cũng không thích cho lắm, chẳng có gì vui mừng cả.

Nhưng, lần này Ninh Tịch lại tỏ ra rất hạnh phúc, lại còn vui vẻ nhắn tin nữa.

Ô, chẳng lẽ trong mấy bình nước ép này có chứa kim cương à?

Đang suy đoán thế thì thấy Ninh Tịch cầm một bình nước ép lên ngửa cổ uống sạch.

Cuối cùng thì bọn họ cũng hiểu ra rồi. Người giàu nhất chắc chắn vị đại gia tặng nước ép!

Về một mặt nào đó mà nói thì cũng đúng ~ ~

~Uống hết nước ép và canh đậu xanh, Ninh Tịch như được tiếp thêm máu, tiếp tục quay phim.

Cùng lúc đó, Lục Đình Kiêu đang ở nhà chơi với con trai thì điện thoại vang lên một tiếng “ting”, là tin nhắn của Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu mở ra đọc rồi cười khế, khoe môi cong cong.

[Tiểu Bảo, cảm ơn nước ép hoa quả và canh đậu xanh của con nhé, uống ngon lắm lắm lắm lắm luôn! sa - lang - hei - yo!]”

Lục Đình Kiêu đọc đi đọc lại một lúc lâu, rồi mới giơ tay ra gọi cậu con trai đang ngồi gần ra nhìn cửa sổ: “Tiểu Bảo, qua đây.”

Tiểu Bảo không thèm để ý đến anh.

Lục Đình Kiêu thở dài một cái: “Có tin nhắn từ cô Tiểu Tịch của con này.”

Tiểu Bảo lập tức phóng đến, nhảy lên muốn lấy điện thoại di động.

Lục Đình Kiêu giơ điện thoại lên cao: “Cho con xem cũng được, gọi một tiếng ”ba” đi đã.”

Bánh bao nhỏ không chịu hợp tác.

Mãi cho đến lúc con trai mình sắp khóc đến nơi, Lục Đình Kiêu mới mềm lòng đưa điện thoại cho con trai. Nhìn vẻ mặt mãn nguyện ôm chặt lấy cái điện thoại của con trai, sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng đầy ưu phiền. Có lẽ là bởi vì trên thế giới này có quá ít chuyện có thể khiến anh phiền lòng nên thượng đế mới đưa Tiểu Bảo đến để thử thách anh.

Tiểu Bảo là một đứa trẻ cực kì thông minh, mới sáu tháng tuổi đã biết nói, tuy rằng thằng bé không thích nói nhiều nhưng ít nhất là vẫn nói đôi ba câu, nhưng từ sau khi chuyện đó xảy ra, thằng bé không còn muốn nói chuyện nữa.

Anh đã bỏ qua quá nhiều thứ trong quãng thời gian thơ ấu của Tiểu Bảo, đến khi anh phát hiện ra muốn bù đắp cho con trai thì đã là quá muộn.

Không biết đến bao giờ thằng bé mới mở miệng gọi “ba” lần nữa.....

Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào cái điện thoại cả nửa ngày, hình như có gì đó nó không hiểu, sau đó cu cậu ôm điện thoại chạy đến trước mặt ba, ngón tay nhỏ xíu chỉ vào dòng chữ “sa - lang - hei - yo” ý muốn hỏi xem đó có nghĩa gì.

“Trợ từ ngữ khí mà thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt cả.” Lục Đình Kiêu nghiêm túc trả lời.

“Phụt, ộp ba ~, ộp ba không có văn hóa thì đừng có dạy bậy cho trẻ con nhé! Sa - lang - hei - yo trong tiếng hàn có nghĩa tôi yêu bạn đấy!” Lục Cảnh Lễ chạy đến, tay còn chụm lại thành hình trái tim.

Tiểu Bảo nghe thế liền nhìn ba mình một cách đầy khinh bỉ, sau đó lon ton vào phòng bếp làm nước ép hoa quả tiếp.

Lục Đình Kiêu biết mười hai thứ tiếng, nếu như Ninh Tịch viết thẳng ra bằng tiếng Hàn, anh đương nhiên là hiểu, nhưng viết cái kiểu này anh đương nhiên là không hiểu rồi.

“Không cần đi làm à?” Lục Đình Kiêu lạnh lùng lườm Lục Cảnh Lễ một cái, vẻ mặt như thể sắp đang hỏi thăm nhân viên.

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức trở nên hồ hởi, với cái ghế ra ngồi trước mặt anh, “Boss, em có chuyện cực kì quan trọng muốn báo cáo!”

Lục Đình Kiêu không nói gì, vẻ mặt kiểu có gì thì nói mau.

Hai tay Lục Cảnh Lễ vung vẩy, kích động nói: “Anh có biết hôm nay em nghe ngóng được tin gì không? Hôm nay người ái mộ Tiểu Tịch Tịch tặng quà đến phim trường cho cô ấy đấy!”

“Là Tiểu Bảo tặng!” Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu rất thần nhiên.

“Cái đấy thì em biết rồi, nhưng trước khi Tiểu Bảo đem đồ đến cho cô ấy, còn có người nhanh chân hơn cơ, một người thì tặng cả một biển hoa hồng, một người thì tặng hũ nhẫn kim cương 10 cara!”

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lập tức trở nên lạnh như băng.

Đúng là vật giải nhiệt tốt cho mùa hè

51. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

“Tra được là ai chưa?”

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: “Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được.”

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiêu gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: “Trình Phong, điều tra cho tôi hai người.”

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: “Ừ ời, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!”

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiều đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được gốc gác tổ tông nhà người ta.

“Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kỹ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!” Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

“Không cần.” Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hoa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Tịch, để anh đưa em về.”

Ninh Tịch: “...”

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

“Không cần.” Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: “Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Ninh Tịch cười lạnh: “Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mớ tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?”

Tô Diễm cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: “Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!”

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thế này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

“Con hàng” này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễm kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: “Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi...”

“Có việc thì nói.” Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhắn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễm không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: “Có ý gì?”

Ánh mắt Tô Diễm trở nên nghiêm nghị: “Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: “Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?”
“Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?” Tô Diễn đột nhiên lớn giọng.

52. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

“Thế anh cho là như thế nào?” Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễn làm như không nhìn được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: “Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vũng nước đục này!”

“Hơ, con gái như tôi...” Ninh Tịch cười khê: “Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói nhưng lời này với tôi?”

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễn luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyết Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dám hoa chân múa tay với cô.

“Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!” Tô Diễn tận tình khuyên bảo.

“Ờ, giúp tôi?” Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyết Lạc thuê hai người đàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?”

“Tiểu Tịch, anh...” Sắc mặt Tô Diễn trắng bệch: “Nếu anh làm thế thì Tuyết Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyết Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác...”

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: “Cho nên ý của Tô thiếu gia là, các người không có lỗi gì đúng không? Bị cưỡng say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị tẩy thai cũng là tôi sai!”

Tô Diễn cau mày: “Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyết Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, tại sao em cứ cấn mãi không buông thế?”

Ninh Tịch cầm túi đứng lên: “Ờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyết Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cầm súng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!”

Tô Diễn lập tức đổi sắc mặt: “Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!”

“Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lên! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đeo phải Thánh Mẫu, nhá!” Ninh Tịch quăng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễn, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

“Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoãn ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

“Ngao quá!” Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

“Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!”

Bánh bao nhỏ gật đầu, hai người dắt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

“Ninh...” Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngậy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi --)

53. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lùi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bi thảm.

Càng bi thảm hơn là, áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xiu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa...”

Nói xong liền tránh ra ngoài.

“Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!” Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: “Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?” Lục Đình Kiêu làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!” Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiêu có tốt hơn chút: “Để phần thức ăn cho cô đấy, tắm xong thì xuống ăn.”

“Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được...” Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

“Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!”

“Ồm, được rồi.”

Sau khi Lục Đình Kiêu rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lần lên giường làm ỏ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

“Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh để lập tức nổi cơn ghen.”

“Ninh Tuyết Lạc khen ngợi Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực.”

“Ninh Tịch không hổ danh ”đệ nhất mỹ nữ” giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh.”

“Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đè bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh).”

“Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay.”

“Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình).”

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà “Ninh Tịch được bao nuôi”; “Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch”; “Ninh Tịch bắt cá nhiều tay”; “Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch”, v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lí thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dã với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

“Cần giúp không?” Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: “Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?”

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

“Có gì không thể?” Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một ly sữa: “Của cô là sữa ít béo.”

“Cảm ơn!” Ninh Tịch “thụ sủng nhược kinh” mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

“Tôi tin cô.”

Ninh Tịch ngẩn ra, sau đó bất lực đỡ trán: “Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!”

“Thả thính?” Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

“Ừm... chính là làm con gái vui về ý!” Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: “Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?”

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bỗng bừng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: “Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon.”

Ninh Tịch: “Ngủ ngon~”

Tiểu Bảo: “...”

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch

~

54. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiều không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

“Phải người giám sát đoàn làm phim.”

“Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn.” Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu dạy dỗ của Lục Đình Kiều.

Lục Đình Kiều: “Cô ấy không cần.” Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: “...” ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thế đi.

“Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!”

“Tháng sau cho em nghỉ một tuần.” Lục Đình Kiều đột nhiên nói.

“Gi... anh vừa nói gì?” Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: “Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!”

“Không muốn?”

“Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?” Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ — chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng “chị dâu”?

Kì nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

“Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười ấm áp như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiều cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: “Tối, ngồi.”

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: “Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?”

“Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp.” Lục Đình Kiều trả lời.

“Bếp?” Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: “Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ len mang nó tới quán bar...”

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: “Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân họa đắc phúc! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dục vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thăng bé tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Mộc Phong hết hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: “Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình...”

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là đúng.”

“Cậu... cậu thích cô gái đó?” Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động: “Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn cùng cô ấy làm tình sao?”

Lục Đình Kiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cơ bản đúng là như vậy!”

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái, nói ngắn gọn là vô tính)

55. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lấy lệ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

“Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!” Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là “vô tính” (Asexual).

Gọi là “vô tính” không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là “Không có hứng thú với tình yêu”.

Vì sợ con mình bị “vô tính”, năm năm trước mẹ Lục Đình Kiêu đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

“Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?” Tần Mộc Phong trêu chọc.

“Đang cố gắng.” Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiêu lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: “Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đấy!”

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi đen: “Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo.”

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: “Là như vậy, bất kì chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mấu chốt vẫn là xem cậu xử lí như thế nào.”

“Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tồn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác...”

“Được, tôi sẽ thử.”

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bặt, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lẩm bẩm: “Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?”

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được đàn em, khán giả gọi là “lão sư”.)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyết Lạc đến quá sớm thôi.

“Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?”

“Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!”

“Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quản sao?”

...

Đối mặt với sự hời hợt của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: “Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm...”

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: “Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!”

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hử đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Về ngay thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, “Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?”

“Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết...”

56. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Băng

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giặt mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thảm hại.

Tuy quản lý đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lễ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chống lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân” trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

“Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?” Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng đừng hòng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

“Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?” Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhận được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: “Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!”

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

“Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?” Ngừ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, “vị chủ nhân” này không phải là người dễ nói chuyện.

“Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!” Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

“Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?” Chuyên viên trang điểm hỏi.

“Chỗ nào cũng không hài lòng!”

Về mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngơ lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bới móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dữ nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lý của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

57. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: “Ninh Tịch, tới trang điểm!”

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: “Làm phiền chị rồi.”

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

“Cô làm gì vậy?”

Ninh Tịch hòa nhã nói: “Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng...”

“Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?” Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: “Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà...”

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: “Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!”

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!”

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chặc lưỡi nghĩ thầm, thật chẳng chuyên nghiệp gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được găm kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ; để đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dãi nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khốe này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: “Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ này tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học.”

“Chắc không có vấn đề gì đâu ạ...” Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thắng nhìn về phía giáo viên dạy múa: “Cô Trịnh, cô thấy thế nào?”

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: “Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tẩm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: “Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh ”người mới cười, kẻ cũ khóc“, ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bọn cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!”

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

58. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Băng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh từng bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người....

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

“Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào phiên...”

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lảo đảo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, “Khê sài hỏa nhuyển man chiến oán, ngã dữ li nô bất xuất môn....”

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lả lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

“Cương ngoa cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài.....” Nàng nhấc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Từng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này.....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hắn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngăn người bưng ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiêu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đổ kị.

“Dạ lan ngọa thính phong xuy vũ, thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai.....”

*Câu thơ được trích trong bài Cầm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trần trụi vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thướt tha ngã vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suýt chút nữa thì quên hô cắt.

“Cắt! Diễn tốt lắm!” Quách Khải Thắng vỗ tay đầu tiên: “Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bất ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt.!”

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đất nồi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đổ kị mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: “Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sưng sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!”

“Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!” Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát để theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức nghiêng rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lí tới chất vấn.

“Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì?”

Tiểu trợ lí tỏ ra kinh hãi: “Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?”

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: “Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!” Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

“Vậy chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi...” Tiểu trợ lí yếu ớt nói.

“Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?”

“Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!”

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thịt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

59. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lẳng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, “Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ninh Tịch cười khỏ, “Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?”

“Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!” Quách Khải Thắng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lẩm bẩm: “Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được ảnh đế Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?”

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Khải Thắng hỏi: “Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!”

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như cơm bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

“Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!”

“Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!”

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luôn đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kì, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngứa mắt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối nay cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

“Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?” Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiêu.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kì quái của mình, cô khó xử nói: “Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?”

“Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu.”

“Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!”

Lục Đình Kiều buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: “Đón bạn à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi...” Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

“Nam hay nữ?”

“Ồ...” Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

60. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiều có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiều cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đời bình thường: “Nam!”

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiều hơi nheo lại: “Tối nay có về không?”

Câu này... sao càng nghe càng....

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: “Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!”

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhận được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bụi chẳng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiều bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiều cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một “dấu hỏi” trên tập vở.

“Hỏi ba sao lại không vui à?” Lục Đình Kiều cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: “Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui được không?”

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là, ông bố nào đó rốt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giặt lấy điện thoại của ông bố bất lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (> <>

~Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lẩu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đấy!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiều liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: “.....”

Đã kích dã man

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã!”

“Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, Mục Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!”

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiến nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

“Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!”

Một giọng nói quuyền rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại diên cuồng gào thét ầm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nấp ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hấn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

61. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

“Tra được là ai chưa?”

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: “Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được.”

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiều gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: “Trình Phong, điều tra cho tôi hai người.”

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: “Ừ ời, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!”

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiều đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được gốc gác tổ tông nhà người ta.

“Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kĩ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!” Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

“Không cần.” Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hòa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Tịch, để anh đưa em về.”

Ninh Tịch: “...”

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

“Không cần.” Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: “Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Ninh Tịch cười lạnh: “Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mớ tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?”

Tô Diễm cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: “Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!”

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thế này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

“Con hàng” này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễm kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: “Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi...”

“Có việc thì nói.” Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhấn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễm không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: “Có ý gì?”

Ánh mắt Tô Diễm trở nên nghiêm nghị: “Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: “Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?”

“Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?” Tô Diễm đột nhiên lớn giọng.

62. Mua Một Tặng Một - Chương 61: Cháu Ngoan Của Bà!

Ninh Tịch chạy vụt một cái vào phòng vệ sinh phía sau lưng, đẩy cửa chui vào trong một buồng vệ sinh, mở cái túi đen ra lấy đồ nghề bắt đầu hoá trang.

Chờ đến khi bước ra, Ninh Tịch đã biến thành một bà lão tóc bạc da mồi.

Chuông điện thoại reo lên, có tin nhắn đến.

Ninh Tịch lôi điện thoại ra xem, quả nhiên là tin nhắn của Giang Mục Dã.

Ô Yêu Vương: Ninh Tiểu Tịch! Hạn cho bà trong vòng năm phút nữa phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ lập tức công bố quan hệ của chúng ta!

Đờ cờ mờ!

Ninh Tịch kiểm tra lại lớp hoá trang lần cuối cùng, sau đó vội vã chạy về phía đám đông đang chen chúc nhau.

Thần sắc của Ninh Tịch vừa lo lắng lại sốt ruột: “ Khụ khụ, nhường một chút, nhường một chút.... Khụ khụ, các cô gái tốt bụng ơi, có thể cho bà già này nhìn A Dã một cái được không?”

“Ah, mọi người đừng đẩy nữa! Ở đây có một cụ già tuổi cao lắm nè!”

“Ồi, bà ơi, tại sao bà lại muốn nhìn thấy Mục Dã của chúng cháu? Lẽ nào bà cũng là fan của Mục Dã nhà cháu?”

“Ôi trời đất ơi! Mục Dã nhà chúng ta đúng là già trẻ đều không tha! Có cả fan lớn tuổi nữa này! Mọi người mau mau nhường đường cho bà qua nào!”

“Bà ơi bà bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

.....

Ninh Tịch khom người, dùng tay đầm đầm vào sau lưng: “Cám ơn mấy cháu nhiều lắm, bà tám mươi tuổi rồi, bà ấy à, rất rất thích cậu bé này đây, bởi vì cậu ấy rất giống với cháu nội bà! Cháu bà đi làm ăn xa, một năm bà chẳng gặp được nó mấy lần....” vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

“Mục Dã! Mục Dã! Ở đây có một bà cụ là fan của anh nè! Anh lại nhìn bà ấy một cái đi!”

“Đúng thế! Anh nhìn bà ấy một cái đi! Bà ấy rất đáng thương .....”

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của các fan, Ninh Tịch nhanh chóng chen vào trong một cách thuận lợi.

Trung tâm của đám đông, Giang Mục Dã lấy tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn vàng hoe của mình, tháo kính râm xuống, trên gương mặt điển trai hiện lên vẻ hoài nghi: “Có một bà cụ là fan của tôi á?”

“Đúng thế, đúng thế! Bà ấy đã hơn tám mươi tuổi rồi! Trời nóng thế này mà còn đặc biệt đến sân bay để đón anh đó! Bà ấy nói là rất thích anh, bởi vì anh giống với cháu trai bà ấy!”

Fan vừa mới nói xong, Giang Mục Dã đã đi theo con đường mà mọi người nhường ra, thấy một bà lão mặc áo vải sờn vá, khom lưng chống gậy, trên mặt toàn những vết nhăn....

Về mặt anh ta lập tức méo xệch: “Ờ....”

Anh ta cố gắng dùng chút lý trí còn lại để nuốt câu chữ sắp bật ra khỏi miệng vào bụng, nhìn ‘bà cụ’ kia như thể muốn bóp chết tươi người ta đến nơi.

Đương nhiên, tất cả những điều này chỉ diễn ra trong vòng có một giây ngắn ngủi, fan của anh ta không hề phát hiện ra điều gì khác thường.

“Ài .... Cháu của bà.... Cháu ngoan của bà..... bà nhớ con lắm....” Ninh Tịch bỏ nhào lên người Giang Mục Dã, tay không ngừng giãy vò cái mái tóc vàng khè của anh ta, khóc đến đứt ruột đứt gan.

Những cô gái có mặt ở đó nhìn thấy khung cảnh ấm áp này, liền bật khóc lên hu hu, tiếng chớp đèn flash của đám phóng viên vang lên không ngừng.

“Ninh Tiểu Tịch! Bà chờ đây cho tôi!” Giang Mục Dã nghiêng răng rít nhỏ bên tai cô.

“Ôi, cháu của bà, cháu của bà! Sao mà con gầy thế này? Bà đau lòng quá đi thôi!” Ninh Tịch càng diễn càng nhập vai, kiểu tóc Giang Mục Dã để ý nhất giờ đã bị xoa thành cái tổ quạ.

Thấy Giang Mục Dã sắp không chịu nổi nữa, chuẩn bị bùng nổ đến nơi, quản lý của anh ta - Lôi Minh vội đi ra giải vây: “Khụ, mọi người nhường đường một chút nào, bà cụ đau lòng quá mức, sức khỏe hơi yếu, chúng tôi sẽ phụ trách đưa bà ấy về nhà!”

Giang Mục Dã vẫn giữ vẻ mặt dửng dưng quan tâm, nhưng lại đang âm thầm véo tay ai đó, nhanh chóng rời khỏi sân bay.

63. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

“Thế anh cho là như thế nào?” Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễn làm như không nhìn được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: “Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vũng nước đục này!”

“Hơ, con gái như tôi...” Ninh Tịch cười khê: “Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói những lời này với tôi?”

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễn luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyết Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dấm hoa chân múa tay với cô.

“Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!” Tô Diễn tận tình khuyên bảo.

“Ờ, giúp tôi?” Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyết Lạc thuê hai người dàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?”

“Tiểu Tịch, anh...” Sắc mặt Tô Diễn trắng bệch: “Nếu anh làm thế thì Tuyết Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyết Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác...”

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: “Cho nên ý của Tô thiếu gia là, các người không có lỗi gì đúng không? Bị cưỡng say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị tẩy thai cũng là tôi sai!”

Tô Diễn cau mày: “Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyết Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, tại sao em cứ cắn mãi không buông thế?”

Ninh Tịch cầm túi đứng lên: “Ờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyết Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cầm súng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!”

Tô Diễn lập tức đổi sắc mặt: “Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!”

“Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lên! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đeo phải Thánh Mẫu, nhá!” Ninh Tịch quăng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễn, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

“Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoan ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

“Ngao quá!” Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

“Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!”

Bánh bao nhỏ gật đầu, hai người dắt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

“Ninh...” Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngậy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi --)

64. Mua Một Tặng Một - Chương 62: Đây Đây! Hôn Vào Đây Đây!

Trong xe.

“Cháu trai ngoan, biết nhà bà ở đâu không?”

“Ninh Tịch, bà mở mồm gọi một câu ”cháu trai” nữa thử xem?”

“CHÁU TRAI NGOAN~ Tôi cứ gọi đó thì làm sao nào!”

“Tôi..... tôi liều mạng với bà!”

“Đến nha! Tôi còn sợ ông không dám ấy chứ!”

“Á! Cái con nhỏ chết tiệt này, bà đánh thật đấy hả?”

.....

Cả thùng xe lắc lư loảng xoảng, quản lý Lôi Minh ngồi ở đằng trước cạnh lái nhìn hai đứa đằng sau: “Mục Dã, anh đã nói trước với em rồi, em không chơi được với cô ấy đâu mà, em cứ không tin, giờ thì thấy chưa? Mấy cái tíu bảo ngày mai thế nào cũng xôm tụ lắm cho xem...”

Giang Mục Dã đang bị Ninh Tịch vịn tay thở hổn hển gào lên: “Anh im đi!”

Lôi Minh khoé miệng cứng đờ quan sát tình hình trận chiến qua gương chiếu hậu, trên trán có thêm mấy cái vạch đen sì: “Ninh Tịch, em nhẹ nhẹ chút được không? Coi như là anh xin em đấy! Tháng này cậu ấy còn một bộ phim đang chờ, một cái quảng cáo sắp quay, một cái hẹn chụp ảnh bìa tạp chí...”

“Em biết rồi anh Minh, em không đánh vào mặt đâu..... Ngoan ngoan ở im đó cho tôi!”

Giang Mục Dã giờ đâu còn cái vẻ đẹp trai bức người như lúc ở sân bay nữa, hai tay thì bị còng, cả người thì bị ép xuống ghế như thể vừa mới bị người ta ‘chà đạp’ xong.

“Ninh Tịch.... Đây là do bà ép tôi đấy nhé...”

Ninh Tịch đang đánh hăng say thì Giang Mục Dã đột nhiên nhào đến dùng hai tay bị còng choàng lên cổ cô, sau đó dùng sức đè xuống.....

Nhìn gương mặt tuần tú đột nhiên phóng to trước mắt, Ninh Tịch ngửa người ra sau theo bản năng, trên mặt vẫn là nụ cười không thêm để ý: “Tính làm gì? Đánh không được định dùng mỹ nhân kế à?”

Lúc môi mình sắp đặt lên đôi môi của đối phương, Giang Mục Dã đột nhiên ngẩng phắt lên, vội vàng quay đi: “Ừa...”

“Ha ha ha ha...” Ninh Tịch ôm bụng cười ngặt nghẽo: “ Nào! Lại đây nào! Hôn ở đây này! Hôm nay bà trang điểm có xinh không con?”

Nhìn gương mặt đầy vết rỗ cùng nếp nhăn của Ninh Tịch, Giang Mục Dã ỉu xiu như con cá chết, không muốn sống nữa luôn.

Cuối cùng thì Ninh Tịch cũng cười đủ, phì phò đứng dậy: “Làm sao thế? Tức thật đấy à? Ai bảo ông hăm hại tôi trước cơ! Còn không cho tôi trả thù lại à?”

“Khốn kiếp, bao lâu rồi không gặp, bà không nhớ tôi tí nào à? Vừa mới gặp đã đánh tôi rồi!” Giang Mục Dã bực bội lườm cô một cái, trong mắt còn có chút tủi thân.

Ninh Tịch cười: “Nhớ chứ, lúc này ở sân bay tôi chẳng bảo rồi còn gì, bà nhớ cháu lắm đấy!”

“....”

Để khỏi bị tức chết, Giang Mục Dã cuối cùng cũng đành từ bỏ việc trò chuyện với cô, giơ hai tay đang bị còng lên, tức tối nói: “Còn không cởi cái của nợ này ra cho tôi à? Bà kiếm đâu ra được cái thứ này thế? Cái này ở trong nước là hàng cấm đấy!”

Ninh Tịch xoa xoa cằm: “Cái này ấy à? Hình như tôi mua ở một tiệm đồ dùng tình thú trên taobao! Đang khuyến mại, chỉ có 9.9 tệ thôi!”

Giang Mục Dã: “.....”

Lôi Minh: “....”

Sợ hai người lại đánh nhau nữa, Lôi Minh vội vàng đánh trống lảng: “Cắt đuôi hết đám phóng viên và fan rồi, bây giờ đi đâu?”

Giang Mục Dã lôi cái gương nhỏ ra để cứu lại kiểu đầu của mình, không thèm ngẩng đầu lên trả lời: “Về biệt thự ở ngoại ô của em.”

Ninh Tịch lập tức ngồi thẳng dậy: “Vậy hai người cứ thả tôi ở bên đường là được, tôi tự bắt taxi về!”

“Á à, tối nay bà còn muốn chạy à? Để tôi xem bà còn chạy được đi đâu!” Giang Mục Dã nghiêng răng kèn kẹt, ấn khoá điều khiển trung tâm, khoá trái cửa xe lại.

“....” Trên trán Ninh Tịch xuất hiện mấy cái vạch đen sì, chẳng biết nói gì nữa.

Xe càng chạy Ninh Tịch càng cảm thấy là lạ, sao cái đường này quen thế nhỉ?

“Giang đại gia, ông có bất động sản ở cả thành phố B nữa cơ à? Cái biệt thự đó của ông không phải ở Bạch Kim Đế Cung đấy chứ?” Ninh Tịch hỏi thử.

Giang Mục Dã “hừ” một tiếng: “Đúng thế đấy, làm sao nào? Bây giờ mới nghĩ đến việc ôm đùi tôi thì đã quá muộn rồi, tôi nói cho bà biết, trừ phi bà gọi tôi là ông nội!”

Ninh Tịch ngậy ra một lát.

Sao lại trùng hợp thế? Cái tên Giang Mục Dã này cũng ở Bạch Kim Đế Cung?

Không biết làm thế nào, trong đầu cô đột nhiên bắt đầu vang lên tiếng cảnh báo “tít tít”, khiến cô có dự cảm không hay ho gì cho lắm.....

65. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lôi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bí hiểm.

Càng bí hiểm hơn là, áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xiu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa...”

Nói xong liền tránh ra ngoài.

“Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!” Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: “Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?” Lục Đình Kiêu làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!” Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiêu có tốt hơn chút: “Để phần thức ăn cho cô đây, tắm xong thì xuống ăn.”

“Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được...” Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

“Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!”

“Ồm, được rồi.”

Sau khi Lục Đình Kiêu rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lăn lên giường làm ỏ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

“Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh đế lập tức nổi cơn ghen.”

“Ninh Tuyết Lạc khen ngợi Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực.”

“Ninh Tịch không hổ danh ”đệ nhất mỹ nữ“ giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh.”

“Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đè bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh).”

“Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay.”

“Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình).”

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà “Ninh Tịch được bao nuôi”; “Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch”; “Ninh Tịch bắt cá nhiều tay”; “Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch”, v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lí thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dã với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

“Cần giúp không?” Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: “Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?”

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

“Có gì không thể?” Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một ly sữa: “Của cô là sữa ít béo.”

“Cảm ơn!” Ninh Tịch “thụ sủng nhược kinh” mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

“Tôi tin cô.”

Ninh Tịch ngẩn ra, sau đó bắt lực đỡ trán: “Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!”

“Thả thính?” Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

“Ừm... chính là làm con gái vui vẻ ý!” Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: “Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?”

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bỗng bừng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: “Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon.”

Ninh Tịch: “Ngủ ngon~”

Tiểu Bảo: “...”

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch

~

66. Mua Một Tặng Một - Chương 63: Đại Chiến Ba Trăm Hiệp

Xe đến trước cổng lớn của khu biệt thự, Ninh Tịch mới tùy tiện hỏi một câu: “Giang Mục Dã, ông ở số bao nhiêu?”

“Số 6”

“...” Ninh Tịch nghe thế liền có chút kinh ngạc, thế mà là căn số 6 cơ đấy.

Biệt thự trong khu Bạch Kim Đế Cung cũng phân làm ba bảy loại, căn tốt nhất chính là ngôi biệt thự số tám của Đại ma vương, đằng sau có cả một vườn hoa và hồ nước rất lớn, còn có cả sân golf tư nhân nữa, diện tích vô cùng lớn. Đứng thứ hai là căn số 7 của Lục Cảnh Lễ nằm ngay bên cạnh, ngôi biệt thự có quy cách thiết kết giống căn số 7 chính là căn số 6.

Chủ nhân của căn số 6 từ trước đến nay vẫn không có ai biết, không ngờ lại là của cái tên của nợ này.

Thấy Lôi Minh định rẽ phải, Ninh Tịch theo bản năng nhắc nhở: “Ày, anh Minh, đừng đi đường đó, đường bên đó bị chặn rồi...”

“Sao bà biết đường đó bị chặn?” Giang Mục Dã hỏi ngay lập tức.

Ninh Tịch thầm giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định liếc xéo Giang Mục Dã một cái: “Không nhìn thấy cái biển cảnh báo đằng kia à!”

Thực ra, đoạn đường đó ngày hôm qua bị một gã phú nhị đại uống rượu say rồi lái xe tông hỏng, chính mắt cô chứng kiến mà.

Giang Mục Dã nhìn thấy cái biển cảnh báo “công trường đang thi công” mới “à” lên một tiếng.

Ninh Tịch âm thầm thở phào một hơi.

Tuy rằng cô ở cùng với Lục Đình Kiêu là có lý do chính đáng, nhưng chuyện này kể ra thì cũng phức tạp, thôi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện!

Sau khi đến nơi, vẻ mặt Ninh Tịch đầy u oán, thật muốn chuồn luôn về nhà ôm bánh bao nhỏ quá đi!

Lôi Minh xuống xe hỏi Giang Mục Dã: “Bên này vẫn luôn có người quét dọn thường xuyên, thế nên có thể dọn luôn vào ở được, em xem xem, về nước rồi thì ở đây hay ở chung cư do công ty sắp xếp? Nếu ở đây thì giao thông có vẻ hơi bất tiện.”

Ninh Tịch đứng bên nghĩ thầm, đừng có ở bên này! Nếu lỡ đụng mặt nhau thì làm thế nào?

“Để xem đã!” Giang Mục Dã không kiên nhẫn xua tay, ánh mắt nhìn Lôi Minh với vẻ thúc giục.

Minh Lôi nhìn hai người, thở dài một tiếng, không yên tâm dặn dò: “Hai đứa đừng có quậy khuya quá, Mục Dã, đừng có quên ngày mai em phải....”

”Biết rồi, biết rồi!” Giang Mục Dã coi như gió thoảng bên tai, kéo Ninh Tịch chạy cái vèo vào trong nhà như thổ phỉ.

Minh Lôi: “....” Anh đã chẳng còn trông mong gì vào chuyện sáng sớm ngày mai hai người này có thể dậy được ....

Vào trong nhà rồi, Giang Mục Dã chỉ vào cô bằng cái vẻ mặt mài dao xoèn xoẹt: “Đừng nghe anh Minh, Ninh Tiểu Tịch, tối nay tôi nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp với bà! Để xem xem tôi có hành chết bà không?”

Ninh Tịch khinh bỉ liếc xéo một cái: “Ha ha, thích thì chiều, thủ hạ bại tướng thế mà còn dám xuất khẩu cuồng ngôn! Tôi sẽ khiến ông tâm phục khẩu phục gọi tôi một tiếng bà nội! ”

“Đừng có mơ! Bà phải gọi tôi là ông nội thì có!” Giang Mục Dã bắt đầu đào bới trong cái va li du lịch to đùng của mình: “Hứ! Tôi mang trang bị mới nhất từ nước ngoài về đó, bà đúng là vớ bở!”

Nói rồi, anh ta quay ra nhìn cô với cái vẻ mặt thâm không nở nhin: “Bà rửa sạch lớp hoá trang đó đi hộ tôi cái, đúng là chọc mù mắt con nhà người ta! Bà muốn dùng chiêu này để làm giảm năng lực chiến đấu của tôi sao? Đồ vô sỉ, Tôi nói cho bà biết, tôi mà thua tôi không nhận đâu!”

“Giảm cái khí ấy mà giảm, ông cho rằng tôi biến thành như thế này dễ chịu lắm à?”

Ninh Tịch giật bộ tóc giả nặng nề trên đầu xuống, cởi cúc cổ ra. Chiêu này của cô đúng là hại được người thì cũng tự hại mình mà.

Giang Mục Dã bật màn hình ti vi to đùng trong phòng khách lên, bắt đầu kết nối với trò chơi: “Trong phòng tôi có quần áo đó, bà tìm xem cái nào mặc được thì mặc! Mau lên, mau lên! Tâm hồn chiến đấu của tôi đang bốc cháy rừng rực đây này!”

“....” Nhìn dáng vẻ kích động của cậu ta, Ninh Tịch cạn cmn lời.

Người khác vừa về nước đều đi tìm tình nhân XXX, cái gã này thì ngược lại, sống chết bắt cô đến chơi game với gã, hơn nữa còn là chơi thâu đêm! Đúng thật là đồ thần kinh!

67. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiêu không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

“Phải người giám sát đoàn làm phim.”

“Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn.” Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu đầy dỗ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy không cần.” Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: “...” ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thể đi.

“Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!”

“Tháng sau cho em nghỉ một tuần.” Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

“Gi... anh vừa nói gì?” Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: “Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!”

“Không muốn?”

“Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?” Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ — chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng “chị dâu”?

Kì nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

“Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười âm ỉ như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiêu cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: “Tới, ngồi.”

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: “Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?”

“Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp.” Lục Đình Kiêu trả lời.

“Bếp?” Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: “Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ len lén mang nó tới quán bar...”

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: “Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân họa đắc phúc! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dục vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thăng bé tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Mộc Phong hết hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: “Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình...”

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là đúng.”

“Cậu... cậu thích cô gái đó?” Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động: “Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn cùng cô ấy làm tình sao?”

Lục Đình Kiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cơ bản đúng là như vậy!”

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái, nói ngắn gọn là vô tính)

68. Mua Một Tặng Một - Chương 64: Vị Khách Lúc Nửa Đêm

Giang Mục Dã thuận thực lấp đặt trò chơi, không biết lời từ xó xỉnh nào ra mấy túi hoa quả khô, khoai tây chiên, cá khô, lại lời mấy bình rượu ngon trong tủ rượu của mình ra.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi hết rồi, anh ta khoanh chân ngồi xuống đất, xoa tay chuẩn bị thử trước xem độ mượt thế nào thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Giang Mục Dã mặt mũi lập tức trở nên đen sì, không ra mở cửa mà phát rồ lên gọi điện lại cho Lôi Minh: “Đừng có ẩn nữa! Em đảm bảo ngày mai sẽ dậy đúng giờ được chưa? Ngày nào cũng coi ông như súc vật mà bóc lột ấy! Ngay đến cả chơi game cũng không cho chơi, có tin là ông đây quảng gánh không làm nữa hay không...”

“Hả? Ẩn cái gì cơ?” Lôi Minh ở đầu dây bên kia bị mắng cho mù đầu mà chẳng hiểu gì cả.

Giang Mục Dã lập tức ghen hòng: “Không phải là anh đang ở ngoài cửa nhấn chuông à?”

“Anh đi xa lắm rồi, đang lái xe đây này!” Lôi Minh vô tội nói.

“Thế thì là ai nhỉ.... có mấy người biết mình ở đây đâu....” Giang Mục Dã hoài nghi lẩm bầm.

“Không phải là địa chỉ bị lộ ra ngoài đấy chứ? Em cẩn thận một chút, đừng mở cửa cho ai vào lung tung, nhớ đâu là đám paparazzi thì sao? Ninh Tịch vẫn còn ở trong nhà đấy!”

Giang Mục Dã “xì” một cái, không thèm để ý nói: “Thì sao! Nhìn thấy cô ấy ở đây thì có làm sao?”

Lôi Minh bất đắc dĩ nói: “Mục Dã, kể cả em có lòng muốn giúp cô ấy, cũng phải để người ta đồng ý mới được! Ninh Tịch, cô ấy rõ ràng là không muốn lên cái thuyền giặc của em rồi...”

Giang Mục Dã lập tức xù lông: “Thuyền giặc cái gì mà thuyền giặc! Anh bảo ai là thuyền giặc cơ!”

Tiếng chuông cửa vẫn không dứt, cách năm phút lại lặp lại một lần, cực kì có quy luật.

“Thôi, không nói chuyện với anh nữa, em đi mở cửa đây! Nửa đêm nửa hôm rồi, rốt cuộc là ma nào vậy....” Giang Mục Dã cúp điện thoại, không kiên nhẫn đi ra mở cửa.

Giang Mục Dã cố ý bật màn ảnh giám sát lên xem là ai đang ở ngoài, kết quả, vừa nhìn thấy đối phương mặt đã dần ra, như thể gặp được ma ấy.

“Oh Shit! Lục Đình Kiêu!!! Tại sao cậu lại đến đây....”

Đứng bên ngoài là một người đàn ông mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám, chân đi đôi dép lê, trong tay không biết cầm cái gì. Tuy quần áo cực kì đơn giản tùy ý, nhưng Giang Mục Dã vẫn cảm thấy được cơn gió lạnh lẽo thổi vù vù sau gáy mình, lạnh đến mức khiến anh ta run rẩy.

Giang Mục Dã hoảng loạn đi vòng vòng như thỏ gặp phải sói, đợi đến lúc chuông cửa lại vang lên thêm hai lần nữa, mới hít một hơi thật sâu, mở cửa ra.

Khoảng khắc cánh cửa mở ra, cái thái độ cà lơ phất phơ của anh ta nhanh chóng biến thành kính cẩn: “Ôi, cậu, sao cậu lại đây đến thế ạ...”

“Thăm.” Người đàn ông không biểu cảm trả lời.

“Ồ.... cậu mau vào đi ạ! Mời cậu vào ạ....” Giang Mục Dã vội vàng mời anh vào.

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu đảo qua tay cầm trò chơi dưới đất, còn có cả đồng thức ăn vặt và rượu nữa rồi mới ngồi xuống sofa.

Chú ý đến ánh mắt của Lục Đình Kiêu, Giang Mục Dã khẽ ho một cái giải thích: “Khụ, công việc vất vả quá, hiếm có lắm mới có cơ hội được thả lỏng.”

Lục Đình Kiêu lại không để ý tới vấn đề này, thuận miệng hỏi: “Về lúc nào?”

“Cháu mới về chưa được bao lâu.” Giang Mộc Dã tìm nửa ngày mới thấy túi trà, nhưng trong nhà không có nước nóng, cho nên chỉ đành cầm chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra: “Nhà cháy vẫn chưa đun nước, cậu uống tạm cái này được không ạ?”

“Không cần đâu, cậu ngồi đây một lát rồi đi.” Lục Đình Kiêu chỉ vào cái hộp mà mình mang đến: “Đồ của mẹ cháu đây.”

“Cái này sai ai mang đến cho cháu chẳng được, sao còn phải làm phiền cậu đích thân mang đến giữa đêm giữa hôm thế này!” Giang Mộc Dã trong lòng oán hận mẹ mình trăm ngàn lần, đang yên đang lành bảo cậu mang đến làm gì! Không biết anh ta sợ nhất là người này à? Được rồi, không nói cũng biết, mẹ anh ta chắc chắn nghe ngóng được gì nên mới để cậu đến kiểm tra chứ gì....”

69. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lấy lệ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

“Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!” Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là “vô tính” (Asexual).

Gọi là “vô tính” không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là “Không có hứng thú với tình yêu”.

Vì sợ con mình bị “vô tính”, năm năm trước mẹ Lục Đình Kiêu đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

“Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?” Tần Mộc Phong trêu chọc.

“Đang cố gắng.” Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiêu lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: “Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đấy!”

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi đen: “Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo.”

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: “Là như vậy, bất kì chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mấu chốt vẫn là xem cậu xử lí như thế nào.”

“Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tồn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác...”

“Được, tôi sẽ thử.”

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bật, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lắm lắm: “Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?”

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được đàn em, khán giả gọi là “lão sư”.)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyết Lạc đến quá sớm thôi.

“Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?”

“Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!”

“Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quản sao?”

...

Đối mặt với sự hỏi han của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: “Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm...”

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: “Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!”

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hở đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Về ngay thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, “Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?”

“Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết...”

70. Mua Một Tặng Một - Chương 65: Cuộc Gặp Mặt Không Thể Tưởng Tượng Nổi

“Định ở lại bao lâu?” Lục Đình Kiêu hỏi với giọng trưởng bối kiêm ông chủ.

Giang Mục Dã đứng thẳng lưng, trả lời rõ ràng đâu vào đấy: “Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, lần này trở về cháu định sẽ ở lại đây luôn. Tuy rằng mấy năm nay người trong ngành điện ảnh, giải trí đều hướng ra nước ngoài, nhưng thực ra điện ảnh trong nước dạo này cũng đang phát triển rất nhanh, hơn nữa thị trường còn rất lớn. Ra nước ngoài học tập là chuyện đương nhiên, nhưng cháu thấy vẫn nên chú trọng tới sự nghiệp, căn cơ trong nước.”

“Ừm.” Lục Đình Kiêu hiếm có dịp gật đầu tán đồng lời anh ta nói.

Giang Mục Dã thở phào một hơi, sau đó quan tâm hỏi: “Dạo này Tiểu Bảo thế nào rồi ạ?”

Lục Đình Kiêu: “Khá tốt.”

“Đúng rồi, cháu có mang đồ chơi về cho em ấy, cũng mang chút quà về cho cậu. Vốn dĩ sáng mai cháu định sang nhà thăm, nhưng không ngờ cậu lại sang đây trước rồi...” Giang Mục Dã mở vali lấy quà đã được chuẩn bị trước ra.

Lục Đình Kiêu: “Cảm ơn.”

Sau đó... sau đó, bầu không khí liền trở nên tẻ ngắt.

Thế nên, tiếng nước chảy từ trong phòng tắm lúc này vang lên cực kì rõ ràng....

Giang Mục Dã có chút ngại ngùng gãi đầu.

Lục Đình Kiêu đương nhiên là cũng hiểu ra cái gì đó, thế là dặn dò thêm mấy câu rồi đứng dậy: “Cậu đi đây, có rảnh nhớ về thăm mẹ cháu.”

“Vâng ạ, vâng ạ, để cháu tiễn cậu!”

Giang Mục Dã như thể được đại xá, tiễn người ra tới tận cửa, nhưng đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng gào như sấm dậy — “Giang Mục Dã — Quần áo của cậu kiểu quần què gì thế này! Đằng sau rách một lỗ to đùng thế này thì sao tôi mặc được!”

Lục Đình Kiêu đã xoay người chuẩn bị đi rồi nhưng nghe thấy tiếng gào này cả người lại như thể bị điểm huyệt, cứng ngắc, từ từ quay lại, ánh mắt lạnh như đao nhìn về phía vừa nãy mới vang lên tiếng hét....

Một cô gái đầu tóc vẫn còn ướt nhẹp đi chân trần tiến ra, vì mới tắm xong mà hai má đỏ ửng một cách tự nhiên, trên người cô mặc một cái áo phong của nam, phía eo bên phải cái áo đó bị rách một lỗ rất lớn để lộ làn da ngọc ngà trắng muốt....

Giang Mục Dã không chú ý đến vẻ mặt của Lục Đình Kiêu, lúc này anh chỉ muốn chết luôn cho xong, cái con nhóc chết tiệt này không thể đợi anh tiễn vị đại thần này đi rồi hẵng ra à?

“Cái áo phong này rách rồi, tôi quên vứt, bao nhiêu quần áo như thế sao bà không lấy mà lại đi chọn cái áo rách này thế hả?” Giang Mục Dã càn cmn lời đáp lại Ninh Tịch một câu. Sau đó ngại ngùng quay lại nhìn Lục Đình Kiêu, giới thiệu: “Khụ, đây là bạn của cháu, Ninh Tịch....”

Nói xong Giang Mục Dã phát hiện ra biểu cảm của Ninh Tịch có chút kì quái.

Cứ nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu như thể mất hồn vậy....

Cái con nhóc chết tiệt này, dù Lục Đình Kiêu có đẹp trai, thì bà cũng không cần mê trai đến thế chứ, mắt sắp lồi ra rồi kia kìa....

Giang Mục Dã thấy Ninh Tịch như thế, cực kì không vui, nghiêm mặt nói: “Ninh Tịch, đây là cậu của tôi, Tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị - Lục Đình Kiêu. Còn ngây ra đấy làm gì? Mau chào hỏi đi!”

Lúc này Ninh Tịch đầu tóc ướt sũng, tay còn đang túm cái áo rách, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình, lắp ba lắp bắp nói: “C.... ậ....u?”

Ngữ khí của Ninh Tịch là câu hỏi, nhưng rơi vào trong tai của Lục Đình Kiêu lại giống như một câu chào hỏi, như thể Ninh Tịch đang gọi anh bằng cậu vậy. Thế nên thoáng cái vẻ mặt Đại ma vương như thể vừa tắm máu mười tám tầng địa ngục xong, quanh thân toả ra hơi thở lãnh lẽo đầy kinh khủng, khiến cho hai người nọ sợ đến mức run cầm cập....

Không biết bầu không khí quỷ dị này đã kéo dài bao lâu, Lục Đình Kiêu mới chuyển ánh mắt như thể đóng đông người khác sang Ninh Tịch: “Người bạn cô muốn đón là Mục Dã?”

Giang Mục Dã đứng bên cạnh cũng dần ra: “Ninh Tịch, bà quen cậu tôi à?”

71. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bông

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giật mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thảm hại.

Tuy quản lí đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lễ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chống lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân” trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

“Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?” Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng dừng hồng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

“Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?” Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhìn được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: “Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!”

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

“Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?” Ngũ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, “vị chủ nhân” này không phải là người dễ nói chuyện.

“Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!” Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

“Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?” Chuyên viên trang điểm hỏi.

“Chỗ nào cũng không hài lòng!”

Về mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngớ lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bới móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dỗi nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lý của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

72. Mua Một Tặng Một - Chương 66: Cô Đã Nói Tối Nay Ở Với Tôi

Ninh Tịch lúc này sắp phát điên rồi, đờ giọng xuống: “Tôi mới là người phải hỏi đấy! Tại sao ông biết Lục Đình Kiều?”

Giang Mục Dã: “Đã nói rồi, đây là cậu tôi!”

Ninh Tịch: “Vậy sao ông không nói sớm cho tôi biết!”

Giang Mục Dã: “Cô có hỏi đâu!”

Ninh Tịch: “...”

“Sao cô với cậu tôi tại quen nhau?” Ánh mắt Giang Mục Dã đảo tới đảo lui giữa hai người, càng nhìn càng thấy không đúng, nhưng lại không rõ sai ở chỗ nào.

“Nói ra thì dài lắm...” Ninh Tịch mặt mũi vuốt trán, mấy chữ này là nói với Giang Mục Dã đồng thời cũng là nói với Lục Đình Kiều.

Giang Mục Dã đầy một bụng thắc mắc nhưng ngại Lục Đình Kiều còn đứng đây nên ngại không dám mở miệng hỏi.

Trên người cô gái còn tỏa ra một mùi hương dễ chịu do vừa mới tắm xong, đôi chân trắng mịn, nhỏ dài lác lư dưới cái áo phông, một tay còn đang cố che đi cái lỗ to đùng trên áo, hình ảnh như vậy quả thực khiến người ta khí huyết dâng trào, nhưng vừa nghĩ tới chuyện cô mang cái bộ dạng này ở trong nhà một gã đàn ông khác thì Lục Đình Kiều có một loại xúc động muốn hủy diệt luôn cả trái đất.

Dù cho nội tâm có đang nổi bão như thế nào thì trên mặt Lục Đình Kiều vẫn chẳng có chút biểu hiện gì, chẳng qua là có chút lạnh, liếc mắt nhìn Ninh Tịch nói: “Cô muốn tiếp tục ở đây hay là theo tôi về?”

Một câu nói bình thường thôi nhưng lại chứa đựng áp lực của thiên binh vạn mã.

Giang Mục Dã vẻ mặt khiếp sợ nhìn Ninh Tịch.

Câu này có ý gì??? Hai người này không chỉ quen nhau mà còn sống chung????

Ninh Tịch nhìn nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Lục Đình Kiều rồi lại nhìn cặp mắt đang bốc lửa của Giang Mục Dã, chặt vật nuốt nuốt ngụm nước miếng: “Tôi... tôi nên đi về thì hơn...”

Khí lạnh quanh Lục Đình Kiều nhất thời giảm đi hai phân.

Nhưng mà Giang Mục Dã lại bạo phát ngay tại chỗ, lập tức nắm cổ tay Ninh Tịch, trong đôi mắt xanh nhạt vô cùng xinh đẹp tràn đầy sự khẩn trương cùng tức giận do bị lừa gạt: “Cô đã đồng ý tối nay ở với tôi rồi!!!”

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã đâm cho cậu ta một quyền, thẳng nhai này, đừng có nói mấy lời mập mờ như vậy được không hả?

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Đình Kiều, quả nhiên biểu tình của anh ta dường như đã tức giận đến độ không đè nén được, chỉ thiếu chút nữa là hàng rào sắt sẽ bị phá, mãnh thú sẽ nhào ra...

Ninh Tịch rút tay về, nhần nhện khuyên nhủ: “Mục Dã, ngày mai tôi còn phải quay phim, anh Minh cũng bảo sáng mai cậu còn có việc còn gì? Chờ hôm khác hai chúng ta đều rảnh thì tôi chơi game với cậu được không?”

Ninh Tịch cố ý nhấn mạnh hai chữ “chơi game”.

Nói xong vội vàng cầm chiếc túi đen chứa đạo cụ của mình lên che cái lỗ trên áo rồi nhanh chóng chạy bạt mạng ra khỏi chốn thị phi này, ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

Lục Đình Kiêu nhìn Giang Mục Dã một cái, rồi thản nhiên đi theo Ninh Tịch ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người một trước một sau rồi khỏi, còn cả ánh mắt đánh dấu chủ quyền trước khi rời đi của Lục Đình Kiêu khiến đôi mắt Giang Mục Dã có thể cháy nguyên ngày...

Đáng chết! Chả trách lúc này cô ta biết đường kia không đi được...

Ninh Tịch, rốt cuộc cô còn giấu tôi bao nhiêu chuyện!

Giờ phút này Ninh Tịch còn đang nơm nớp lo sợ chạy về, trong tay đột nhiên hẫng một cái, hóa ra là Lục Đình Kiêu giật lấy túi của cô muốn cầm hộ.

Tiếp theo trên vai hơi nặng, Lục Đình Kiêu đem áo khoác của anh khoác trên vai cô.

“Cám ơn...” Ninh Tịch lúng túng nói cảm ơn.

Lục Đình Kiêu vẫn lạnh mặt, không phản ứng lại.

Nếu anh ta có phản ứng thì tốt rồi, chỉ cần có phản ứng là cô sẽ có biện pháp đối phó, nhưng mà người ta căn bản là không chịu hợp tác ToT...

73. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: “Ninh Tịch, tới trang điểm!”

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: “Làm phiền chị rồi.”

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

“Cô làm gì vậy?”

Ninh Tịch hòa nhã nói: “Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng...”

“Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?” Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: “Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà...”

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: “Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!”

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!”

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chập lưỡi nghiễm nhiên, thật chẳng chuyên nghiệp gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được găm kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra một cuộc vấn đề ở đâu chứ; để đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dài nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khoe này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: “Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ nay tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học.”

“Chắc không có vấn đề gì đâu ạ...” Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thắng nhìn về phía giáo viên dạy múa: “Cô Trịnh, cô thấy thế nào?”

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: “Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tẩm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: “Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh ”người mới cười, kẻ cũ khóc“, ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bỗng cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!”

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

74. Mua Một Tặng Một - Chương 67: Nụ Hôn Dưới Trăng

Lục gia.

Sau khi về phòng thay đồ ngủ, Ninh Tịch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay đi tìm bánh bao nhỏ.

“Tiểu Bảo, tối nay cô sợ tối, có thể ngủ chung với con không?”

Đương nhiên là bánh bao nhỏ rất vui vẻ rồi, cậu nhóc sung sướng nhường một bên giường cho cô.

“Cám ơn bảo bối ~ bảo bối ngủ ngon ~”

Bùa cứu mạng của cô, tối nay đành dựa vào con để bảo toàn tính mạng...

Chuyện ngày hôm nay thật sự quá kích thích, trái tim của cô đến tận bây giờ vẫn còn đang đập thình thịch.

Cô có thể cảm giác được lớp rào cản mơ hồ giữa cô và Lục Đình Kiêu bấy lâu nay sắp bị phá hủy rồi...

Nhờ đâu thật sự nói toạc ra thì đến lúc đó cô nên làm thế nào mới phải...

May mắn là, bánh bao nhỏ đang ngủ trong ngực cô có tác dụng siêu việt, trái tim đang đập thành thịch cũng dần dần bình tĩnh lại, nửa giờ sau đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ...

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ ngủ ngon lành, nhưng người nào đó chặn đơn gối chiếc lại khó ngủ, đêm khuya vẫn ngồi trong phòng làm việc hút thuốc, làn khói dày đặc.

Hừ, khó trách lâu như vậy cũng không điều tra được người tặng quà cho Ninh Tịch ở trường quay ngày hôm đó là ai, không ngờ một người trong đó còn là “nội gian”

Ồ yêu vương...

Lúc này anh mới nhớ, biệt danh trong group gia tộc của tên nhãi Giang Mục Giang này chính là cái tên cổ quái kia, chỉ là anh chưa bao giờ liên tưởng tới.

Còn đối với người mang kí danh là YS thì đến nay vẫn chưa có chút đầu mối nào...

Trong bóng tối, người đàn ông dụi tắt tàn thuốc rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng dành cho khách, bên trong không một bóng người.

Lục Đình Kiêu khẽ nhướn mi, chuyển sang vòng cách vách. Quả nhiên, Ninh Tịch đang ôm Tiểu Bảo ngủ say vù vù.

Cô nhóc này cũng thông minh ra phết.

Có điều, cô cho rằng chỉ cần làm như này là đã an toàn sao?

Lục Đình Kiêu đi tới trước giường nhẹ nhàng lấy cánh tay bé nhỏ đang nắm vạt áo Ninh Tịch ra, lấy một con thú bông mà Tiểu Bảo vẫn hay chơi nhét vào, sau đó bế Ninh Tịch đi.

Tiểu Bảo đang ngủ nhú mày một cái, đôi tay bé nhỏ quờ quạo ôm được đồ chơi thì cọ cọ ngủ tiếp.

Lừa được con trai xong, Lục Đình Kiêu ôm người về phòng ngủ chính.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó ngồi bên mép giường, dùng ngón tay thô to nhẹ nhàng vuốt tóc cô, đôi mắt, gò má...

Giống như dã thú trước khi dùng bữa, cực kì nhẫn nại hưởng thụ thời khắc thưởng thức mỹ vị.

Cuối cùng anh thở dài một tiếng, đặt môi mình lên hai phiến môi mềm mại, từ từ tiến vào, cố làm nụ hôn này thêm triền miên, ngọt ngào hạnh phúc giống y như những gì anh tưởng tượng.

Sau đó nụ hôn trượt dần đến bên má, rái tai, lướt xuống cằm cổ thon mịn, cuối cùng lưu luyến dừng lại ở xương quai xanh mãi không muốn rời...

Trong ba mươi hai năm sống trên đời anh chưa từng yêu bất cứ người nào, cũng không cảm thấy tình yêu có ý nghĩa gì. Đối với anh mà nói, tình yêu có lẽ chính là thứ vô dụng nhất trên đời này, cho nên có yêu hay không thì có gì khác nhau?

Chưa bao giờ anh nghĩ tới sẽ có một ngày tình yêu lại đến một cách mãnh liệt như thế này, cô gái nhỏ hơn anh tám tuổi khiến anh trở thành một người hoàn toàn khác so với chính bản thân mình.

Cuộc sống của anh đã không chỉ còn có những bản kế hoạch lạnh lẽo cùng những con số đơn điệu, mà có thêm sự mềm mại, ước mơ, ấm áp, vui vẻ...và trọn vẹn

Nhưng theo đó anh cũng trở nên dễ tức giận, hung ác, có xúc động cũng như có dục vọng...

Vừa nghĩ tới dáng vẻ của cô lúc ở nhà Giang Mục Dã, sự tàn nhẫn thô bạo được giam kín trong lòng anh bấy lâu như lập tức vượt ngục lao ra ngoài, anh không khống chế được sức mạnh của bản thân, giây kế tiếp đã cảm nhận được mùi máu tanh lan tỏa trong miệng...

Cô gái dưới thân nhú mày, sống lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, cô chép miệng một cái rồi lại chìm vào giấc ngủ say, nguyên một bộ vô lo vô nghĩ.

Lục Đình Kiêu dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đã sưng đỏ của cô, trong con ngươi nổi lên những đốm lửa dục vọng nhỏ, có ham muốn bắt chấp tất cả chỉ để hôn cô đến tỉnh thì thôi...

75. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh từng bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người....

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

“Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào tiên...”

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lão đạo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, “Khê sài hỏa nhuyển man chiến noãn, ngã dữ li nô bất xuất môn....”

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lả lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

“Cương ngoạ cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài.....” Nàng nhấc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Từng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hắn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngăn người bưng ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiếu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đồ kị.

“Dạ lan ngoạ thính phong xuy vũ, thiết mã bằng hà nhập mộng lai..... Thiết mã bằng hà nhập mộng lai.....”

*Câu thơ được trích trong bài Cảm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trần trở vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thốt tha ngả vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suất chút nữa thì quên hô cắt.

“Cắt! Diễn tốt lắm!” Quách Khải Thắng vỗ tay đầu tiên: “Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bất ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt!”

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đít nòi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đồ kị mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: “Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sững sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!”

“Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!” Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát để theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức nghiêng rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lí tới chất vấn.

“Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì!”

Tiểu trợ lí tỏ ra kinh hãi: “Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?”

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: “Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!” Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

“Vậy chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi...” Tiểu trợ lí yếu ớt nói.

“Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?”

“Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!”

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thịt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

76. Mua Một Tặng Một - Chương 68: Giận Cực Kỳ Nhưng Vẫn Phải Mỉm Cười

Sáng hôm sau, Ninh Tịch ngủ đủ giấc liền tự tỉnh.

Tối qua ngủ rất ngon, nhưng hình như không đúng chỗ nào. Đầu lưỡi của cô sao lại đau thế? Chẳng lẽ cô ngủ mơ nên tự cắn lưỡi...?

Tự mình cắn mình cũng quá hung tàn đi...

(chệ không nhớ là mình đang ngủ cùng Tiểu Bảo à???, hay là nửa đêm Lục đại boss đem hàng trả về nơi sản xuất.)

Giờ ăn sáng, mọi việc vẫn như bình thường.

Nhìn bộ dạng hôm nay của Lục Đình Kiêu thì xem ra anh phải đi làm, áo vest cùng quần tây chỉnh tề, đi giày da bóng loáng đắt tiền ngồi một bên uống cafe xem báo, biểu cảm vẫn lạnh lùng thờ ơ như thể tối qua chẳng có gì xảy ra.

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nghi ngờ bản thân dường như quá nhạy cảm?

Lục Đình Kiêu mặc dù có chút hảo cảm với cô nhưng cũng không đến mức vì cô mà ghen đúng không? Lại còn ghen với cháu ngoại mình...

Bộ dạng Lục Đình Kiêu quả thực rất bình thường, nhưng biểu tình của bánh bao nhỏ lại có chút kì quái.

Mới sáng sớm khuôn mặt nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ đã buồn bực không vui, tựa như bị ai đó cướp mất cái gì.

Ninh Tịch gấp cho bánh bao nhỏ một cái bánh bao canh, quan tâm hỏi han: “Bảo bối, con sao thế? Không vui sao?”

Bánh bao nhỏ nhìn ông bố vẫn bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhóc càng nghĩ càng tức. Nhưng nhớ đến chuyện cô Tiểu Tịch thích nhất chính là nhìn thấy mình tươi cười thì bánh bao nhỏ vẫn cố gắng nặn môi cười, tỏ vẻ nhóc không sao.

Giận cực kì nhưng vẫn phải mỉm cười!

Ninh Tịch lúc này mới yên tâm, ăn vội bữa sáng nói: “Vậy tôi đi trước, hai người cứ ăn từ từ!”

Hôm nay là ngày nam thứ xuất hiện, cô phải đến sớm một chút.

Đang xách túi chuẩn bị đi, bánh bao nhỏ chẳng biết tại sao lại đi tới bên cạnh cô, bàn tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo của Ninh Tịch.

Ninh Tịch khó hiểu: “Sao vậy?”

Thấy cô không hiểu ý mình, khuôn mặt bánh bao nhỏ đầy vẻ tủi thân, bộ dạng như bị thất sủng, xém tí nữa thì khóc òa lên.

Ninh Tịch vò đầu bứt tai nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra mình sai chỗ nào, cuối cùng chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía người vẫn đang ngồi bên bàn ăn.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng nhắc nhở: “Cô quên hôn tạm biệt.”

“Ồ, ồ, ồ xin lỗi!” Ninh Tịch vỗ ót một cái, lúc này mới nhớ ra.

Thói quen này cũng không biết vì sao lại hình thành, nhưng bánh bao nhỏ rất thích nên mỗi ngày trước khi đi làm cô đều hôn vào khuôn mặt nhỏ của nhóc một cái, hôm nay vội quá lại quên.

Sau khi nồng nhiệt moah, moah Tiểu Bảo vài cái Ninh Tịch mới rời đi.

Tiểu Bảo vẫy tay tạm biệt với cô Tiểu Tịch xong vừa quay người lại thì đối mặt với ông bố ruột, biểu tình ngốc manh trên mặt nhóc lập tức được thay thế bằng khuôn mặt vô cùng tức giận, như muốn nói: Đùng tưởng ba vừa mới giúp con mà con tha thứ cho ba.

Lục Đình Kiêu làm như không thấy ánh nhìn tức giận của con trai, thần nhiên nhấp một ngụm cafe, “Xin lỗi, ba không hiểu con muốn truyền đạt cái gì, muốn trao đổi với ba thì mở miệng nói chuyện, không thì viết ra.”

Tiểu Bảo nghe vậy càng tức hơn.

Cho dù có Ninh Tịch giúp đỡ thì trước mắt nhóc vẫn chỉ có thể viết được từ đơn, biểu cảm với làm kí hiệu thôi, chưa bao giờ viết trọn vẹn một câu chứ đừng nói đến mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng, nhóc nổi giận đùng đùng viết trên giấy một từ đơn: “thief” (ăn trộm)

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn, cố tình làm bộ không hiểu: “Sao? Nhà có trộm?”

Tiểu Bảo tức giận đến lách cả quai hàm, chôn đầu nhỏ trên giấy xoẹt xoẹt viết mấy chữ, là tiếng Trung: “Tối hôm qua ba trộm cô Tiểu Tịch!!!” (mị nghi ngờ là do tác giả không biết câu này bằng tiếng anh!!!)

Nhìn một câu đầy đủ cả chủ ngữ vị ngữ, Lục Đình Kiêu hài lòng buông tờ báo xuống, nhìn con trai bằng ánh mắt sâu xa, hỏi: “Con không muốn cô Tiểu Tịch thành vợ ba sao?”

“Của con!” Tiểu Bảo viết trên giấy.

Lục Đình Kiêu nhướn mày: “Thật bất hạnh nhưng vẫn phải nói, con với cô ấy không xứng đôi, con nhỏ hơn cô ấy 19 tuổi, chẳng lẽ phải bắt cô ấy chờ con lớn lên?”

Tiểu Bảo vui đầu vẽ, vẽ ra được một quả trứng gà thối*.

*Trứng gà thối: ám chỉ một câu chữ rửa của người Trung, có nghĩa là: khốn nạn.

Nhìn quả trứng thối vô cùng sống động trên mặt giấy, Lục Đình Kiêu khẽ nở một nụ cười: “Ba cũng chỉ là nói sự thật thôi mà?”

Sau khi nói xong anh dừng lại một chút rồi dùng một giọng điệu vô dùng mê hoặc, dụ dỗ con trai mình: “Nhưng mà, nếu cô ấy thành vợ của ba thì cũng sẽ thành mommy của con.”

Mommy...

Hai chữ này khiến bánh bao nhỏ sững sốt một chút, yên lặng cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ sự đấu tranh tư tưởng cùng dao động...

77. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lằng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, “Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ninh Tịch cười khổ, “Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?”

“Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!” Quách Khải Thắng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lắm lắm: “Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được ảnh đế Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?”

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Khải Thắng hỏi: “Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!”

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như cơm bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

“Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!”

“Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!”

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luôn đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kì, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngứa mắt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối nay cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

“Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?” Lục Đình Kiều ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiêu.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kì quái của mình, cô khó xử nói: “Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?”

“Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu.”

“Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!”

Lục Đình Kiêu buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: “Đón bạn à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi...” Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

“Nam hay nữ?”

“Ồ...” Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

78. Mua Một Tặng Một - Chương 69: Đẹp Trai Đến Chân Mềm Nhũn

Trường quay ngày hôm nay cũng không vì diễn viên đóng vai nam phụ sẽ tới mà có gì thay đổi.

Nam chính Triệu Tư Châu được một đám em gái vây xung quanh, dùng ánh mắt sùng bái nghe anh ta kể về lịch sử chói lọi trong giới giải trí của mình. Quan hệ của Giả Thanh Thanh cùng Ninh Tuyết Lạc gần đây khá tốt, cô ta đang hưng phấn khoe với Ninh Tuyết Lạc về chiếc vòng tay kim cương mới được ba mua cho.

Chỉ có mỗi mình Ninh Tịch là trông mòn con mắt, vai của cô với vai nam phụ này có quá nhiều cảnh quay chung, chất lượng của người này như nào sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới vai diễn của cô.

Trên cổ tay của Giả Thanh Thanh là chiếc vòng kim cương lấp lánh, cô ta khinh bỉ nói: “Chị Tuyết Lạc, chị xem bộ dạng mong ngóng đàn ông của cô ta kìa, còn tưởng đạo diễn sẽ mời một Phan An* về cho cô ta chắc?”

*Phan An: Đẹp nhất mỹ nam cổ đại, để biết thêm chi tiết thỉnh tìm Goole đại thúc.

Ninh Tuyết Lạc nghe thế thì ra vẻ bất đắc dĩ, nâng cao giọng: “Em nha, đừng nhảm vào Ninh Tịch mãi thế, vai của cô ấy đóng chung với anh ta nhiều nhất nên để ý hơn chúng ta cũng là điều bình thường mà!”

“Ha ha, đúng là rất nhiều, thật nhiều cảnh hôn, cảnh lăn giường! May mắn là em không nhận vai này bằng không, không biết sẽ bị người ta chiếm tiện nghi tới mức nào!” Giả Thanh Thanh vui vẻ nói, nói xong còn dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn Ninh Tuyết Lạc: “Như chị Tuyết Lạc là tuyệt nhất, bạn trai đẹp trai như thế mà ngay cả người hợp tác cũng đẹp trai không kém...”

....

Lúc này ở cửa trường quang vang lên giọng nói hưng phấn của đạo diễn Quách Khải Thắng: “Đến đến đến đây nào, mọi người mau tới đây, nam phụ của chúng ta - thần y Tôn Hoán Khanh đến đây rồi! Mọi người cùng tới chào hỏi đi!”

Đoàn làm phim có vẻ không hào hứng lắm, Triệu Tư Châu không có ý đứng lên, các cô bé vây xung quanh vẫn y như cũ ngồi cạnh anh ta, tranh nhau muốn anh ta nắm tay.

Giả Thanh Thanh khinh thường “hừ” một tiếng, còn không thèm nhìn ra bên ngoài một cái, Ninh Tuyết Lạc dậm lại trang điểm xong đứng dậy khuyên nhủ: “Hay là đi chào hỏi chút đi, dù sao cũng cùng là đồng nghiệp.”

Giả Thanh Thanh lúc này mới bất đắc dĩ đi theo.

Ninh Tịch đương nhiên là người đầu tiên chạy như bay tới, vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài thì giây kế tiếp cả người cô giống như bị sấm sét bổ thẳng xuống đầu.

Đứng bên cạnh đạo diễn là...

Một đầu lông vàng bắt mắt kia làm cô muốn tự lừa dối mình rằng cô nhìn lầm rồi cũng không có khả năng...

Tại sao nam phụ lại là “con hàng” này...

Trợ lí trường quay - tiểu Lý đột nhiên hét lớn như sắp mất mạng đến nơi: “A—— a a a a a...”

Giả Thanh Thanh nhú chặt lông mày: “Bị điên à! Hét cái gì mà hét?”

Vừa dứt lời, ánh mắt liếc tới người đàn ông đi phía sau đạo diễn...

“Aaaaaaa.....” Chính cô ta cũng thét lên một tiếng.

“Sao vậy?” Ninh Tuyết Lạc hỏi.

“Giang... Giang... Mục... Dã! Chị Tuyết Lạc! Là Giang Mục Dã đó!” Giả Thanh Thanh kích động bấm chặt cánh tay của Ninh Tuyết Lạc.

“Cái gì?” Ninh Tuyết Lạc nhìn theo ánh mắt của Giả Thanh Thanh.

Chỉ thấy đạo diễn vui mừng hơn hở đi trước, thái độ vô cùng ân cần nhỏ nhẹ, mà đi theo phía sau là một người đàn ông tóc vàng, ăn mặc vô cùng thời trang, quần shorts bò bạc màu phối với áo phông, một tay nhét trong túi, trên mặt người đàn ông này mang theo sự phách lối, xấu xa lại lưu manh..., lúc mỉm cười còn lộ ra hai cái răng nanh cực kì đáng yêu...

Giang Mục Dã... vai nam phụ ấy vậy mà lại là Giang Mục Dã...

Ngay cả Ninh Tuyết Lạc cũng bị chuyện này làm cho kinh hãi.

Lúc này đám con gái vốn đang vây quanh Triệu Tư Châu cũng như sói đói thấy mồi ngon, đổ xô ra cửa: “Ôi mẹ ơi! Giang Mục Dã! Thật sự là Giang Mục Dã sao? Tôi có hoa mắt hay không, mau cầu tôi một cái!”

“Trời ơi! Thật sự quá đẹp trai đi! Đẹp trai tới chân tôi cũng mềm nhũn rồi! Nghe nói Giang Mục Dã còn có fan tuổi bà nội đó! Ngay cả bà lão 80 tuổi cũng không thoát khỏi mị lực của anh ấy!”

“Đừng có cản tôi, thật vất vả mới thấy người thật, tôi muốn lên giường với anh ấy! Không lên được giường của Giang Mục Dã một lần thì đời người còn có ý nghĩa gì!”

...

79. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiều có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiều cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đời thường: “Nam!”

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiều hơi nheo lại: “Tôi nay có về không?”

Câu này... sao càng nghe càng....

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: “Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!”

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhận được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bự chẳng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiều bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt trầm trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiêu cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một “dấu hỏi” trên tập vở.

“Hỏi ba sao lại không vui à?” Lục Đình Kiêu cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: “Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui được không?”

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là, ông bố nào đó rốt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giật lấy điện thoại của ông bố bất lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (> <)

~Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lẩu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đấy!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiêu liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: “.....”

Đã kích đã man

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã!”

“Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, Mục Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!”

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiến nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

“Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!”

Một giọng nói quỵên rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại diên cuồng gào thét ầm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nấp ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hấn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

80. Mua Một Tặng Một - Chương 70: Tận Lực Phối Hợp Diễn?

Nếu hỏi về Tiểu thịt tươi hot nhất giới giải trí là ai?

Bất kì ai cũng sẽ nói ra một cái tên - Giang Mục Dã!

Giả Thanh Thanh vẫn không cách nào tiếp nhận sự thật này, lập tức bùng nổ: “Có phải có nhầm lẫn gì hay không? Không phải Giang Mục Dã chuyên diễn ở nước ngoài sao? Coi như anh ấy có về nước phát triển sự nghiệp thì cũng không thể chỉ diễn một vai nam phụ nhỏ nhoi thế này được!”

Ninh Tuyết Lạc trầm ngâm: “Nghe nói Giang Mục Dã chỉ nhận vai nam chính, hơn nữa chủ đầu tư bộ phim này là Tinh Huy, tại sao một diễn viên của Thịnh Thế lại tới đây nhận vai?”

Mới lúc này Giả Thanh Thanh còn vui mừng vì mình không bị chiếm tiện nghi thì bây giờ hối hận muốn chết: “Đáng chết! Tại sao lại như thế! Dựa vào cái gì mà Ninh Tịch lại may mắn như thế! Giang Mục Dã vốn là của tôi, là của tôi! Đều do cô ta không biết xấu hổ mà cướp vai của tôi!”

Những người xung quanh thấy Giả Thanh Thanh như vậy cũng có chút đồng tình, đối với việc cô ta phát điên cũng không bất ngờ.

Bởi vì cả giới giải trí đều biết Giả Thanh Thanh thích Giang Mục Dã, còn từng công khai tỏ tình trên weibo. Mặc dù Giang Mục Dã không thêm chú ý đến cô ta nhưng cô ta vẫn thường xuyên share bài viết có liên quan Giang Mục Dã trên weibo, một bộ si mê điên cuồng.

Quách Khải Thắng mất sức lực rất lớn mới có thể giải tán đám con gái điên cuồng này đi, ông nhịn không được chọc ngoáy Giang Mục Dã một câu: “Mục Dã à, cậu nhìn xem cậu mê hoặc toàn bộ con gái trong đoàn làm phim của tôi rồi đấy! Trai đẹp đúng là được ưu ái mà!”

Giang Mục Dã hòa theo đạo diễn: “Đạo diễn không nghe thấy sao, mấy cô gái đó chỉ muốn ngủ với tôi thôi, cho nên ngài nhất định phải bảo vệ tôi thật tốt đó nha!”

“Ha ha ha... Không sao, đối tác của cậu là chiến thần Mạnh Trường Ca đấy chứ đâu, có cô ấy bảo vệ... A! Đúng rồi, Ninh Tịch đâu? Suốt ngày chạy theo hỏi tôi nam thứ là ai, lúc này sao lại không thấy đâu?”

Giang Mục Dã nhếch môi cười mà như không, nói: “Chắc không phải bị tôi dọa cho chạy rồi chứ?”

”Cũng có khả năng, toàn bộ con gái của cái đất nước này đều là fan của cậu, không chừng Ninh Tịch cũng thế, có khi tận mắt thấy thần tượng nên bị dọa rồi! Quách Khải Thắng cười nói.

Hai người đang nói chuyện, Ninh Tịch lò dò đi tới.

Trong thời gian cực ngắn mà biểu cảm của Ninh Tịch đã khôi phục như thường, mỉm cười đưa tay với người trước mặt: “Giang tiên bối, chào anh, tôi là Ninh Tịch, rất vinh hạnh được hợp tác với anh.”

Mặc dù Ninh Tịch cùng tuổi với Giang Mục Dã nhưng anh ta vào nghề sớm hơn cô nên anh ta là tiền bối của cô, theo lí thì thái độ phải ra tôn kính.

“Chào cô...” Giang Mục Dã nhếch môi, nhẹ nhàng đưa tay ra bắt tay cô, giây tiếp theo, tí nữa thì Giang Mục Dã không thêm để ý tới cái gọi là phong hộ mà hất tay cô ra.

Con nhỏ chết tiệt này, muốn bóp nát xương ông đây ra đấy à!

Giang Mục Dã cố giữ biểu cảm đẹp trai trên mặt rồi làm bộ đột nhiên nhận ra cái gì: “A, Ninh Tịch, hóa ra là cô...”

“Sao thế? Hai người quen nhau à?” Quách Khải Thắng đứng một bên nghe vậy thì rất ngạc nhiên. Không chỉ đạo diễn mà từ trên xuống dưới tổ kịch đều tập trung ánh mắt tại đây.

Giang Mục Dã cười nham hiểm: “Tất nhiên là quen rồi.”

Nghe đối phương lại dùng cái giọng điệu khiến người khác dễ hiểu lầm, Ninh Tịch tức đến nổi tay cũng bắt đầu run, cô sắp kìm nén không nổi ý muốn đập cho “con hàng” này một trận nhớ đời.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch sắp tức đến thở ra khói, Giang Mục Dã mới chậm rãi nói: “Lúc trước từng hợp tác trong bộ phim Thanh Diệu.”

“Hả? Vậy sao chưa từng nghe Ninh Tịch nói tới?” Quách Khải Thắng rất bất ngờ.

Ninh Tịch có cảm giác như mình vừa thoát chết trong chân tơ kẽ tóc, sau lưng ướt đầm mồ hôi, khiêm tốn đáp: “Đạo diễn, lúc đó tôi chỉ là một cascadeur cho vai chính thôi, không ngờ Giang tiên bối vẫn còn nhớ.”

Quách Thắng Khải vừa nghe thế thì rất vui vẻ: “Ây da, không ngờ hai người lại có duyên thế, vậy thì tốt quá, nếu đã từng hợp tác chắc cũng không cần làm quen trước đâu nhỉ, hôm nay chúng ta quay thẳng một cảnh diễn chung kịch liệt nhé?”

Ninh Tịch: “Hả...” Diễn chung? Kịch liệt? Không muốn đâu đạo diễn ơi! Chúng tôi không quen!

Giang Mục Dã cười vui vẻ: “Được ạ!”

Ninh Tịch giờ chỉ muốn bẻ gãy hai cái răng nanh nham hiểm kia thôi.

81. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

“Tra được là ai chưa?”

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: “Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được.”

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiều gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: “Trình Phong, điều tra cho tôi hai người.”

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: “Ừ ời, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!”

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiều đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được gốc gác tổ tông nhà người ta.

“Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kĩ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!” Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

“Không cần.” Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hòa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Tịch, để anh đưa em về.”

Ninh Tịch: “...”

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

“Không cần.” Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: “Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Ninh Tịch cười lạnh: “Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mở tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?”

Tô Diễn cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: “Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!”

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thể này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

“Con hàng” này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễn kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: “Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi...”

“Có việc thì nói.” Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhắn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễn không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: “Có ý gì?”

Ánh mắt Tô Diễn trở nên nghiêm nghị: “Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: “Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?”

“Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?” Tô Diễn đột nhiên lớn giọng.

82. Mua Một Tặng Một - Chương 71: Ác Bá Cường Đoạt Tiểu Bạch Hoa

“Đừng vội, đừng vội, để tôi xem xem chọn cảnh nào thì được!” Quách Khải Thắng hứng thú lật kịch bản.

Ninh Tịch ở bên cạnh mà nóng ruột nóng gan: Đạo diễn ơi là đạo diễn, chọn cảnh 46 đi mà! Giờ mà để tôi diễn cảnh này, chắc chắn tôi sẽ đóng tốt lắm cho mà xem!

Đó là cảnh khi Tôn Hoán Khanh ở quán doanh cứu về một cô gái, sau đó liền bị cô ta quyến rũ, Mạnh Trường Ca tức giận, hiểu lầm hấn định lăng nhăng, nên đã đánh hấn một trận.....

Giang Mục Dã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, gã khom người xuống, khẽ nói vào tai cô: “Cưng à, có phải em muốn đóng đoạn đánh tôi lắm đúng không?”

Ninh Tịch như bị điện giật, né xa cả mét: “Tên khốn kia, tránh xa tôi ra!”

Nhờ ơn “con hàng” này, chỉ số thù hận của cô lúc này đã leo cao đến mức có mười con trâu nữa kéo cũng không lại nữa rồi.

*Chỉ số thù hận: ngôn ngữ game, khi đánh boss, người chơi nào có chỉ số thù hận cao nhất sẽ bị boss tập trung công kích.

Cô đã có thể tưởng tượng được tiếp sau đây Giả Thanh Thanh và Ninh Tuyết Lạc nhất định sẽ ra tay công kích cô nhiều hơn, nhất là Giả Thanh Thanh.

Sống trên đời đã khó, đã thế còn rơi vào cảnh nhà dột lại còn gặp trời mưa nữa chứ.

Ninh Tịch chắc chắn phải chịu thất vọng rồi, bởi vì, đạo diễn không thể để ngày đầu tiên Giang Mục Dã tới đã bị ăn đòn được, ông suy nghĩ một lát rồi nói: “Quay cảnh 37 đi!”

Ninh Tịch đã thuộc lòng cả quyển kịch bản, liền nhớ lại xem cảnh 37 là về tình tiết gì, nhớ tới rồi thì mặt liền đen lại.

Tuy không phải cảnh giường chiếu, không phải cảnh hôn, nhưng cũng chẳng tử tế hơn là mấy.

Đây là cảnh Mạnh Trường Ca đùa giỡn với Tôn Hoán Khanh.....

Đạo diễn gọi hai người tới, bắt đầu giải thích cảnh quay cho hai người.

“Mạnh gia đời đời làm tướng, tích góp được rất nhiều chiến công hiển hách, bốn chữ ”công cao chấn chủ” khiến phủ tướng quân gặp nguy hiểm. Khi ấy, thánh thượng ngu dốt u mê tin vào những lời gièm pha, dẫn đến việc cha của Mạnh Trường Ca chết trên chiến trường, may mà anh trai của Mạnh Trường Ca là Mạnh Trường Phong đã có thể tự đảm đương, tiếp nhận lấy vị trí của phụ thân. Không có ai quản thúc nên Tiểu Trường Ca lớn lên chỉ biết chơi bời lêu lổng, là một Tiểu ma đầu cả ngày rong chơi trong thành Trường An.....”

Khi đạo diễn nói đến Tiểu ma đầu, Giang Mục Dã liền nhếch môi liếc nhìn Ninh Tịch, dùng khẩu hình nói: Giống bà lắm đấy.

Ninh Tịch không thèm để ý tới “con hàng” này, tiếp tục nghiêm túc lắng nghe dàn cảnh.

“Tiểu ma đầu này cả ngày chỉ biết đóng giả làm nam nhân, hoàn toàn không giống một cô nương chút nào, mãi đến năm nàng ta mười sáu tuổi, gặp được Tôn Hoán Khanh trên phố, nhất kiến chung tình, từ đó bắt đầu cả ngày bám dính lấy chàng ta....”

Giang Mục Dã gơ tay nói: “Đạo diễn, đây chẳng phải ”ác bá cường đoạt con gái nhà lành” phiên bản nữ sao?”

Ninh Tịch: “.....” Cả nhà ông mới là ác bá đấy!

Quách Khải Thắng ho nhẹ một tiếng, nói: “Mục Dã à, cậu hiểu không sai đâu, đại ý nó cũng giống giống vậy đấy. Thế nên, tôi mới muốn nói tới vấn đề trọng điểm, trước đây mấy vai cậu đóng thường có tính cách mạnh mẽ và chủ động, nhưng lần này lại hoàn toàn trái ngược, nên cậu nhất định phải chú ý điều chỉnh đấy nhé....”

Nghe đến đây, Ninh Tịch cũng có chút lo lắng, “con hàng” này trước đây toàn đóng mấy vai kiểu tổng tài, học trưởng, vương gia bá đạo, giờ liệu có đóng được vai một vị đại phu chân yếu tay mềm như vậy không?

Giang Mục Dã làm như thật gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Em hiểu rồi đạo diễn, em sẽ là một kẻ yếu thế và bị cường bạo!”

Quách Khải Thắng lo lắng nhìn nhìn hai người, thật ra so với Giang Mục Dã, ông ta lo cho Ninh Tịch hơn, ông sợ Ninh Tịch sẽ không tạo ra được hình ảnh của một Tiểu bá vương lưu manh.

“Tôi chọn cảnh này chủ yếu là vì cảnh này có thể phản ánh rõ nhất được tính cách của hai nhân vật, đa phần cảnh quay của hai nhân vật này đều là cảnh một người thì bốn cợt trêu đùa, một người lại dịu dàng chịu đựng. Nếu cảnh này hai người có thể diễn tốt thì những cảnh tiếp theo căn bản sẽ không có vấn đề gì lớn nữa. Được rồi, nói đến đây thôi, phải áp dụng vào thực tiễn mới thấy được, hai người đi thay trang phục đi!”

83. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

“Thế anh cho là như thế nào?” Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễn làm như không nhận được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: “Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vùng nước đục này!”

“Hơ, con gái như tôi...” Ninh Tịch cười khê: “Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói nhưng lời này với tôi?”

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễn luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyết Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dám hoa chân múa tay với cô.

“Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!” Tô Diễn tận tình khuyên bảo.

“Ờ, giúp tôi?” Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyết Lạc thuê hai người đàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?”

“Tiểu Tịch, anh...” Sắc mặt Tô Diễn trắng bệch: “Nếu anh làm thế thì Tuyết Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyết Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác...”

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: “Cho nên ý của Tô thiếu gia là, các người không có lỗi gì đúng không? Bị chuốc say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị sảy thai cũng là tôi sai!”

Tô Diễn cau mày: “Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyết Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, tại sao em cứ cắn mãi không buông thế?”

Ninh Tịch cảm tức đứng lên: “Ờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyết Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cầm súng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!”

Tô Diễn lập tức đổi sắc mặt: “Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!”

“Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lắm! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đeo phải Thánh Mẫu, nhá!” Ninh Tịch quăng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễn, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

“Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoãn ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

“Ng ngoan quá!” Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

“Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!”

Bánh bao nhỏ gật đầu, hai người dặt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

“Ninh...” Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngáy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi --)

84. Mua Một Tặng Một - Chương 72: Cả Quá Trình Đều Bị Tôi Chèn Ép

Ninh Tịch là người đầu tiên đi ra.

Cô được hóa trang thành một thiếu hiệp giang hồ, tông màu chủ yếu của trang phục là đỏ và trắng, tóc buộc đuôi ngựa, khí chất ngời ngời, mày kiếm hiên ngang, anh tuần bực người, hoàn toàn hòa nhập với hình ảnh của Mạnh Trường Ca năm mười sáu tuổi.

Kể cả những người trước đây luôn bài xích Ninh Tịch cũng không thể không thừa nhận, hình tượng của cô đúng là không thể chê được.

Quách Khải Thắng vốn lo lắng rằng một nữ minh tinh quá xinh đẹp như Ninh Tịch sẽ chỉ có một lối diễn, nhưng thật không ngờ cô lại có thể chuyển tông một cách mạnh mẽ như vậy, ông hài lòng khen vài câu, sau đó lại không yên tâm dặn dò: “Ninh Tịch à, lát nữa cô nhất định phải thoải mái lên nhé, đừng giữ hình tượng làm gì, biết chưa? Cảnh này cô càng lưu manh càng tốt!”

“Đạo diễn, anh cứ yên tâm đi, em tin là cô ấy sẽ làm được thôi!” Lúc này, Giang Mục Dã cũng đã thay xong trang phục bước ra từ phòng hóa trang.

Khoảnh khắc Giang Mục Dã vén rèm đi ra, tất cả mọi người đều ngây người, ngay đến cả Ninh Tịch cũng phải kinh ngạc nhưn mày.

Sau khi trang điểm xong, khí chất của Giang Mục Dã hoàn toàn thay đổi, trường sam vân trúc xanh, mặt mày như ngọc, hàng lông mày ôn nhu, trông như bước từ một bức cổ họa ra vậy.

Giang Mục Dã đặc ý liếc mắt nhìn Ninh Tịch đang ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào? Ông đây mặc thế này có phải đẹp trai đến nứt trời không?”

Tiếc là, mở miệng ra một cái là hiện nguyên hình luôn.....

Ninh Tịch vẫn giữ vẻ mặt nhún nhường khi nói chuyện với Giang Mục Dã, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Như nhưng thụ.”

“Bà....”

“Bà cái gì mà bà? Rất tiếc phải báo cho anh biết điều này, trong phim, từ đầu đến cuối ông đều bị tôi đè!”

“Vậy sao, sao tôi nhớ có một cảnh tôi phản công lại cơ mà nhỉ? Hình như đó còn là cảnh giường chiếu nữa cơ, chắc chắc...”

.....

Cách đó không xa, Giả Thanh Thanh thấy hai người cứ chốc chốc lại dán đầu kề vào tai nhau thì thầm thì ghen tị đến mức mất cả lí trí.

Từ lúc Giang Mục Dã đến tới giờ đều dồn hết sự chú ý lên Ninh Tịch, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn về phía cô ta lấy một cái, khiến cô ta chẳng có cơ hội được chào hỏi gã.

Ninh Tuyết Lạc ở bên cạnh vẫn nhẹ nhàng “an ủi” cô ta, “Thanh Thanh, em đừng giận, chuyện đã vậy rồi, dù sao thì trong giới giải trí này, vận may cũng là một phần của thực lực. Ninh Tịch quả thật rất may mắn, cơ nhiên có thể được đóng cặp với Giang Mục Dã, chị nghĩ sau khi quay xong phim này, chắc cô ấy sẽ vào hàng ngũ diễn viên hạng hai, mà có khi được xếp vào hạng A luôn ấy...”

“Hứ, diễn viên hạng A? Dám cướp đồ của em, chị nghĩ em sẽ để yên cho nó à?” Gương mặt vốn đã được trang điểm đẹp đẽ của Giả Thanh Thanh lúc này lại trở nên vằn vẹo, dữ tợn vô cùng.

“Thanh Thanh, em đừng kích động, công ty chuẩn bị dồn lực để bồi dưỡng Ninh Tịch, em mà cứ gây chuyện với cô ấy, sợ là...”

“Em cứ gây chuyện đấy thì sao nào? Chẳng lẽ em mà lại sợ một con hồ ly tinh chỉ biết đi quyến rũ đàn ông như nó chắc!”

Vừa nghe công ty chuẩn bị bồi dưỡng Ninh Tịch, Giả Thanh Thanh lại càng điên lên, hình tượng phát triển của cô ta vào Ninh Tịch khá giống nhau, nếu công ty nâng đỡ Ninh Tịch, vậy sẽ rất có khả năng Ninh Tịch sẽ cướp mất tài nguyên của cô ta.

Thấy Giả Thanh Thanh đã bị chọc cho điên hết cả người, Ninh Tuyết Lạc âm thầm nhếch môi.

Có một quân cờ như Giả Thanh Thanh ở đây, cô ta không cần phải đích thân động thủ, chỉ cần ngồi đó nhìn là được rồi.

Có điều, gần đây hình như Ninh Tịch cũng quá may mắn rồi, không thể không phòng bị được...

“Tiểu Thôi đâu, đã chuẩn bị xong đạo cụ chưa?” Quách Khải Thắng hô.

“Tối đây tối đây, đạo diễn, anh thấy cái này có được không?” Chuyên viên đạo cụ lấy một sợi dây thừng thô ráp tới.

“Ok!” Quách Khải Thắng gật đầu, sau đó liền gọi Giang Mục Dã: “Mục Dã, để cậu phải chịu ảm ức rồi!”

“Không đâu, quay phim cần mà!” Giang Mục Dã dùng một bộ phong thái chuyên nghiệp từ từ nằm xuống chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn, để chuyên viên đạo cụ trói hai tay hai chân lại.

Không sai, cảnh này đúng như đạo diễn nói đấy, rất kịch liệt....

Sau khi Mạnh Trường Ca bày tỏ với Tôn Hoán Khanh liền bị từ chối, thế là nàng trực tiếp trói hắn lại mang về phủ luôn.....

85. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lòi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bi thảm.

Càng bi thảm hơn là, áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiều hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xiu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa...”

Nói xong liền tránh ra ngoài.

“Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!” Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: “Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?” Lục Đình Kiều làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!” Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiều có tốt hơn chút: “Để phần thức ăn cho cô đấy, tắm xong thì xuống ăn.”

“Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được...” Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

“Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!”

“Ồm, được rồi.”

Sau khi Lục Đình Kiều rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lần lên giường làm ỏ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

“Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh đế lập tức nổi cơn ghen.”

“Ninh Tuyết Lạc khen ngôi Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực.”

“Ninh Tịch không hổ danh ”đệ nhất mỹ nữ” giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh.”

“Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đè bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh).”

“Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay.”

“Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình).”

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà “Ninh Tịch được bao nuôi”; “Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch”; “Ninh Tịch bắt cá nhiều tay”; “Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch”, v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lí thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dã với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

“Cần giúp không?” Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: “Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?”

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

“Có gì không thể?” Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một ly sữa: “Của cô là sữa ít béo.”

“Cảm ơn!” Ninh Tịch “thụ sủng nhược kinh” mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

“Tôi tin cô.”

Ninh Tịch ngẩn ra, sau đó bất lực đỡ trán: “Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!”

“Thả thính?” Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

“Ừm... chính là làm con gái vui về ý!” Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: “Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?”

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bỗng bừng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: “Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon.”

Ninh Tịch: “Ngủ ngon~”

Tiểu Bảo: “...”

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch

~

86. Mua Một Tặng Một - Chương 73: Tiếp Tục Đi, Đừng Dừng Lại Mà

Các cô nàng có mặt tại trường quay thấy cảnh này lại bắt đầu trở nên điên cuồng.

“AAA! Mục Dã bị trói kia! Tôi có mơ cũng muốn trói Mục Dã lại rồi ném lên giường huhuhu!”

“Cô kích động cái quái gì, lát nữa cũng đâu phải là cô lên đâu!”

“Tức chết mất, tức chết đi mất, tại sao cứ phải là con hồ ly tinh đáng ghét kia chứ!”

“Phải đấy, ghét thật, Mục Dã không thể bảo với đạo diễn đổi người sao? Cô ta vốn chẳng xứng với Mục Dã!”

.....

“Khụ khụ...” Quách Khải Thăng hắng giọng ra hiệu tất cả mọi người im lặng, sau đó vỗ tay hô: “Ok, tất cả chuẩn bị, ba - hai - một - bắt đầu!”

Ninh Tịch không hề bị tiếng nghị luận xung quanh làm ảnh hưởng, đạo diễn vừa dứt lời, ánh mắt của cô liền thay đổi.

Ánh mắt trong sáng, đầy sức sống, đây là ánh mắt của một thiếu nữ mười sáu tuổi, hơn nữa còn mang vẻ nhớn nhác rất phù hợp nữa.

Nàng vén áo, nhắc chân, đạp thẳng vào cửa phòng mình.

Tiếp đó, máy quay đổi sang góc Giang Mục Dã.

Chỉ thấy một thanh niên bị trói chặt tay chân đang nằm trên giường lớn màu đỏ, màu sắc sặc sỡ làm nền khiến sắc mặt y trông càng tái nhợt, yếu ớt, thật khiến người ta có dực vọng muốn trêu ghẹo, giày vò.

Nghe thấy tiếng đạp cửa, Tôn Hoán Khanh từ từ mở mắt, thần tình hoảng hốt nhìn thiếu nữ đang đi tới.

Mạnh Trường Ca ngồi phịch xuống cạnh giường, lấy từ trong ngực ra một bao giấy dầu: “Đây là hạt dẻ bọc đường ở Phúc Hưng Lâu, ta phải xếp hàng cả một canh giờ mới mua được đấy, ăn không?”

Tôn Hoán Khải ngoảnh đi, nhắm mắt lại, trưng ra thái độ không muốn để ý tới nàng.

Mạnh Trường Ca bốc một hạt ném vào miệng, giương lên nụ cười giảo hoạt: “Không ăn? Vậy để ta đút cho người ăn nhé! Dùng cách nào có thể khiến người xấu hổ được nhỉ.....”

“Người.....” Tôn Hoán Khải trợn trừng mắt, con ngươi mang theo ba phần tức giận bảy phần ngượng nghịu: “Người đường đường là một nữ hài tử, sao lại không biết liêm sỉ là gì như vậy!”

Mạnh Trường Ca nhếch mày tà tà nhìn y: “Liêm sỉ? Liêm sỉ là gì? Có thể ra chiến trường giết địch? Hay lấy được vợ à?”

Tôn Hoán Khanh tỏ ra giận dữ: “Mạnh gia đời đời trung nghĩa, tổ tiên người đều ra chiến trường giết địch vì nước, người... người lại chỉ biết lêu lổng suốt ngày, khi nam bá nữ, sao có thể xứng với liệt tổ liệt tông Mạnh gia được?”

Những lời này Mạnh Trường Ca sớm đã nghe đến mòn tai rồi, nàng ngoái ngoáy tai, nhòm nhòm cắn hạt dẻ: “Người đã lớn từng này rồi mà vẫn chưa lấy vợ, bất hiếu có ba điều, vô hậu là tội lớn nhất, người không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông của Tôn gia sao?”

Tôn Hoán Khanh quả thật bị nàng là cho tức chết rồi, y lạnh lùng nói, “Đây là hai chuyện khác nhau, huống hồ chí của Tôn mỗi không nằm ở đây!”

Mạnh Trường Ca đạp chân vào mép giường, dùng roi da trong tay vụt từng cái lên người Tôn Hoán Khanh, cuối cùng không nặng không nhẹ nhếch cằm y lên, vẻ mặt vừa giảo hoạt lại tinh nghịch: “Tôn đại phu, không thì thể này người xem có được không nhé? Hay là ta gả cho người, đợi thành vợ người rồi, sau này chuyện gì ta cũng đều sẽ nghe theo người, người bảo ta đi về hướng đông, ta sẽ không đi về hướng tây, người bảo ta học hành tử tế, ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo, như vậy chẳng phải đều sẽ không phụ lòng liệt tổ liệt tông cả hai chúng ta sao?”

Tôn Hoán Khanh sững sờ, trên mặt thoáng qua một tia nóng nảy: “Người.... Chớ có nói bậy!”

Mạnh Trường Ca như phát hiện được đại lục mới, nàng tiến sát tới, gần như dán vào mặt y, “Ế? Tôn đại phu, sao mặt người đỏ quá vậy! Thật ra người cũng rất thích ta có đúng không? Hay là chúng ta cứ gạo nấu thành cơm trước đi?”

“CẮT!”

Ngay cả khi đạo diễn đã hô “cắt”, tất cả mọi người vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, sao không diễn nữa, sao không quay tiếp đi! Muốn xem tiếp mà! Bọn này còn muốn xem cảnh gạo nấu thành cơm cơ mà!

87. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiêu không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

“Phái người giám sát đoàn làm phim.”

“Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn.” Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu dạy dỗ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy không cần.” Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: “...” ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thế đi.

“Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!”

“Tháng sau cho em nghỉ một tuần.” Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

“Gi... anh vừa nói gì?” Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: “Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!”

“Không muốn?”

“Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?” Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ — chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng “chị dâu”?

Kì nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

“Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười âm ỉ như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiêu cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: “Tới, ngồi.”

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: “Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?”

“Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp.” Lục Đình Kiêu trả lời.

“Bếp?” Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: “Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ len lén mang nó tới quán bar...”

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: “Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân hóa đặc phức! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dự vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thảng bết tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Mộc Phong hết hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: “Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình...”

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là đúng.”

“Cậu... cậu thích cô gái đó?” Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động: “Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn cùng cô ấy làm tình sao?”

Lục Đình Kiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cơ bản đúng là như vậy!”

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái, nói ngắn gọn là vô tính)

88. Mua Một Tặng Một - Chương 74: Cảm Giác Cả Người Như Bị Bòn Rút

Thực lực của cả hai diễn viên đều ngang nhau, biểu hiện tốt vô cùng, đặc biệt là cách diễn của Ninh Tịch hoàn toàn như đưa họ vào phim, những bài xích ban đầu của họ về cô cũng không thấy đâu nữa.

Mới đầu chẳng ai muốn Ninh Tịch chạm vào thần tượng của họ nhưng đến cuối cùng tất cả lại gào lên mong cô mau đè thần tượng mình xuống, cảm giác hưng phấn cứ như chính mình là người được đè vậy.

Tất nhiên, sau khi định thần lại, họ vẫn chẳng đoái hoài gì tới Ninh Tịch, tất cả đều vây quanh Giang Mục Dã, ân cần hỏi han, khen gã diễn tốt cực kì.

Hôm nay, ngoài Giả Thanh Thanh ra, chắc người buồn bực nhất chính là Triệu Tư Châu.

Vốn dĩ, gã là người có vị trí cao nhất trong đoàn làm phim, nhận được sự hoan nghênh của các cô gái nhất, nhưng Giang Mục Dã vừa tới, mọi sự chú ý đều bị thu đi hết, chỗ gã giờ trở nên vắng tanh.

Còn về việc ai là người vui nhất, tất nhiên là đạo diễn rồi.

Hôm nay, mấy cảnh Ninh Tịch và Giang Mục Dã diễn thử với nhau đều rất thuận lợi, sự ăn ý giữa hai người giống như đã hợp tác với nhau cả trăm lần rồi vậy.

Nhưng ngày hôm nay đối với Ninh Tịch mà nói chỉ có thể đúc kết năm chữ: Sống sót qua cơn lũ.

Lúc sắp kết thúc công việc, Giang Mục Dã bị một đám người vây lại mời ăn cơm, bảo muốn tẩy trần cho gã, Ninh Tịch đang thu dọn đồ đạc, điện thoại trong túi vang lên, là Lục Cảnh Lễ gọi tới.

Cô có số điện thoại của Lục Cảnh Lễ là vì mấy ngày trước anh ta bắt cô lưu lại.

Tên này gọi cô lúc này làm gì?

Ninh Tịch mặt đầy nghi ngờ tìm một góc nghe điện thoại.

“Alo, Nhị thiếu?”

“Alo, Tiểu... Tịch... Tịch....”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói yếu ớt của Lục Cảnh Lễ, cảm giác như cả người đều bị bòn rút hết....

Ninh Tịch cầm nín: “Anh sao vậy?”

“Sao à... Tôi còn đang muốn hỏi cô bị sao nữa kìa! Tối qua rốt cuộc cô làm gì với anh tôi vậy?” Lục Cảnh Lễ bùng nổ chất vấn.

Ninh Tịch chẳng hiểu gì: “Hả? Ý gì? Tôi thì làm gì được anh ta chứ?”

“Cô không làm gì anh ấy, vậy sao cả ngày hôm nay anh ấy cứ như quả bom nổ chậm vậy, từ tám giờ sáng đã bắt hợp, hợp đến tận bây giờ, tròn mười hai tiếng đồng hồ rồi đấy!”

“Ặc... Đây là chuyện của công ty các người, liên quan gì tới tôi? Hay tại anh ấy nghỉ lâu quá giờ mới đi làm nên có nhiều chuyện cần xử lí?”

“Không thể nào, tôi biết anh tôi lâu như vậy, liếc mắt một cái thôi cũng biết anh ấy đang nghĩ gì, chuyện này chắc chắn có liên quan tới cô! Chính là cô đã hại bọn này! Giờ anh ấy đang hành hạ tất cả đám nhân viên trong công ty rồi đây này, sắp chết hết đến nơi rồi!” Lục Cảnh Lễ một mực chắc chắn đây chính là lỗi của cô.

Ninh Tịch oan muốn chết, bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không làm gì mà!”

Chuyện duy nhất cô làm tối qua chính là tới sân bay đón Giang Mục Dã, sau đó tắm ở nhà gã rồi bị Lục Đình Kiêu thấy....

Chẳng lẽ là vì chuyện này?

Nhưng phản ứng của anh ta sau đó rõ ràng vẫn rất bình thường mà?

“Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ! Chắc chắn là vì cô! Họa do cô gây ra, cô phải đi mà xử lí! Nếu không chúng tôi có biến thành ma cũng không buông tha cho cô đâu! Ban nãy, trưởng phòng tài vụ bị hành ngất rồi kia kìa, âm hồn của anh ấy chắc chắn đang trên đường đi tìm cô đấy.....”

Ninh Tịch: “.....”

Địch mẹ! Chuyện gì thế này? Rõ ràng cô nằm không cũng trúng đạn mà.....

Giờ bảo cô phải làm sao?

Cô làm gì có cách nào cứu được bọn họ?

Đang đùa cả thế giới chắc?

Ninh Tịch đang phát sầu lên, lại nhận được một tin nhắn hình.

Lục Cảnh lễ gửi cho cô hai tấm hình.

Bức thứ nhất là ảnh một người đàn ông bị ngất đang được nhấc vào xe cấp cứu, còn một bức là ảnh chụp phòng họp, tất cả mọi người ngồi xung quanh đều trưng ra vẻ mặt khủng hoảng như sắp bị cắt cổ, Lục đại ma vương ngồi đó thì như Diêm La đang xét xử bọn họ!

Ninh Tịch còn cảm nhận được hơi lạnh u ám truyền tới qua bức ảnh .....

89. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lấy lệ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

“Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!” Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là “vô tính” (Asexual).

Gọi là “vô tính” không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là “Không có hứng thú với tình yêu”.

Vì sợ con mình bị “vô tính”, năm năm trước mẹ Lục Đình Kiều đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

“Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?” Tần Mộc Phong trêu chọc.

“Đang cố gắng.” Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiều lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: “Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đấy!”

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiều hơi đen: “Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo.”

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: “Là như vậy, bất kì chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mấu chốt vẫn là xem cậu xử lí như thế nào.”

“Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tồn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác...”

“Được, tôi sẽ thử.”

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bật, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lảm bảm: “Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?”

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được đàn em, khán giả gọi là “lão sư”.)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyệt Lạc đến quá sớm thôi.

“Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?”

“Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!”

“Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quan sao?”

...

Đối mặt với sự hỏi han của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: “Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm...”

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: “Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!”

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hở đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Về ngôi thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, “Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?”

“Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết...”

90. Mua Một Tặng Một - Chương 75: Mỹ Nhân Kế?

Lục Đình Kiều chơi trò “Cuộc thăm phán cuối cùng”, dựa vào cái gì mà bảo cô phải đi thu dọn tàn cuộc?

Lục Cảnh Lễ gọi cuộc điện thoại này rõ ràng quá thừa hơi!

Ninh Tịch định phủi tay mặc kệ, nhưng không biết tại sao, trong lại cảm thấy hơi chột dạ.....

Đạch! Cô làm gì mà phải chột dạ?

Cô đã hạ quyết tâm “bà méo quan tâm” nhưng “ting tong” - Lục Cảnh Lễ gửi một clip ngắn đến.

Trong clip, ánh mắt Lục Đình Kiều sắc lạnh như dao bắn thẳng tới, làm Ninh Tịch giật cả mình, cô sững mắt vài giây mới phản ứng lại kịp là anh đang nhìn Lục Cảnh Lễ.

“Lục Cảnh Lễ, tôi cho cậu nửa tiếng, làm lại toàn bộ bản kế hoạch này cho tôi, ngay bây giờ, ngay tại đây, làm không xong cậu tự vác xác tới phòng tài vụ kết toán lương luôn đi!”

Sau đó màn hình tối đen.

Ninh Tịch: “.....”

Giây phút màn hình lắc lư rồi đen ngòm, cô như thể thấy những giọt nước mắt và máu của Lục Cảnh Lễ đang kêu gào cầu cứu.....

Kể cả cô là kẻ gà mờ cũng biết, trong vòng nửa tiếng mà phải làm lại cả một bản kế hoạch là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng!

Cô thật sự, thật sự không biết phải cứu anh ta thế nào cả!

Ninh Tịch động não, binh pháp tôn tử ba mươi sáu kế chạy lòng vòng trong đầu....

Đội quân địch mệt rồi mới tấn công?- Âm hồn của Lục Cảnh Lễ sẽ tìm đến giết cô trước mắt!

Bắt giặc phải bắt thàng cầm đầu trước? - Nhưng chính Lục Đình Kiều là vua ở đây mà!

Vây nguy cứu triệu? - Lấy đâu ra Ngụy để cho cô vây?

Chẳng lẽ.... mỹ nhân kế? Đẹp, đẹp, đẹp ngay nhá!

Cuối cùng, Ninh Tịch đập bôm bốp vào đầu, có rồi! Điều hổ ly sơn (Nhử hổ ra khỏi núi)!”

Ninh Tịch hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới gọi điện cho Lục Đình Kiêu....

Đúng vào lúc này, tại tập đoàn Lục thị.

Trong phòng họp, trên màn hình lớn kết nối với điện thoại của Lục Đình Kiêu đang chiếu một đoạn tư liệu nội bộ.

Các nhân viên trên dưới đều đang căng não ra mà xem, bởi vì lát nữa Lục Đình Kiêu sẽ hỏi bọn họ.

Cảm giác này khủng bố y hệt như hồi nhỏ bị thầy giáo kiểm tra bài cũ vậy....

Đúng lúc này, điện thoại Lục Đình Kiêu bỗng vang lên.

Lục Đình Kiêu chẳng thèm nhìn, trượt tay nghe, thế là, ngay sau đó, trong loa truyền tới tiếng phụ nữ mềm mại, trong trẻo....

“Alo, Lục Đình Kiêu, anh đang bận à?”

Ngay tại giây phút đó, tất cả nhân viên trên dưới đều sững sờ, mặt ngẩn hết cả ra

Chuyện gì vậy?

Đây là điện thoại riêng của sếp à?

Không ngờ còn có phụ nữ gọi tới, đã thế còn gọi thẳng tên sếp nữa chứ.....

Điều càng khiến họ ngạc nhiên hơn chính là cảnh tượng phía sau....

Lục Đình Kiêu vừa nghe thấy giọng nói đó, hơi lạnh tỏa ra quanh người bắt giắc liền thay đổi.

Như cơn gió mát từ nhân gian thổi tới đóa hoa bỉ ngạn trên cầu Nại Hà...

Lục Cảnh Lễ đang vui đầu vào làm bản kế hoạch biết chắc không thể nào hoàn thành, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Ninh Tịch, liền kích động đến nổi nước mắt giàn giụa.

Chị dâu ơi, cuối cùng thì chị cũng đến rồi hu hu hu....

Lục Đình Kiêu tuyên bố tạm dừng, sau đó anh rút thiết bị kết nối ra, áp điện thoại vào tai, nhìn không rõ biểu tình gì, ngữ khí cũng cứng nhắc: “Có chuyện gì?”

Ninh Tịch ở đầu dây bên kia vừa nghe thấy giọng nói đáng sợ đó liền muốn đem con bỏ chợ luôn, cuối cùng, cô vẫn cố gắng lấy hết dũng khí, điều chỉnh giọng điệu nhẹ nhàng một chút, hơi cầu khẩn một chút, ấp úng nói: “Chuyện đó, tối nay anh có về không? Chúng ta đã hứa hôm nay sẽ đưa Tiểu Bảo đi ăn lẩu rồi mà!”

Lục Đình Kiêu lạnh mặt: “Đang bận, chưa chắc đã về.”

91. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Băng

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giật mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thâm hại.

Tuy quản lý đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lẽ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chống lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân” trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

“Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?” Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng dừng hồng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

“Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?” Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhận được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: “Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!”

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

“Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?” Ngừ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, “vị chủ nhân” này không phải là người dễ nói chuyện.

“Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!” Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

“Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?” Chuyên viên trang điểm hỏi.

“Chỗ nào cũng không hài lòng!”

Về mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngó lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bôi móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dỗi nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lí của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

92. Mua Một Tặng Một - Chương 76: Chị Dâu Uy Vũ Bá Đạo!

Bởi vì đã tắt loa ngoài rồi nên Lục Cảnh Lễ không nghe được Ninh Tịch nói cái gì, chỉ có thể đoán chừng cô đang gọi Lục Đình Kiều về.

Nghe câu trả lời lạnh lùng của anh hai, trong lòng Lục Cảnh Lễ gào thét: Đừng mà! Tại sao! Đến cả Ninh Tịch cũng xuất đầu rồi mà vẫn vô dụng! Chẳng lẽ trời muốn diệt ta?

Ninh Tịch mềm giọng nói: “Nhưng mà, một mình tôi đưa tiểu Bảo đi chơi nhờ đâu đột ngột phát sinh chuyện gì thì sao? Chắc hẳn tiểu Bảo cũng muốn anh đi cùng! Anh đi cùng được không? Được không?”

Lục Đình Kiều trầm mặc ba giây, sau đó mở miệng nói: “Được rồi, tôi lập tức trở về.”

Lục Cảnh Lễ ngẩn ngơ, cảm tưởng như toàn thân đều được ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!

Chị dâu uy vũ bá đạo!

Đã biết chắc chắn cô ấy làm được mà!

Còn tưởng anh Hai khí phách thế nào, hóa ra cũng chỉ làm mình làm mẩy tí thôi!

Sau khi cúp điện thoại, Lục Đình Kiều liền cho tan họp.

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau, không dám tin có thể thoát một kiếp dễ dàng đến vậy!

Lục Cảnh Lễ cười đắc ý, mau cảm ơn tôi đi, là tôi gọi người cứu mạng mấy người đó, các người đều nhờ phúc của tôi!

Vừa tan họp, Lục Cảnh Lễ lập tức bị bao vây:

“Nhị thiếu! Vừa nãy là chúng tôi nghe nhầm sao? Thật sự có một người phụ nữ gọi điện cho Lục tổng!”

“Người vừa gọi là ai vậy? Chỉ cần một cú điện thoại thôi cũng có thể kéo Lục tổng đi giữa lúc đang họp!”

“Đúng đúng đúng! Có phải Lục tổng đã kiếm được người giao phó cuộc đời rồi không? Rốt cuộc là thiên kim tiểu thư nhà nào? Nhị thiếu, tiết lộ cho chúng tôi đi!”

...

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt dè phòng trốn mắt nhìn bọn họ: “Làm gì làm gì! Mấy người hỏi đây là ai để làm gì? Muốn ôm đùi người ta? Đừng hòng! Đùi chị dâu tương lai chỉ có tôi mới được ôm! Các người đừng hòng mơ tưởng!”

Mọi người: “...” chúng tôi muốn ôm đầu ngón chân cũng không được sao?

...

Trong góc phim trường, Ninh Tịch như trút được gánh nặng mà cúp di động.

Cuối cùng cũng xong...

Lần này chắc không có vấn đề gì chứ?

Rõ ràng là chuyện không liên quan đến cô, mà cô lại cứ thế mà đâm đầu vào!

Vừa mới chuẩn bị đi thì di động lại reo, lại là Lục Cảnh Lễ.

“Nhị thiếu, sao rồi? Vẫn không được sao?”

“Không không không, mỹ nhân kế của Tiểu Tịch Tịch quá tuyệt vời! Đã giải trừ nguy cơ một cách hoàn mỹ!”

Ninh Tịch vừa nghe mặt liền đen: “Cái gì mà mỹ nhân kế! Rõ ràng là tôi dùng kế diệu hổ ly sơn có được hay không? Anh có kiến thức không đấy hả!”

“Ai ui! Tôi hiểu! Tôi hiểu mà ~ cứ thế đi, tôi cúp máy đây! Lần sau rảnh rồi mời cô ăn cơm!”

Ninh Tịch cầm nín nhìn chiếc di động trong tay.

“Con hàng” này rốt cuộc hiểu cái gì?

“Ninh tiểu Tịch, bà trốn ở chỗ này làm gì? Đi ăn cơm!” Giang Mục Dã không biết tìm tới từ lúc nào.

Ninh Tịch vội vàng nhìn đông ngó tây, chắc chắn không có ai nhìn thấy Giang Mục Dã đến tìm cô mới bình tĩnh lại, mệt mỏi dựa vào cột gỗ đỏ thẫm nói: “Mọi người đi thôi, tối nay tôi có chuyện, xem chừng không đi được.”

“Cái gì?” Giang Mục Dã vừa nghe thấy thế lập tức đổi sắc mặt: “Đây là tiệc tẩy trần cho tôi, tôi lại còn là đối tác diễn của bà! Mà bà lại không đến?”

Ninh Tịch nhéo mi tâm một cái: “Tôi biết tôi biết, chuyện này là tôi sai, nhưng hôm nay tôi thực sự có chuyện rất quan trọng, lần sau tôi đích thân mời ông có được không?”

“Không được!” Giang Mục Dã không bị cô lay động chút nào, dùng ánh mắt sắc bén quét cô từ trên xuống dưới một lần: “Bà thì có việc quan trọng gì! Tối nay bà định đi gặp ai?”

Ninh Tịch nghe vậy giọng hơi trầm xuống: “Tôi có gặp ai thì có liên quan gì đến cậu chứ?”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Giang Mục Dã cực kỳ khó coi: “Có phải bà định đi gặp Lục Đình Kiều đúng không?”

93. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: “Ninh Tịch, tới trang điểm!”

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: “Làm phiền chị rồi.”

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

“Cô làm gì vậy?”

Ninh Tịch hòa nhã nói: “Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng...”

“Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?” Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: “Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà...”

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: “Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!”

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!”

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chập lưởi nghĩ thầm, thật chẳng chuyên nghiệp gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được găm kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ; để đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dài nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khố này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: “Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ nãy tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học.”

“Chắc không có vấn đề gì đâu ạ...” Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thắng nhìn về phía giáo viên dạy múa: “Cô Trịnh, cô thấy thế nào?”

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: “Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tẩm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: “Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh ”người mới cười, kẻ cũ khóc“, ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bổng cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!”

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

94. Mua Một Tặng Một - Chương 77: Thật Muốn Lừa Về Nhà

Giang Mục Dĩ dùng giọng điệu như tra hỏi khiến cho Ninh Tịch cảm thấy khó chịu, cô nhún mày: “Phải thì sao mà không phải thì sao?”

Giang Mục Dĩ bực tức đi quanh một vòng, sau đó trợn mắt nhìn cô: “Ninh Tịch, bà thật sự không muốn sống nữa à, ngay cả Lục Đình Kiều cũng dám dây vào, không biết là chơi với lửa thì có ngày chết cháy à?”

“Tôi thích chơi với lửa, cậu quản được sao?” Bởi vì không thích giọng điệu của Giang Mục Dĩ nên thái độ của Ninh Tịch cũng không tốt.

“Bà...” Giang Mục Dĩ gần như muốn bùng nổ, cuối cùng nện một đấm lên cây cột sau lưng cô: “Ninh Tịch, tôi không nói đùa, mà là có lòng tốt nhắc nhở bà, nếu không bà chết như nào cũng không biết đâu! Bà có biết! Lục Đình Kiều là ai hay không? Bà nghĩ anh ta giống mấy tên nhà giàu trước đây bà hay trêu ghẹo sao?”

Ninh Tịch trợn mắt trừng anh ta: “Ông nghĩ tôi ngu sao? Đương nhiên là tôi biết rồi!”

“Bà biết mà còn...”

“Tôi còn làm sao? Ông thấy tôi ngủ với Lục Đình Kiêu hay như thế nào?”

“Bà...” Giang Mục Dã dần dần bình tĩnh lại, thật ra thì sâu trong nội tâm anh ta cũng hiểu Ninh Tịch không thể nào ngu đến nỗi làm ra loại chuyện như vậy, vì thế anh ta đề lửa giận lại, hít sâu một hơi nói: “Vậy bà nói cho tôi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Tịch cũng cảm thấy cứ tranh cãi mãi với Giang Mục Dã về vấn đề này thì thật là ấu trĩ. Hôm nay có quá nhiều chuyện kích thích nên động tí đã không kiềm chế được.

Vì vậy cô cũng bình tĩnh lại, giải thích với Giang Mục Dã: “Lúc trước tôi cứu Tiểu Bảo.”

Giang Mục Dã hơi kinh ngạc: “Bà cứu Tiểu Bảo? Tiểu Bảo bị làm sao?”

“Hơn nửa tháng trước, Lục Cảnh Lễ mang Tiểu Bảo tới quán bar, chắc là thằng bé ghét tiếng ồn ào náo nhiệt nên vô tình trốn vào kho hàng, sau đó lại bị nhân viên khóa cửa lại...”

Khóe miệng Giang Mục Dã giật giật: “Mang Tiểu Bảo tới quán bar? Đây đúng là chuyện mà ông cậu không đáng tin kia của anh có thể làm. Sau đó thì sao? Chuyện này thì liên quan gì đến bà?”

“Lúc ấy chẳng phải tôi đang chuẩn bị tham gia thử vai cho Thiên Hạ sao, Thường Lệ không muốn cho tôi đi nên nhốt tôi vào kho hàng đó...” Ninh Tịch giải thích ngắn gọn những chuyện xảy ra về sau.

Giang Mục Dã kiên nhẫn nghe xong, nói: “Được, tôi hiểu rồi, là bởi vì bà đã cứu Tiểu Bảo nên mới quen Lục Đình Kiêu, thế thì Lục gia chỉ cần cho bà một khoản tiền coi như cảm ơn, sau đó là GAME - OVER, mỗi người một ngà mới đúng chứ! Tại sao bà vẫn còn qua lại với Lục Đình Kiêu? Lại còn ở lại nhà của anh ta nữa!”

Ninh Tịch lược bỏ tình tiết Lục Đình Kiêu nói muốn lấy thân báo đáp kia, nói: “Bởi vì Tiểu Bảo bị dọa sợ, tôi cứu nó ra nên nó rất ỷ lại vào tôi, thế là Lục Đình Kiêu mới nhờ tôi trước khi Tiểu Bảo ổn định lại tinh thần đến Lục gia ở tạm, tùy thời làm thuốc an thần cho Tiểu Bảo, hiểu chưa?”

Nghe đến đây sắc mặt giận dữ của Giang Mục Dã mới dịu xuống, nhưng vẫn còn một chút không chấp nhận được, lầm bầm nói: “Bà có chắc chỉ bởi vì thế? Biết bao nhiêu người phụ nữ muốn được gả vào Lục gia, bà thật sự không có ý đồ gì với anh ta?”

Ninh Tịch nhướn mày, sâu xa nói: “Nếu nói có ý đồ gì thì tôi có nhưng là với Tiểu Bảo, thằng bé thật sự là quá đáng yêu, thật muốn bắt về nhà làm người tình bé nhỏ!”

Giang Mục Dã cầm nín nhìn cô một cái, vượt trán nói: “Dù sao thì tốt nhất là bà đừng có tâm tư gì, hào môn không giống như bà tưởng tượng đâu!”

Ninh Tịch cười lạnh một tiếng: “Ông biết tôi tưởng tượng như nào à?”

Cái cô ghét nhất chính là cái gọi là “giới xã hội thương lưu”, phù phiếm giả tạo, ai ai cũng đều mang mặt nạ cho mình...

Thật vất vả mới rời khỏi được Ninh gia, sao có thể nhảy vào hố lửa lần nữa?

95. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh từng bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người...

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

“Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào tiên...”

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lảo đảo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, “Khê sài hỏa nhuyễn man chiến noãn, ngã dữ li nô bất xuất môn....”

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lả lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

“Cương ngoạ cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài.....” Nàng nhấc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Từng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hấn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngăn người bưng ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiếu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đồ kị.

“Dạ lan ngoạ thính phong xuy vũ, thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai.....”

*Câu thơ được trích trong bài Cầm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trần trở vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thướt tha ngã vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suýt chút nữa thì quên hô cắt.

“Cắt! Diễn tốt lắm!” Quách Khải Thắng vỗ tay đầu tiên: “Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bất ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt.!”

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đất nồi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đồ kị mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: “Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sững sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!”

“Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!” Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát để theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức nghiêng rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lí tới chất vấn.

“Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì?”

Tiểu trợ lí tỏ ra kinh hãi: “Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?”

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: “Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!” Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

“Vây chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi...” Tiểu trợ lý yếu ớt nói.

“Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?”

“Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!”

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thịt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

96. Mua Một Tặng Một - Chương 78: Sợ Tôi Thành Mợ Của Ông Sao?

Nhìn biểu tình chán ghét của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ thở phào nhẹ nhõm, anh hiểu Ninh Tịch, biết cô ghét nhất là bị trời buột.

Bối cảnh của Lục gia như thế, đối với cô mà nói thì chả khác gì mãnh thú với nước lũ...

“Được rồi, ông hỏi xong rồi vậy bây giờ đến phiên tôi hỏi ông đúng chứ?” Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực liếc nhìn anh ta.

Giang Mục Dĩ nhún vai: “Bà muốn hỏi cái gì?”

“Không phải Lục Đình Kiều chỉ có một em trai, không có chị em gái nào sao? Vậy thằng cháu ngoại này từ đâu chạy tới?” Ninh Tịch hỏi.

Giang Mục Dĩ châm một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Tôi không có quan hệ máu mủ với Lục gia, nhưng ông bà ngoại của tôi với Lục gia là thế giao, lúc mẹ tôi còn nhỏ thì ông bà ngoại tôi qua đời vì tai nạn xe, thế nên Lục gia nhận mẹ tôi làm con nuôi. Vì vậy, dựa theo bối phận tôi phải gọi Lục Đình Kiều là cậu!”

“Hóa ra là như vậy...” Ninh Tịch vừa nói vừa bắt mắt trừng anh ta một cái: “Đang cai thuốc, đừng có mà dụ tôi!”

“Đang yên đang lành cai thuốc làm gì?” Giang Mục Dĩ cau mày.

“Bỏ thói xấu cần lý do sao?”

“Chẳng biết là ai lúc trước nói với tôi, có rượu không uống, có thuốc không hút đều là kẻ ngu. Ép...” Giang Mục Dĩ một bên nói kháy một bên hút thuốc: “Những gì có thể nói cho bà đều đã nói hết rồi, bà còn muốn hỏi cái gì?”

“Đương - nhiên - là - có!” Ninh Tịch cắn răng trừng Giang Mục Dĩ: “Biết điều thì nói cho tôi biết, sao ông lại nhận vai Tôn Hoán Khanh này? Không những là nam thứ lại còn là kiểu nhân vật bình thường ông không bao giờ nhận!”

Ý bóng ý gió là “con hàng” này đang muốn chinh cô!

Giang Mục Dĩ tỏ vẻ vô tội: “Tôi nhận vai nam thứ thì sao? Ai quy định tôi không thể nhận nam thứ? Tôi nhận Tôn Hoán Khanh thì sao? Tôi muốn thay đổi hình tượng, muốn khiêu chiến bản thân không được sao? Diễn mãi một kiểu nhân vật thì có ý nghĩa gì? Không phải hôm nay tôi diễn rất tốt sao? Bà trêu ghẹo tôi cũng rất vui còn gì!”

“Vui cái đầu nhà ông!” Đến mai là biết mùi nhau ngay, giờ cô khóc có còn kịp không...

“Được rồi, không cần xé với ông nữa, tôi phải về, tôi đã hứa với Tiểu Bảo hôm nay đi ăn lẩu với nó. ” Ninh Tịch vội vàng nhìn thời gian trên di động.

Về mặt Giang Mục Dã không vui: “Cậu tôi cũng đi cùng sao?”

“Dĩ nhiên là đi cùng, tôi không dám một mình mang Tiểu Bảo ra khỏi nhà, nhờ đâu có chuyện gì xảy ra thì sao!”

Giang Mục Dã giận mà không có chỗ phát tiết: “Bà cũng biết à? Tiểu Bảo là cục vàng cục bạc của cả nhà họ Lục, nhất là hai ông bà, bưng như bưng trứng húng như húng hoa, lỡ mà có sơ xuất gì thì đem bà chôn sống là điều bình thường! Đừng bà lại nhận củ khoai nóng bỏng tay này làm chi?”

Ninh Tịch vừa nghe đã không vui: “Nói linh tinh cái gì đấy, cái gì mà củ khoai nóng bỏng tay, Tiểu Bảo nhà tôi đáng yêu như vậy!”

Giang Mục Dã cười nhạt: “Tôi thấy bà bị sắc đẹp của người nào đó làm cho mê muội đầu óc rồi thì có! Người ta vừa mở miệng nhờ vả thì bà quên sạch mọi thứ rồi!”

Ninh Tịch không nhịn được nói: “Thôi thôi, đừng có dông dài nữa? Lục đại ma vương đã mở miệng tôi còn dám không nhận sao? Nếu là ông thì ông dám không? Thấy ông sợ hãi như vậy.... chả lẽ lại sợ tôi thành mợ ông à?”

“Mợ... mợ...” Giang Mục Dã bị chữ mợ này đánh gục hoàn toàn, không thể thốt thêm bất cứ cái gì nữa.

“Ngoan!” Ninh Tịch sờ cái đầu chó của tên nào đó, chiếm tiện nghi xong lập tức chạy biến đi.

Cầm túi xách, giải thích với đạo diễn và những người khác là tối nay cô có chuyện không thể tham dự được rồi chào mọi người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô gái vội vàng vàng rời đi, trên mặt Giang Mục Dã kết một tầng sương lạnh.

97. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lằng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, “Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ninh Tịch cười khổ, “Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?”

“Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!” Quách Khải Thắng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lắm lắm: “Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được ảnh đế Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?”

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Khải Thắng hỏi: “Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!”

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như cơm bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

“Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!”

“Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!”

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luôn đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kì, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngứa mắt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối nay cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

“Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?” Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiêu.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kì quái của mình, cô khó xử nói: “Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?”

“Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu.”

“Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!”

Lục Đình Kiêu buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: “Đón bạn à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi...” Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

“Nam hay nữ?”

“Ồ...” Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

98. Mua Một Tặng Một - Chương 79: Cái Tai Thỏ Siêu Dễ Thương

Quay xong, Giả Thanh Thanh cuối cùng cũng tìm được cơ hội lấy lòng Giang Mục Dã, hoàn hảo nhất là Ninh Tịch không có mặt ở đây, vì vậy cô ta then thùng đến gần Giang Mục Dã: “Anh Mục Dã, chúng ta đi đâu ăn bây giờ? Đến khách sạn Bách Xuyên ăn hải sản có được không? Ba em là hội viên ở đó, có thể vào thẳng phòng Vip!”

Giang Mục Dã uể oải đuổi người: “Không đi, hôm nay mệt quá!”

Giả Thanh Thanh nghe vậy liền nóng nảy: “Ồ? Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên anh đến đoàn phim mà, bữa cơm này kiểu gì cũng nên ăn miếng nha!”

Giang Mục Dã nghe thế sắc mặt liền trầm xuống: “Ai quy định ngày đầu tiên đến đoàn phim là phải đi ăn cơm? Cô nghĩ thế thì tự cô đi mà ăn!”

Thật ra thì, ai cũng biết, tính khí lúc không làm việc của Giang Mục Dã không được tốt lắm.

Lúc tâm tình anh ta tốt thì tính khí sẽ tốt, nếu tâm tình không tốt ý hả, vậy thì...

Mà hiện tại thì tâm tình vị tiểu tổ tông này hiển nhiên là không tốt rồi...

Giả Thanh Thanh ngẩn người ra, hốc mắt đỏ ửng: “Em... chỉ nghĩ đây là phép lịch sự thôi, anh Mục Dã sao phải nói như vậy...”

Ai là anh Mục Dã của cô hả?

Giang Mục Dã đang phiền lòng chuẩn bị muốn bộc phát, Quách Thắng Khải thấy tình hình không ổn vội vàng hòa giải: “Hay là để ngày khác đi, hôm nay quả thật Mục Dã đã mệt mỏi rồi. Vốn là ngày đầu tiên nên để cho cậu ấy nghỉ ngơi, làm quen hoàn cảnh, không ngờ lại quay luôn mấy cảnh. Hôm nay mọi người cũng về sớm nghỉ ngơi đi, chuyện ăn uống thì sau này còn nhiều thời gian mà!”

“Vây cũng được...” Có bậc thang để bước xuống, Giả Thanh Thanh cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ gập đầu, đồng thời lại đem Ninh Tịch ra rửa xả thêm lần nữa, đều tại Ninh Tịch chiếm đoạt anh Mục Dã cả ngày, để anh ấy mệt như thế, ngay cả cơm cũng không muốn ăn!

Giả Thanh Thanh vùi đầu, lục lọi một tấm hình trong điện thoại, khoe miệng nhếch lên đầy ác ý.

Ninh Tịch, cô cứ chờ xem, tôi nhất định khiến cô trả giá thật đắt!

...

Lục gia.

“Bảo bối, cô đã về rồi!” Vừa về tới nhà, cảm giác mệt mỏi lập tức bị quét sạch.

Tiểu Bảo vừa nghe giọng của Ninh Tịch liền “bành bạch” chạy ra đón, trên tay còn bê một cốc nước trái cây mát lạnh.

“Bảo bối quá tri kỉ rồi! Yêu con quá!” Ninh Tịch bưng cốc nước lên uống ừng ực một hơi, sau đó vui vẻ nói: “Tối đây tới đây, cô giúp con thay đồ thật dễ thương nào, tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài ăn lẩu!”

Vừa nghe đến phải ra ngoài, bánh bao nhỏ liền ngoan ngoãn nhu thuận để cho Ninh Tịch dắt lên lầu.

Đến phòng ngủ, nhóc lại ngoan ngoãn mặc thử những bộ quần áo mà Ninh Tịch đưa cho.

“Cái này quá nổi, cái này quá chìm, cái này quá nhạt nhẽo... Trời ơi! Ai mua quần áo cho con vậy? Gu thẩm mỹ gì đây! Không cần hỏi cũng biết nhất định là cha con rồi! Chẳng lẽ anh ta quên mất con mới có năm tuổi chứ không phải ba mươi lăm tuổi hả?”

Ninh Tịch vừa rửa xả vừa tìm đồ, cuối cùng từ dưới đáy tủ moi lên được một món coi như hài lòng: “Oaaa! Cái này dễ thương quá!”

Áo sơ mi cộc tay nhỏ bé, có thêm cái mũ, trên cái mũ gắn thêm hai cái tai thỏ thật dài, phối hợp với chiếc quần yếm. Trên quần yếm còn có một cái túi thật to giống như doraemon.

“Nhìn xem, cái này nhất định là do chú hai con mua cho! Ít nhất điểm này của chú hai con vẫn còn đáng tin, trẻ con vẫn nên mặc quần áo sinh động dễ thương mới đúng!” Ninh Tịch tự hài lòng gật gật đầu sau đó hỏi: “Bảo bối thấy thế nào? Con thích cái này không? Nếu không cô lại tìm cái khác cho con!”

Ninh Tịch không quên hỏi ý kiến của Tiểu Bảo, mặc dù lần nào Tiểu Bảo cũng đều đồng ý với cô.

Quả nhiên lần này Tiểu Bảo cũng gật đầu không chút do dự. Vì vậy, Ninh Tịch liền vui sướng giúp bánh bao thay quần áo.

99. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiều có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiều cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đỗi bình thường: “Nam!”

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiều hơi nheo lại: “Tối nay có về không?”

Câu này... sao càng nghe càng....

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: “Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!”

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhin được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bự chẳng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt thâm trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiêu cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một “dấu hỏi” trên tập vở.

“Hỏi ba sao lại không vui à?” Lục Đình Kiêu cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: “Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui được không?”

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là, ông bố nào đó rốt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giật lấy điện thoại của ông bố bắt lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (> <>

~Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lẩu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đấy!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiêu liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: “.....”

Đã kích đã man

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã!”

“Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, Mục Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!”

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiến nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

“Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!”

Một giọng nói quuyền rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại điên cuồng gào thét ầm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nấp ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hắn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

100. Mua Một Tặng Một - Chương 80: Không Nói Lời Nào Liên Quẹt Thẻ

ẻ

Giúp bánh bao nhỏ thay đồ xong, Ninh Tịch cũng chui vào phòng thay quần áo.

Vô cùng trùng hợp là cô cũng có một cái áo tương tự như tiểu Bảo, lúc này liền lấy ra mặc, sau đó cũng bôi ra một cái quần bò yếm.

Ninh Tịch thay đồ xong ra ngoài, bánh bao nhỏ vừa thấy cô thì ánh mắt tỏa sáng.

Nhóc nhìn Ninh Tịch xong lại tự nhìn mình, trên khuôn mặt nhỏ bé là biểu tình vui vẻ thỏa mãn. Thậm chí còn đưa tay sờ cái tai thỏ trên mũ một cái, hiển nhiên rất cao hứng khi hai người bọn họ mặc đồ giống nhau.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe ô tô. Lục Đình Kiều đã về.

Nhiệt độ bên ngoài cao đến hơn ba mươi độ, nhưng Lục Đình Kiều vẫn tựa như đến từ nơi núi tuyết, hai chân thon dài, thần sắc lạnh lùng bước chân vào phòng khách.

Khi hình ảnh hai người một lớn một nhỏ mặc đồ giống nhau ngồi trên ghế salon, giống như hai mẹ con mặc đồ gia đình rơi vào mắt anh thì dường như băng tuyết đã được hòa tan...

Tiểu Bảo đương nhiên là vô cùng đáng yêu, còn Ninh Tịch thì như có thêm thần khí ăn gian tuổi tác - quần bò yếm khiến cho cô dường như trông trẻ hơn, ngồi cạnh Tiểu Bảo trông giống như hai chị em.

Thấy Lục Đình Kiều đã về, Ninh Tịch lập tức kéo tiểu Bảo đứng lên: “Chúng tôi chuẩn bị xong rồi, đã lên đường được chưa?”

Lục Đình Kiều gật đầu một cái, ánh mắt dừng trên người cô mấy giây mới rời đi: “Đi thôi.”

Sau khi lên xe, Ninh Tịch vui vẻ hỏi, “Nè nè, Lục Đình Kiều, anh thấy Tiểu Bảo nhà chúng ta mặc bộ này có đáng yêu không? Tôi tìm nửa ngày mới được một món như này đây.”

“Đáng yêu.” Lục Đình Kiều trả lời, nhưng người anh nhìn qua kính chiếu hậu lại là cô gái đang nói chuyện.

Ninh Tịch đặc ý: “Tôi đã nói rồi! Sau này phải mua thêm cho Tiểu Bảo chút quần áo dễ thương mới đúng!”

“Ừ.” Lục Đình Kiều ừ một tiếng sau đó lần mò trong ngực móc ra một tấm thẻ màu đen đưa cho cô.

“Ồ... Đây là làm gì?” Ninh Tịch chớp mắt một cái, không hiểu ra sao nhìn tấm thẻ không có giới hạn trong truyền thuyết.

Lục Đình Kiều: “Mua.”

Ninh Tịch: “Hả...”

Ý cô không phải như thế có được hay không?

Sao cứ không hợp ý là lại lấy tiền đập người ta thế?

Thôi kệ, cho cũng đã cho rồi, về sau đi mua thêm vài bộ quần áo dễ thương nữa cho Tiểu Bảo!

Đến nơi. Lục Đình Kiều xuống xe trước, sau đó ga lăng giúp hai người mở cửa xe, liếc nhìn Ninh Tịch hỏi: “Cô có thẻ không?”

Sống chung lâu ngày, Ninh Tịch cũng dần dần quen với cách nói chuyện đơn giản của Lục Đình Kiều, biết ý của anh hỏi như vậy nghĩa là cô xuất hiện công khai ở nơi công cộng như này có vấn đề gì không.

Ninh Tịch gãi đầu một cái: “Không sao! Bây giờ không mấy ai biết tôi, hơn nữa tôi còn mặc thế này!”

Nói xong cô móc từ trong túi xách ra một chiếc kính không tròng màu hổ phách: “Như vậy là được rồi!”

“Ừ.” Lục Đình Kiêu gật đầu.

Ba người cùng nhau đi vào quán lẩu.

Ninh Tịch đoán rất chính xác, không ai nhận ra cô cả. Nhưng mà cô lại quên mất bánh bao nhỏ với Lục Đình Kiêu.

Hai cha con họ quá bắt mắt, nhất là lúc một lớn một nhỏ đứng cạnh nhau, thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh.

Thật ra thì hôm nay Ninh Tịch cũng rất gây chú ý, bởi vì cô mặc đồ đôi với bánh bao nhỏ.

“À! Nhìn hai cha con bên kia đi, giá trị nhan sắc cao quá! Lớn đẹp trai, nhỏ đáng yêu!”

“Cô chị đứng bên cạnh cũng đẹp! Cái nhà này toàn người đẹp không à! Ba mang hai chị em đi chơi sao? Mẹ đâu rồi?”

Nghe được câu này, sắc mặt Lục Đình Kiêu trầm xuống, đen như cái đít nồi.

May là, người đàn ông đứng cạnh người phụ nữ kia mở miệng nói: “Cái gì mà ba mang hai chị em ra ngoài! Rõ ràng đó là một nhà ba người có được hay không hả? Cô bé kia rõ ràng là vợ của người đàn ông kia, mẹ của đứa nhỏ kia!”

“Không thể nào! Nhìn có vẻ còn nhỏ mà!”

“Cô thì biết cái gì, vợ chồng nhà người ta chẳng qua là chồng lớn tuổi hơn vợ, ánh mắt của người ta là ánh mắt đang nhìn vợ đấy!”

101. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

“Tra được là ai chưa?”

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: “Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được.”

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiêu gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: “Trình Phong, điều tra cho tôi hai người.”

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: “Ừ ời, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!”

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiêu đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được gốc gác tổ tông nhà người ta.

“Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kĩ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!” Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

“Không cần.” Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hòa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Tịch, để anh đưa em về.”

Ninh Tịch: “...”

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

“Không cần.” Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: “Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Ninh Tịch cười lạnh: “Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mớ tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?”

Tô Diễm cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: “Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!”

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thế này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

“Con hàng” này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễm kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: “Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi...”

“Có việc thì nói.” Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhấn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễm không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: “Có ý gì?”

Ánh mắt Tô Diễm trở nên nghiêm nghị: “Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: “Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?”

“Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?” Tô Diễm đột nhiên lớn giọng.

102. Mua Một Tặng Một - Chương 81: Nai Con Hôn Mê

Ninh Tịch nghe được mọi người bàn luận nhất thời cảm thấy hoảng sợ.

Anh trai à, anh nói hay quá ha, rốt cuộc anh nhìn kiểu gì mà thấy ánh mắt Lục Đình Kiêu nhìn tôi không giống bình thường?

Còn là ánh mắt đang nhìn vợ...?

“Ờ ờ, mắt của anh kia có lẽ không được tốt lắm!” Ninh Tịch ho khan một cái nói với Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch vừa dứt lời, người phụ nữ kia đã tán đồng mà gật gật đầu: “Anh nói không sai, đúng như vậy! Hơn nữa thằng nhỏ kia tuy rất giống ba nó, nhưng đôi mắt lại giống mẹ, nhất là lúc nó cười...”

Ninh Tịch nghe mà muốn đâm đầu vào cột mà chết cho rồi: “Khụ, chị gái này... mắt cũng không tốt lắm...”

Bánh bao nhỏ làm sao trông giống cô được! Cô cũng không phải là mẹ của bánh bao nhỏ!

Lục Đình Kiêu như có như không liếc nhìn đôi mắt cô, thật ra thì cũng có chút giống.

Lúc trước anh đã nhận ra, lúc Tiểu Bảo cười thì thần thái giữa hai hàng lông mày có mấy phần giống với Ninh Tịch.

Nếu như chỉ là trùng hợp thì duyên phận này thật sự làm người ta thấy vui vẻ...

Khúc nhạc đệm nhỏ này trôi qua rất nhanh.

Ngồi xuống, Ninh Tịch thở phào thoải mái: “Ôi! Vào mùa hè mà ngồi điều hòa ăn lẩu thì đúng là sướng nhất đời, bảo bối nè, cô thề, con nhất định sẽ yêu cảm giác này!”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm Tiểu Bảo ra ngoài ăn cơm, đối với cái gì cũng thấy tò mò, hết nhìn đông lại nhìn tây, có điều cái tay nhỏ bé vẫn phải nắm lấy tay Ninh Tịch mới yên tâm.

Ninh Tịch lật thực đơn, hỏi ý kiến Lục Đình Kiêu: “Anh không ăn được cay, vậy chúng ta gọi lẩu uyên ương đi?”

“Cô quyết đi.” Lục Đình Kiêu gật đầu, cởi áo khoác, cánh tay tùy ý vắt ngang trên ghế.

Chẳng qua chỉ là một loạt động tác rất bình thường nhưng người làm là Lục Đình Kiêu nên khiến người ta thấy cực kì hấp dẫn, Ninh Tịch lại cảm thấy như có một đoàn nai con* đang chạy loạn trong lòng.

*Nai con chạy loạn: Một câu thành ngữ ám chỉ cảm giác tim đập rộn rạo khi nhìn thấy người thương.

Gần đây không biết làm sao mà số lần bị thế này càng ngày càng nhiều, nai con chạy nhiều đến nỗi sắp lăn ra ngất rồi!

Lục Đình Kiêu rốt cuộc là vô tình hay cố ý hả?

Đồ ăn rất nhanh được mang tới, Ninh Tịch lập tức đem mọi chuyện vứt ra sau đầu tập trung vào chiến đấu với đồ ăn trên bàn.

Lục đại ma vương ăn lẩu cũng rất nghiêm túc, nên ăn loại nào trước loại nào sau, cả thời gian nhúng vào là bao nhiêu cũng tính toán vô cùng chuẩn xác, tận tâm phục vụ cô với bánh bao nhỏ từ đầu tới cuối, so với lúc ăn ở nhà cô còn chuyên nghiệp hơn.

Ninh Tịch chưa bao giờ ăn lẩu mà không phải lo nghĩ gì như vậy. Bởi vì hôm nay cô chỉ cần ăn là được, các loại thức ăn đều chín vừa đủ, không giống cô làm lúc thì quá sống lúc thì quá chín.

“Cô với Mục Dã cùng một đoàn làm phim?” Đang ăn, Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi.

Ninh Tịch sửng sốt một chút mới phản ứng lại được: Giang Mục Dã là Tiểu thịt tươi của Thịnh Thế, lại là cháu của Lục Đình Kiêu, cho nên anh ta biết tình hình gần đây của Giang Mục Dã cũng không có gì đáng ngạc nhiên, vì vậy gật đầu nói: “Đúng vậy, hôm nay anh ta vừa đến đoàn làm phim, thật ra thì hôm nay tôi mới biết, lúc thấy anh ta tôi còn sợ hết cả hồn...”

Lục Đình Kiêu gấp cho cô một viên cá viên, lơ đãng hỏi: “Quan hệ không tệ?”

Ninh Tịch gật đầu, cảm thấy cái này cũng chẳng có gì cần giấu diếm vì vậy nói thẳng: “Cái này... Quan hệ của tôi với Giang Mục Dã một lời khó nói hết, chúng tôi có qua lại một đoạn thời gian nhưng đã chia tay lâu rồi, còn bây giờ thì cứ cho là bạn đi! Chỉ là tình bạn này đoán chừng rất nhanh sẽ kết thúc, từ sau khi về nước anh ta toàn kéo cừu hận cho tôi thôi, suýt nữa còn hại chết tôi...”

“Sau này nếu nó bắt nạt cô thì nói cho tôi.” Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch cười: “Ha ha không có đâu, trong phim đều là cảnh tôi bắt nạt anh ta, còn ngoài đời ấy à, hừ hừ, nếu anh ta dám bắt nạt tôi thì tôi lập tức làm mợ anh ta, dùng bối phận đè chết cái tên đó!”

Vừa dứt lời, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đều sửng sốt.

Ninh Tịch hận không thể chôn đầu dưới đất: Sao - cô - lại - không - quản - được - cái - mồm - để - giờ - nó - hại - chết - cô!

103. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

“Thế anh cho là như thế nào?” Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễm làm như không nhìn được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: “Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vũng nước đục này!”

“Hơ, con gái như tôi...” Ninh Tịch cười khê: “Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói nhưng lời này với tôi?”

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễm luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyệt Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dám hoa chân múa tay với cô.

“Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!” Tô Diễm tận tình khuyên bảo.

“Ờ, giúp tôi?” Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyệt Lạc thuê hai người đàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?”

“Tiểu Tịch, anh...” Sắc mặt Tô Diễm trắng bệch: “Nếu anh làm thế thì Tuyệt Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyệt Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác...”

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: “Cho nên ý của Tô thiếu gia là, các người không có lỗi gì đúng không? Bị chuốc say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị tẩy thai cũng là tôi sai!”

Tô Diễm cau mày: “Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyệt Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, tại sao em cứ cắn mãi không buông thế?”

Ninh Tịch cầm túi đứng lên: “Ờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyệt Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cầm súng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!”

Tô Diễm lập tức đổi sắc mặt: “Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!”

“Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lắm! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đeo phải Thánh Mẫu, nhá!” Ninh Tịch quăng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễm, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

“Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoan ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

“Ngoan quá!” Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

“Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!”

Bánh bao nhỏ gập đầu, hai người dắt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

“Ninh...” Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngậy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi --)

104. Mua Một Tặng Một - Chương 82: Cô Rất Muốn Rời Đi?

Ninh Tịch liêu mạng gấp đồ ăn: “Ha ha, tôi... tôi nói giỡn chút thôi... anh chớ để ý!”

Khóe môi Lục Đình Kiêu cong lên: “Chủ ý không tệ.”

Ninh Tịch sững sờ: “...” Anh ta lại cảm thấy chủ ý này không tệ?!

“Ninh Tịch.” Lục Đình Kiêu đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

Ninh Tịch bị đôi mắt ấy nhìn chăm chú thì khẩn trương vô cùng: “Sao.. thế nào?”

“Nếu em đổi ý, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào cũng được.” Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch nghe vậy liền hoảng, cô biết Lục Đình Kiêu đang nói về việc “gả cho anh ta”...

Mặc dù đã từ chối rất rõ ràng và Lục Đình Kiêu cũng không nhắc lại nữa nhưng cô vẫn luôn cảm thấy thái độ của Lục Đình Kiêu đối với cô không giống bình thường, cả cái bầu không khí mập mờ giữa hai người nữa...

Thảm nhất là, trái tim của cô lại dần dần thoát khỏi sự kiểm soát của cô...

Chả lẽ Giang Mục Dã nói đúng, cô bị sắc đẹp mê hoặc rồi?

Sau sự kiện kia cô từng cho rằng mình sẽ không thể yêu bất cứ người nào nữa, thậm chí cô từng xuất hiện tâm lí bài xích đàn ông trong một thời gian dài. Nhất là khi nhìn thấy những thằng đàn ông khốn nạn thì hoàn toàn bị mất kiểm soát chỉ muốn giết chết bọn họ để thay trời hành đạo...

Mặc dù mấy năm gần đây trạng thái của cô đã ổn định rất nhiều, nhưng đối với loại sinh vật đáng khinh - đàn ông thì cô vẫn không muốn lại gần, thế nên việc kết hôn đối với cô mà nói không khác gì một câu chuyện kinh dị.

Nhưng, người đàn ông đôi lúc khiến cô cảm thấy sợ hãi này lại bất giác phá được một khe hở nhỏ trên lớp kén bảo vệ trái tim cô...

Ăn lẩu xong, trên đường về nhà, Tiểu Bảo ăn no liền buồn ngủ, Ninh Tịch ôm cậu bé nhỏ con mềm mại vào trong ngực mà không nỡ buông tay.

Ôi thôi xong! Một bánh bao lớn đã đủ khiến cô rối loạn, giờ lại thêm một bánh bao nhỏ nữa...

Cô phát hiện ở chung càng lâu thì cô càng thích bánh bao nhỏ, thậm chí một ngày không gặp đã nhớ điên cuồng, nếu một ngày không ôm nhóc một cái thì sẽ luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Đây cũng không phải triệu chứng tốt...

Sau khi về đến nhà, Ninh Tịch nhẹ nhàng ôm Tiểu Bảo vào phòng ngủ.

Lục Đình Kiêu dựa người vào cửa, ánh mắt dịu dàng: “Mấy ngày nay làm phiền em rồi.”

Ninh Tịch kéo chăn cho Tiểu Bảo, khép cửa phòng đi ra: “Không phiền, tôi cũng rất thích tiểu Bảo.”

Do dự một chút, cô ra vẻ vui mừng nói: “Tình trạng của Tiểu Bảo ngày càng tốt, có lẽ cũng sắp đến lúc tôi không cần ở đây nữa rồi!”

Sắc mặt Lục Đình Kiêu đột nhiên trầm xuống: “Cô rất muốn rời đi?”

Ninh Tịch bị ánh mắt bén nhọn ép lui về sau một bước: “Cái này... thì là chờ Tiểu Bảo ổn định là tôi phải đi mà, quấy rầy mọi người lâu như vậy tôi thật sự rất áy náy!”

Lục Đình Kiêu: “Không hề quấy rầy.”

Ninh Tịch không biết làm thế nào, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Đình Kiêu, “Nhưng tôi sẽ cảm thấy phiền.”

Chân mày Lục Đình Kiêu nhăn lại: “Phiền?”

“Đúng vậy.” Ninh Tịch hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Nói thật, tôi cũng không phải kiểu người sống có nguyên tắc gì, ở chỗ này tôi luôn phải chú ý từng cử chỉ lời nói...”

Lục Đình Kiêu: “Em không cần phải chú ý.”

Ninh Tịch xoa xoa trán, bất đắc dĩ nói: “Được, vấn đề này coi như không ngại, nhưng tôi cũng cần có cuộc sống riêng, thỉnh thoảng tôi sẽ mang bạn về nhà chơi, sau khi kết thúc công việc cũng cần thư giãn một chút, đua xe, đi quán bar... nhờ đâu gặp được một anh chàng đẹp trai cũng khó tránh khỏi chuyện mang về nhà qua đêm...”

“Đủ rồi!” Lục Đình Kiêu nghe vậy sắc mặt càng khó nhìn, không thể nhịn được nữa mà cắt lời cô.

105. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lòi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bi thảm.

Càng bi thảm hơn là, áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xiu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa...”

Nói xong liền tránh ra ngoài.

“Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!” Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: “Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?” Lục Đình Kiêu làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!” Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiêu có tốt hơn chút: “Để phần thức ăn cho cô đấy, tắm xong thì xuống ăn.”

“Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được...” Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

“Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!”

“Ồm, được rồi.”

Sau khi Lục Đình Kiêu rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lăn lên giường làm ỏ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

“Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh để lập tức nổi cơn ghen.”

“Ninh Tuyết Lạc khen ngời Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực.”

“Ninh Tịch không hổ danh ”đệ nhất mỹ nữ” giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh.”

“Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đè bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh).”

“Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay.”

“Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình).”

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà “Ninh Tịch được bao nuôi”; “Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch”; “Ninh Tịch bắt cá nhiều tay”; “Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch”, v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lí thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dã với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

“Cần giúp không?” Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: “Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?”

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

“Có gì không thể?” Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một ly sữa: “Của cô là sữa ít béo.”

“Cảm ơn!” Ninh Tịch “thụ sủng nhược kinh” mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

“Tôi tin cô.”

Ninh Tịch ngẩn ra, sau đó bất lực đỡ trán: “Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!”

“Thả thính?” Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

“Ừm... chính là làm con gái vui vẻ ý!” Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: “Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?”

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bỗng bừng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: “Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon.”

Ninh Tịch: “Ngủ ngon~”

Tiểu Bảo: “...”

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch

~

106. Mua Một Tặng Một - Chương 83: Bị Hôn Tỉnh

Đêm khuya, Ninh Tịch nằm trên giường nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ lung tung.

Có họa diên cô mới lười thảnh thơi về nhà, những người có ý đồ với cô hay muốn chơi tình một đêm với cô đều bị cô kéo vào ngõ hẻm đánh cho kêu cha gọi mẹ. Nhất là những người đàn ông trên tay đã đeo nhẫn kết hôn.

Về phần cuộc sống tình dục...

Nói tới cũng thắm, cô chỉ có duy nhất một lần kinh nghiệm vào năm năm trước...

Có lẽ do lần đầu tiên tạo thành ám ảnh quá lớn, bản thân cô đối với loại chuyện này luôn cảm thấy rất chán ghét.

Tối nay Lục Đình Kiêu bị cô chọc cho phát cáu, nhưng không có cách nào khác, sớm muộn gì cũng phải đề cập tới vấn đề này, không bằng, cô rời đi trước khi tình hình trở nên xấu hơn.

Cách xa anh một chút vẫn tốt hơn là nhờ đâu có một ngày những cái xấu xa kinh tởm nhất của cô bị vạch trần trước mặt anh.

Tâm trạng không yên hậu quả là nửa đêm nằm mơ linh tinh.

Trong giấc ngủ, bên tai cô dường như văng vẳng các loại âm thanh gào thét...

“Ninh Tịch, cô dựa vào đâu mà tranh với tôi? Trừ chuyện huyết thống ra thì cô đúng là một phế vật không hơn không kém!”

“Cô còn mặt mũi để hỏi đứa con hoang đó à, cô muốn làm gì? Chẳng lẽ cô sinh nó ra, nuôi nó lớn?”

“Đứa trẻ thiếu tháng, vừa sinh ra đã chết, thi thể đã xử lý rồi!”

“Ninh Tịch, tôi nói cho cô biết, từ nay về sau Ninh Diệu Hoa này coi như không có con gái là cô! Cô với Ninh gia không còn quan hệ gì!”

“Tiểu Tịch, thật xin lỗi, chúng ta chia tay đi! Anh sẽ bỏ qua mọi chuyện mà coi em như em gái để chăm sóc..”

...

Cô liều mạng chạy, chạy bạt mạng, muốn trốn tránh tất cả những thanh âm đáng sợ ấy...

Cô chạy tới tầng trên cùng của bệnh viện, bên dưới là vực sâu vạn trượng, dưới vực sâu kia dường như có ma lực dụ dỗ cô tiến thêm một bước về phía trước...

Cuối cùng, cô nhắm mắt lại, nhảy vào đó...

Lúc rơi xuống cô lại không đột ngột tỉnh dậy như mọi ngày mà rơi vào một giấc mộng kiểu diễm khác.

Lần này không phải là ác mộng, lại có chút giống như là... mộng... xuân...

Trước đây, cô cũng từng mơ như vậy nhưng mỗi lần đều đi kèm với nỗi sợ hãi to lớn và bất lực, nhưng lần này dường như hơi khác.

Một làn hơi lạnh vô cùng nhẹ nhàng mà chạm vào trán cô, đôi mắt, cái mũi, đôi môi của cô...

Cô không cảm giác được sự ghê tởm bẩn thỉu như trước đây mà trái lại còn có cảm giác mình là bảo vật mà đối phương trân trọng nhất.

Đây... là ai...

Ai, thật đau quá...

Tại sao lại cắn cô?

Mặc dù Lục Đình Kiêu đã liều mạng kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không khống chế được mà chạy vào phòng cô, rõ ràng biết không thể đánh thức cô nhưng động tác lại không khống chế được mà mạnh bạo hơn một chút.

Người phụ nữ này có thể dễ dàng ép anh nổi điên!

“Nhớ đâu gặp được một anh chàng đẹp trai nào khó tránh khỏi chuyện mang về qua đêm” — những lời này giống như thiên thạch rơi xuống trái đất, đụng cho lí trí của anh vỡ vụn thành tro bụi.

Miệng trượt tới cần cổ non nớt, dục vọng trong lồng ngực lại càng không thể khống chế được, anh tàn nhẫn cắn giống như dã thú chinh phục con mồi bằng phương thức nguyên thủy nhất...

“Ừm, cái đó...”

Mùi máu tanh tràn ngập, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm yếu ớt của cô.

Sống lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, cả người giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu tới chân.

Người đàn ông vẫn duy trì tư thế vùi đầu vào cổ cô, sự đau đớn truyền tới khiến Ninh Tịch thiếu chút nữa thét lên, nhưng chỉ có thể cố nén, cô lúng túng nhắc nhở: “Khụ, tôi... tôi chỉ ngủ thôi, cũng không phải ngủ như chết, anh... anh làm động tĩnh lớn như thế... tôi sẽ tỉnh nha...”

Ban đầu cô còn định phối hợp giả vờ một chút nhưng cuối cùng không giả vờ được nữa, đau chết đi được!

Lúc này, đôi mắt đen láy của Lục Đình Kiêu dường như hợp làm một với bóng đêm, anh từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn dán chặt vào cô, ngón tay bóp lấy cằm cô, nhẹ nhàng vuốt ve, thanh âm ma mị giống như đến từ địa ngục: “Ừ, tỉnh... thì làm sao?”

Vừa dứt lời, một phát khóa hai tay cô lại trên đỉnh đầu, sau đó cúi đầu, không chút do dự hôn môi cô...

107. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiêu không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

“Phái người giám sát đoàn làm phim.”

“Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn.” Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu đầy dỗ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy không cần.” Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: “...” ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thế đi.

“Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!”

“Tháng sau cho em nghỉ một tuần.” Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

“Gi... anh vừa nói gì?” Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: “Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!”

“Không muốn?”

“Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?” Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ — chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng “chị dâu”?

Kì nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

“Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười ấm áp như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiêu cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: “Tới, ngồi.”

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: “Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?”

“Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp.” Lục Đình Kiêu trả lời.

“Bếp?” Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: “Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ len lén mang nó tới quán bar...”

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: “Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân họa đắc phúc! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dục vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thăng bé tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Mộc Phong hết hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: “Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình...”

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là đúng.”

“Cậu... cậu thích cô gái đó?” Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động: “Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn cùng cô ấy làm tình sao?”

Lục Đình Kiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cơ bản đúng là như vậy!”

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái, nói ngắn gọn là vô tính)

108. Mua Một Tặng Một - Chương 84: Chẳng Lẽ Là Mộng Du?

“A...” Ninh Tịch muốn tránh thoát theo bản năng nhưng hai tay đã bị khóa lại, hai chân cũng bị anh dùng đầu gối chặn lại.

Con mẹ nó, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ cô còn đang nằm mơ?

Cho đến lúc dưỡng khí trong lồng ngực Ninh Tịch ngày càng ít, trở nên thoi thóp dần, Lục Đình Kiêu rốt cuộc cũng bỏ qua cho đôi môi của cô, chuyển tới cái cổ vừa mới bị cắn một cái, dùng cái lưỡi nóng bỏng liếm qua lại trên vết thương như là trấn an nhưng lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy...

“Này, Lục Đình Kiêu... Lục Đình Kiêu...” Ninh Tịch gọi mấy tiếng mà người kia vẫn không phản ứng gì, chỉ chăm chú bận rộn công việc của mình.

Thời khắc này, anh không có sự nghiêm cẩn hàng ngày, càng không có sự dịu dàng mà cô quen thuộc, hàm răng sắc bén đi đôi với dục vọng cứ trượt dần từ cổ tới xương quai xanh, thậm chí ngày càng xuống thấp...

“Không... Không muốn!”

Những đoạn kí ức ẩn giấu trong trí nhớ ùn ùn kéo đến, giống như vũng bùn lầy nhớp nháp đang kéo cô xuống, khiến cả người cô đều run rẩy.

Ngay tại lúc Ninh Tịch thống khổ đến không muốn sống thì đột nhiên động tác của người kia ngừng lại, chỉ có một thân thể nặng nề lại cứng rắn như núi đang đè trên người cô, không nhúc nhích.

Cái cảm giác khó thở như chìm sâu vào bùn lầy bỗng dưng biến mất, chỉ còn lại sự ngẩn người...

“Lục... Lục Đình Kiêu?” Ninh Tịch thử thăm dò, vỗ bả vai người đàn ông một cái, không có chút phản ứng nào.

Đợi hơn mười giây, đối phương vẫn không nhúc nhích, để không kinh động đến Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch nhẹ nhàng lật người sang bên cạnh.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô thấy người đàn ông đang an tĩnh nhắm mắt nằm ở nơi đó như một vị quốc vương đang ngủ say. Tựa như con dã thú điên cuồng cắn người vừa nãy không phải là anh.

Gặp quý à, rốt cuộc chuyện này là sao?

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là mộng du?!” Ninh Tịch lầu bầu.

Dường như chỉ có cách giải thích này là nghe có vẻ xuôi tai.

Nhưng mà cách Lục Đình Kiêu mộng du cũng quá độc đáo đi? Nửa đêm canh ba chạy đến phòng cô đem cô vừa cắn vừa gặm y như ma cà rồng, lại còn có thể trả lời cô nữa chứ?

Lục Đình Kiêu thở đều, dáng vẻ giống như là đang ngủ say rồi.

“A lô! Tiểu Tịch Tịch! Sao cô lại gọi điện cho tôi lúc này! Xảy ra chuyện gì à?” Thanh âm Lục Cảnh Lễ rất lớn cứ như là đang hét lên.

Ninh Tịch còn đang lo muộn như này lại gọi điện sẽ quấy rầy đến anh ta nhưng kết quả lại là Lục Cảnh Lễ lại vô cùng hưng phấn khi thấy cô gọi, có vẻ anh ta đang ở một nơi rất ồn ào, có vẻ như đang quấy đêm.

“Lục Cảnh Lễ, tôi hỏi anh một chuyện!”

“Cô hỏi đi hỏi đi!”

“Anh trai anh..”

“Anh tôi làm sao? Làm sao?”

“...” Người này là cái máy lặp sao? Nói chuyện cũng phải nói hai lần!

Ninh Tịch im lặng một hồi, sau đó lo lắng hỏi: “Anh trai anh có bị mộng du không?”

Ninh Tịch đang gọi điện nên cũng không chú ý tới cơ thể của người vốn đang nằm thẳng đơ bên cạnh cô lập tức cứng ngắc khi nghe thấy câu hỏi này.

Anh chỉ đột nhiên nghĩ ra biện pháp này thôi, nào ngờ Ninh Tịch lại gọi cho Lục Cảnh Lễ để xác nhận, nhờ đâu thẳng góc kia lỡ miệng thì....

Vậy thì chặt đứt chân nó là được!

109. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lấy lệ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

“Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!” Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là “vô tính” (Asexual).

Gọi là “vô tính” không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là “Không có hứng thú với tình yêu”.

Vì sợ con mình bị “vô tính”, năm năm trước mẹ Lục Đình Kiều đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

“Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?” Tần Mộc Phong trêu chọc.

“Đang cố gắng.” Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiều lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: “Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đấy!”

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiều hơi đen: “Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo.”

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: “Là như vậy, bất kì chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mấu chốt vẫn là xem cậu xử lí như thế nào.”

“Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tồn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác...”

“Được, tôi sẽ thử.”

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bặt, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lắm lắm: “Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?”

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được dàn em, khán giả gọi là “lão sư”.)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyết Lạc đến quá sớm thôi.

“Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?”

“Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!”

“Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quản sao?”

...

Đối mặt với sự hỏi han của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: “Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm...”

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: “Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!”

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hở đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Về ngay thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, “Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?”

“Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết...”

110. Mua Một Tặng Một - Chương 85: Chung Chấn Chung Gối

Đầu giây bên kia Lục Cảnh Lễ đột nhiên im lặng mấy giây, khiến cho Ninh Tịch thấy bất ổn, giục già: “Nhi thiếu, rốt cuộc có hay không vậy?”

Nếu như là mộng du thật thì vấn đề chả có gì to tát nhưng nhờ đâu Lục Đình Kiều lại có tật xấu khác thì cô phải nhanh chóng đưa anh ta đi bệnh viện!

Hơn nửa đêm, hóa thân thành “người sói” xong rồi lại đột nhiên lăn ra ngủ mê man, mẹ nó, có biết như vậy đáng sợ lắm không hả?

“Nga, tôi chỉ có chút thắc mắc sao cô lại biết vấn đề này, anh ấy quả thực bị mộng du, mà sao cô biết?” Lục Cảnh Lễ trả lời, giọng nói nghe không hề có gì khác thường.

Ninh Tịch nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, giống như chẳng có chuyện gì cười ha hả: “Cũng không có gì, chỉ là nửa đêm tôi khát nước, đi xuống lấy nước thì thấy anh ấy cứ đứng ngây trong phòng khách nên bị giật mình thôi!”

“Phải thế không?” Giọng của Lục Cảnh Lễ như đang nghiền ngẫm, sau đó nghiêm túc mở miệng nói, “Không có gì đâu, chỉ là chút tật xấu thôi, cô đừng đụng vào anh ấy, anh ấy làm gì cô cứ để anh ấy làm tiếp, ngàn vạn lần đừng đánh thức anh ấy, qua một lúc thì anh ấy cũng tự về thôi!”

“Hà? Để làm tiếp... không thể đánh thức? Kia... vậy cũng được, tôi biết rồi!” Lo Lục Cảnh Lễ sẽ nghe ra cái gì khác thường, Ninh Tịch vội vàng cúp điện thoại, ảo não nhìn người đang nằm bên cạnh.

Không đánh thức vậy thì chẳng lẽ để anh ta nằm ở đây sao?

Nhờ đâu anh ta lại mộng du tiếp thì làm thế nào bây giờ?

Thật là, phiền chết cô rồi!

Bởi vì biến cố bất thành linh này mà nỗi khủng hoảng khiến cô gần như hổng mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cô nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, càng nhìn càng tức, cuối cùng tựa như để hả giận cô đưa tay bóp mặt anh: “Khốn khiếp, tí nữa thì tôi bị anh dọa cho trắng thiên luân rồi, anh còn thoải mái nhàn nhã nằm ngủ như này được hả?”

Xả xong Lục Đình Kiêu vẫn ngủ rất ngoan, nhìn không có chút uy hiếp nào, cô bóp mấy lần cho đã nghiền rồi mới thu tay lại.

Bây giờ chỉ có thể chờ chính anh ta thôi, cô nghe nói nếu như người đang mộng du mà bị đánh thức đột ngột sẽ rất sợ hãi, thậm chí còn có thể đột tử luôn.

Rõ ràng cô mới là người bị sợ hãi mà...

Ninh Tịch vốn chuẩn bị chờ Lục Đình Kiêu đi rồi mới ngủ lại, nhưng không ngờ nghe tiếng tim đập rất quy luật bên tai lại bất tri bất giác ngủ mất...

Rất lâu sau, người đàn ông bên cạnh mới chậm rãi mở ra đôi mắt màu mực ra, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm.

Sau đó anh ngậy người nhìn cô gái đang nằm bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chân mày đang nhíu chặt của cô, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp...

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịch bị một cú điện thoại đánh thức.

Phản ứng đầu tiên của cô không phải là nghe điện thoại mà là nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Quả nhiên Lục Đình Kiêu không có ở đây.

Vì vậy cô mới mơ mơ màng màng nhấn nút nghe của di động, lập tức vang lên tiếng gào thét giận dữ của Thường Lị: “Ninh Tịch, cô làm chuyện tốt quá ha! Tôi đã sớm cảnh cáo cô chú ý ngôn hành cử chỉ của bản thân, đừng làm công ty mất thể diện, cô giỏi lắm! Bây giờ danh dự của công ty đều bị cô làm cho mất hết!”

Ninh Tịch lập tức tỉnh ngủ: “Xảy ra chuyện gì?”

Thường Lị tức giận nói: “Vào weibo mà xem!”

Ninh Tịch bò xuống giường, nhanh chóng lấy máy tính đăng nhập vào weibo.

Sau đó cô phát hiện, weibo của mình đang bị người ta oanh tạc!

Dưới tình huống như này, phần lớn các nghệ sĩ đều sẽ được công ty đứng ra xử lý giúp, nhưng hiển nhiên là Ninh Tịch không có loại đãi ngộ đó, cô không mua fan cũng không hoạt động nhiều, trên weibo cũng chỉ có hơn 30.000 người hâm mộ, ngay cả một hot girl mạng cũng không bằng, bình thường cô chỉ chia sẻ một số mẫu chuyện nhỏ trong cuộc sống, mỗi lần đăng cũng không quá 100 lượt thích.

Nhưng bây giờ, chỉ qua một đêm mà đột ngột tăng lên hơn mười nghìn lượt tag cùng bình luận.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất xem những tin tức này, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

111. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Băng

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giật mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thâm hại.

Tuy quản lí đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lễ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chống lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân” trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

“Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?” Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng dừng hồng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

“Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?” Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhìn được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: “Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!”

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

“Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?” Ngũ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, “vị chủ nhân” này không phải là người dễ nói chuyện.

“Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!” Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

“Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?” Chuyên viên trang điểm hỏi.

“Chỗ nào cũng không hài lòng!”

Về mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngó lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bới móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dữ nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lý của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

112. Mua Một Tặng Một - Chương 86: Để Cho Bảo Táp Tối Mãnh Liệt Hơn Đi

Ninh Tịch bị bôi đen, hơn nữa còn bôi đen triệt để.

Nửa đêm hôm qua có một weibo khá nổi tiếng đăng một bài, tựa đề là: Lịch sử “thượng vị” của kỹ nữ Ninh Tịch, chưa từng thấy người nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy.

Nội dung đại ý là nói cô vì để lấy được vai diễn mà lên giường với đạo diễn, giao du với mấy ông già có tiền rồi đào mỏ bọn họ, trong quá trình quay phim còn cố ý chiếm tiện nghi của Giang Mục Dã...

Trong bài đăng này còn nói, lúc cô ở trong đoàn làm phim vẫn luôn mở cửa phòng, ai muốn ngủ với cô thì có thể trực tiếp đi thẳng vào, nói cô thành một người phụ nữ lăng loạn, phóng túng không có giới hạn...

Thế là fan của Giang Mục Dã liền điên lên, kết bầy kháng nghị, yêu cầu đoàn làm phim đổi vai của Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhìn những bình luận bên dưới bài đăng đó tất cả đều tỏ ý nhục mạ cô, ai ai cũng yêu cầu: Ninh Tịch rút khỏi giới giải trí...

“Xem kĩ chưa? Cô lập tức đăng một lời công khai xin lỗi để cứu vãn hình tượng của công ty đi!” Thường Lệ nổi giận đùng đùng ra lệnh.

Ninh Tịch cười nhạt: “Công khai xin lỗi?”

Những nghệ sĩ kí hợp đồng với công ty mà gặp phải loại chuyện này đều được công ty an bài phát ngôn viên chuyên nghiệp để phui sạch toàn bộ quan hệ, giảm thiểu sự ảnh hưởng xấu tới mức thấp nhất nhưng Thường Lệ thì ngược lại...

Cô ta có chỗ nào muốn cô vớt vát lại hình tượng đâu, cô ta muốn bôi đen cô hoàn toàn thì có, bởi vì một khi công khai nói xin lỗi thì cũng chứng tỏ cô thừa nhận những gì mà bài đăng kia nói là sự thật.

“Đúng, trước tám giờ tối nay tôi phải thấy! Tốt nhất là cô quay một đoạn video, có thành ý một chút! Nếu không cô chờ bị đuổi khỏi đoàn làm phim đi! Đến lúc đó thì ngay cả công ty cũng không che chở được cô đâu!” Thường Lệ bỏ uy hiếp thêm một câu rồi “Ba” một tiếng hung hăng ngắt điện thoại.

Sau khi nghe xong điện thoại, Ninh Tịch đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Cô đã sớm đoán được việc này có thể xảy ra, chỉ không ngờ là nó tới sớm như vậy.

Xem ra Giả Thanh Thanh không chờ nổi nữa rồi, lại cả ả Ninh Tuyết Lạc đứng sau phối hợp rót dầu vào lửa nữa nên chỉ trong một đêm ngắn ngủi cô đã bị đẩy đến đỉnh đầu ngọn sóng.

Được, cứ tới đi!

Chỉ sợ bọn họ không dám đến thôi!

Ninh Tịch rời giường đi rửa mặt, sau đó lấy đồ trang điểm ra bắt đầu hóa trang.

Nửa giờ sau, cô nhìn khuôn mặt được trang điểm trông vô cùng tiêu tụy nhợt nhạt lại điểm đậm đáng yêu trong gương, mà hài lòng gật gật đầu.

Vừa thu dọn được bàn trang điểm xong thì tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tịch đứng dậy mở cửa phòng, sau đó ngăn người, bên ngoài chính là “người sói” tối qua — Lục Đình Kiêu.

Sau chuyện xảy ra đêm qua, giờ trông thấy anh ta quả thật có chút cảm giác là lạ...

Không đợi Ninh Tịch mở miệng nói chuyện, Lục Đình Kiêu đã trông thấy khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của cô thì lập tức trầm mặt, không nói lời nào liền cầm di động lên gọi điện.

Khóe mắt Ninh Tịch nhìn thấy ngón tay của anh dừng lại trên cái tên “Lương Phi Tinh” trong danh bạ.

Lương Phi Tinh — tổng giám phòng quan hệ công chúng của Thịnh Thế — ông ta là người có thể đảo lộn trời đất, nhiều lần giải quyết êm đẹp các vụ tai tiếng văn hội hình tượng của nghệ sĩ nổi tiếng, có thể nói là nhân vật điển hình được lôi ra để giảng dạy cho bất cứ ai muốn theo nghề quan hệ công chúng.

Ninh Tịch thấy vậy lập tức bỏ nhào qua cướp lấy di động của Lục Đình Kiêu: “Lục Đình Kiêu, anh định làm cái gì?”

“Giải quyết những thứ đó.” Sắc mặt Lục Đình Kiêu cực kì khó coi, hiển nhiên anh cũng đã biết chuyện xảy ra trên mạng.

“...” Ninh Tịch bất đắc dĩ nhìn anh ta.

Lần trước Lục Đình Kiêu đem stylist riêng của Tô Dĩ Mạt đến cứu cô đã đủ khiến cô kinh sợ rồi, may mắn không bị ai phát hiện, nếu thêm một lần nữa quả thật là trái tim nhỏ bé của cô chịu không nổi.

Giờ tình thế như này mà để Thịnh Thế nhúng tay vào, thì cô còn đeo thêm một cái danh bất trung, một chân đạp hai thuyền mất.

113. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: “Ninh Tịch, tới trang điểm!”

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: “Làm phiền chị rồi.”

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

“Cô làm gì vậy?”

Ninh Tịch hòa nhã nói: “Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng...”

“Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?” Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: “Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà...”

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: “Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!”

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!”

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chập lưỡi nghĩ thầm, thật chẳng chuyên nghiệp gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được găm kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ; để đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dài nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khố này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: “Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ nãy tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học.”

“Chắc không có vấn đề gì đâu ạ...” Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thắng nhìn về phía giáo viên dạy múa: “Cô Trịnh, cô thấy thế nào?”

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: “Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tẩm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: “Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh ”người mới cười, kẻ cũ khóc“, ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bỗng cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!”

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

114. Mua Một Tặng Một - Chương 87: Anh Cần Một Người Phụ Nữ

Ninh Tịch thần nhiên nói: “Mới chút sóng gió thế này đã không chịu nổi, sao tôi có thể lăn lộn trong giới giải trí được? Lần trước chẳng phải anh còn nói sẽ tin tôi sao?”

“Nhưng bộ dạng của cô bây giờ không hề có sức thuyết phục.” Lục Đình Kiêu nghiêm mặt.

Ninh Tịch nghe mà không hiểu gì hết, sau mới nhớ ra lớp trang điểm của mình lúc này, cô giải thích: “Cái này là do tôi tự trang điểm thành đây chứ không phải giả bộ kiên cường gì đâu, không tin tôi tẩy trang cho anh xem nhé...”

Còn chưa nói hết, Lục Đình Kiêu đã bất thành linh đưa tay ra, dùng ngón tay nhẹ xoa lên má và mắt cô.

Chỉ chạm nhẹ một cái, Ninh Tịch lại như bị điện giật, bất giác co rúm lại.

Phản ứng của Ninh Tịch khiến mặt Lục Đình Kiêu trầm xuống, nhanh chóng thu tay lại: “Đừng có cậy mạnh.”

Ninh Tịch cười nói: “Không đâu, nếu tôi không làm được, tuyệt đối sẽ chạy về ôm đùi ngài ngay!”

Lục Đình Kiêu được người ta “vuốt lông”, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn: “Ừm.”

Sau đó, Ninh Tịch gãi gãi đầu nhìn anh, muốn nói gì đó lại thôi.

“Muốn nói gì?” Lục Đình Kiêu hỏi, giọng nói vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không giống người đêm qua chút nào.

Về mặt Ninh Tịch phức tạp, cô nhìn anh hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Khụ, chuyện là, Lục Đình Kiêu, anh có từng nghĩ tới việc muốn tìm một người phụ nữ bầu bạn với mình không?”

“Em có ý gì?” Sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng lạnh xuống.

“Anh đừng trách tôi nhiều chuyện, chỉ là tôi cảm thấy....” Ninh Tịch đắn đo chọn lọc từ ngữ, sau đó thành khẩn vỗ vai anh: “Tôi nghĩ chắc anh cần một người phụ nữ, có một số chuyện, nhin nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!”

Chẳng phải có câu tục ngữ, ngày nghĩ gì đêm mơ cái đấy sao?

Nhìn Lục Đình Kiêu bề ngoài có vẻ không gần nữ sắc, nhưng từ biểu hiện của anh đêm qua lại cho thấy, rõ ràng... là rất cần mà....

Lần này, sắc mặt Lục Đình Kiêu đúng là đen đến độ không cách nào cứu vãn.

Cô gái đáng chết này, là tại ai hại chứ, cô thử nghĩ xem là ai để thịt đến tận miệng rồi mà vẫn phải nhin chặt vật đến thế này không hả?

Thấy vẻ mặt Lục Đình Kiêu càng ngày càng đáng sợ, Ninh Tịch ho khan một tiếng, chuồn vội: “Sắp muộn rồi, tôi đi chào Tiểu Bảo rồi tới phim trường đây! Bái bai~”

Tại phim trường ở ngoại thành.

Ninh Tịch vừa xuất hiện, đám fan của Giang Mục Dã đã đợi sẵn trước cổng lập tức xông về phía cô.

“Ninh Tịch! Ninh Tịch tới rồi! Con đi thổi tha đó đến rồi kìa! Không ngờ cô ta còn dám vác xác tới đây!”

“Con khốn kinh tởm kia! Bọn tao không cho phép mày lại gần Mục Dã! Mau cút khỏi đoàn làm phim đi!”

“Ninh Tịch mau cút khỏi đoàn làm phim đi! Ninh Tịch cút khỏi làng giải trí! Cút đi!”

.....

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, chỉ có vài nhân viên an ninh bảo vệ Ninh Tịch đi vào trong, những người khác lại chỉ vậy lại xem náo nhiệt, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ cô, cười châm biếm.

Những ánh mắt tràn đầy ác ý ấy như một con rắn độc dữ tợn đang muốn xé nát cô ra.

Ninh Tịch bất giác nhớ tới một nữ minh tinh mới nổi phải tự sát vì không thể chịu đựng nổi những lời đàm tiếu, sau khi cô chết, trên di thư chỉ có dòng chữ: Miệng lưỡi con người chính là thứ đáng sợ nhất thế gian này!

Đám người không ngừng ném trứng thối và rau nát tới, không biết còn có ai ném một hòn đá, nhưng lại ném lệch....

Thấy hòn đá kia sắp đập vào chuyên viên trang điểm Amy đang đứng xem kịch vui, sắc mặt Ninh Tịch chợt biến, cô nhanh nhẹn nhảy lên, khi hòn đá chỉ còn cách Amy tầm nửa thước cô đã kịp dùng cánh tay chặn lại.

Giây tiếp theo, cánh tay cô chảy máu đầm đìa.....

115. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh từng bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người....

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

“Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào tiên...”

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lảo đảo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, “Khê sài hỏa nhuyển man chiến noãn, ngã dữ li nô bất xuất môn....”

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lá lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

“Cương ngoa cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài.....” Nàng nhắc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Từng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hấn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngăn người bưng ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiêu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đổ kị.

“Dạ lan ngoa thính phong xuy vũ, thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai.....”

*Câu thơ được trích trong bài Cầm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trần trụi vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thướt tha ngã vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suýt chút nữa thì quên hô cắt.

“Cắt! Diễn tốt lắm!” Quách Khải Thắng vỗ tay đầu tiên: “Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bắt ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt.!”

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đất nồi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đổ kị mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: “Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sững sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!”

“Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!” Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát đề theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức nghiền rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lí tới chất vấn.

“Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì!”

Tiểu trợ lí tỏ ra kinh hãi: “Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?”

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: “Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!” Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

“Vậy chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi...” Tiểu trợ lí yếu ớt nói.

“Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?”

“Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!”

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thịt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

116. Mua Một Tặng Một - Chương 88: Bá Vương Hoa

Bá Vương Hoa

Đám fan đang kích động thấy cảnh này đều sững sờ, Amy cũng bị dọa sợ.

Mặt Ninh Tịch tái nhợt, cô lạnh lùng liếc nhìn đám fan kia: “Các người muốn làm gì thì nhắm vào tôi, đừng có làm bị thương những người không liên quan.”

“Cô... Cô đừng có làm bộ làm tịch!”

“Đúng đấy! Đừng có vờ làm người tốt! Cô chính là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ!”

Ánh mắt Ninh Tịch càng trở nên sắc lạnh: “Chỉ dựa vào một bài đăng vô căn cứ trên weibo mà bảo tôi là người xấu? Tuy các bạn còn nhỏ, nhưng tôi mong trước khi làm gì thì các bạn cũng nên động não một chút, từng lời nói và hành động của các bạn đều đại diện cho thần tượng của mình thế nên đừng có để bị người khác lợi dụng mà còn không biết! Như thế là đang bôi nhọ thần tượng của mình đấy!”

Ninh Tịch biết, lúc này cô có nói gì họ cũng sẽ nghe không lọt tai, trừ khi nhắc đến thần tượng mà họ hâm mộ.

“Từ khi nào đến lượt cô dạy bảo bọn này đấy!”

“Thật ra tôi thấy cô ta nói cũng có lí... Vừa rồi là ai ném đá thế, đứng ra đây! Không phải đã nói không dùng bạo lực, nhiều nhất chỉ ném trứng thôi cơ mà?”

“Phải đấy! Ai đấy! Chúng ta tới đây để đòi lại công bằng cho Mục Dã chứ không phải đến để bôi nhọ anh ấy!”

.....

Đám fan bạo động tạm thời cũng ổn định lại, Ninh Tịch rút cuộc cũng chen được vào trường quay.

Quách Khải Thắng thấy cô đến, vội vàng gọi cô vào phòng nghỉ: “Ninh Tịch đến rồi à! Mau vào đây ngồi đi!”

“Đạo diễn, em xin lỗi, gây phiền phức cho đoàn mình rồi...” Ninh Tịch áy náy, cô cúi gập người.

Thấy bộ dạng tiều tụy của cô, Quách Khải Thắng vội an ủi: “Người khác không hiểu cô, chẳng lẽ tôi còn không rõ sao? Cái bài đăng đó nói cô không có khả năng diễn xuất rõ ràng là nói bừa! Còn nói... khụ, nói cô ngủ với tất cả mọi người trong đoàn.... Tôi thân là người trong cuộc chẳng lẽ không rõ? Chuyện này tôi thấy nhiều rồi, ai đúng ai sai, trong lòng tôi tự khắc biết!”

“Cảm ơn đạo diễn.” Vào những lúc thế này mà Quách Khải Thắng vẫn đứng về phía cô, điều này khiến cô vô cùng cảm kích.

“Nhưng, chuyện này quả thật ảnh hưởng rất lớn tới cô, cô nhìn vẻ mặt tiều tụy của cô xem, nếu không thì tôi cho cô nghỉ ngơi vài ngày, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi khỏe hẳn đi?” Quách Khải Thắng góp ý.

Ninh Tịch lập tức nói, “Không cần đâu. Em muốn quay tiếp! Vốn dĩ chuyện của em đã gây ảnh hưởng rất lớn cho cả đoàn rồi, nếu lại làm liên lụy tới tiến trình thì em có chết ngàn lần cũng không hết tội đâu!”

Quách Khải Thắng thấy thái độ kiên quyết của cô, liền tỏ ra vui mừng, “Haiz, vậy được! Nếu không chịu nổi nữa thì nhất định phải nói với tôi đấy!”

Sau khi ra khỏi chỗ của đạo diễn, Ninh Tịch bỗng bị kéo mạnh vào một góc không người.

Người kia tỏ ra sốt ruột, ngay đến quả đầu vàng chói kia trông cũng có vẻ bực tức: “Ninh Tịch, tay bà không sao chứ?”

“Vết thương nhỏ thôi, đã xử lí qua rồi.” Ninh Tịch không bận tâm nói.

Giang Mục Dã phát câu: “Tôi vốn định up tin đính chính giải thích cho fan biết, nhưng anh Minh lại đổi mặt mã weibo không cho tôi vào, nói giờ tôi mà đứng ra thì sẽ càng hại bà....”

Ninh Tịch vỗ ngực lộ ra vẻ mặt vui mừng: “May mà anh Minh vẫn còn thông minh đấy.”

Giang Mục Dã cảm thấy thật tổn thương: “Đồ phụ nữ vô lương tâm, tôi chỉ muốn giúp bà thôi, không được sao!”

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: “Nếu ông thật sự muốn giúp tôi, vậy tôi nhắc trước cho ông biết, lát nữa tôi sẽ giả vờ là một đóa Tiểu Bạch Hoa, anh phải phối hợp với tôi, không được lộn xộn, nếu không đừng trách tôi tuyệt giao với ông!”

Giang Mục Dã ngoáy ngoáy tai, tỏ ra không thể tin nổi: “Vừa rồi bà nói muốn làm gì cơ?”

“Tiểu Bạch Hoa, có vấn đề?”

“Bà có chắc một đóa Bá Vương Hoa như bà có thể hoàn thành được thử thách khó khăn như vậy không?”

“BIẾN!”

117. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lằng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghỉ ngơi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, “Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ninh Tịch cười khổ, “Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?”

“Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!” Quách Khải Thắng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lắm lắm: “Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được anh để Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?”

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Thắng Khải truy hỏi: “Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!”

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như cơm bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

“Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!”

“Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!”

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luôn đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kì, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngứa mắt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối nay cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

“Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?” Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiêu.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kì quái của mình, cô khó xử nói: “Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?”

“Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu.”

“Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!”

Lục Đình Kiêu buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: “Đón bạn à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi...” Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

“Nam hay nữ?”

“Ồ...” Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

118. Mua Một Tặng Một - Chương 89: Kịch Hay Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Thôi

Hôm nay cũng trùng hợp thật, hầu hết cảnh Ninh Tịch phải quay đều là cảnh đóng cặp với Giả Thanh Thanh.

Đang ngồi nghiên cứu kịch bản dưới bóng cây râm mát, bên tai bỗng truyền tới một âm thanh kì quái...

“Ôi, đây chẳng phải là Đại minh tinh của chúng ta sao? Ninh Tịch, giờ cô nổi tiếng rồi, hot đến độ tất cả mọi người đều biết đến cô rồi đấy! Ha ha, biết mấy chuyện xấu xa mà cô làm! Cô cũng thật vô liêm sỉ, xảy ra chuyện như thế mà vẫn dám vác mặt tới trường quay!” Giả Thanh Thanh rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ cần Ninh Tịch biến khỏi đoàn làm phim, cô ta có thể thừa cơ thay thế vị trí của Ninh Tịch, có thể đóng cặp với anh Mục Dã rồi!

Ninh Tịch cắn môi, thân thể khẽ run, vẻ mặt khó xử nhưng vẫn im lặng.

Giả Thanh Thanh thấy vậy càng đắc ý, chắc một tiếng rồi chạy theo Giang Mục Dã: “Anh Mục Dã, loại người này anh phải tránh xa ra! Nếu không danh tiếng của anh sẽ bị cô ta làm hỏng mất! Cô ta hại anh mất bao nhiêu fan rồi còn gì!”

Giả Thanh Thanh áp sát tới còn mang theo mùi nước hoa gay mũi, gân trên trán Giang Mục Dã giật giật, gã muốn phát cáu nhưng nghĩ tới lời cảnh cáo của Ninh Tịch nên đành hít sâu miễn cưỡng chịu đựng.

Giả Thanh Thanh thấy Giang Mục Dã ngó lơ mình, chỉ nghĩ là anh ta đang khó chịu vì vướng phải chuyện của Ninh Tịch, lại càng áp sát tới an ủi: “Mục Dã, anh cứ yên tâm đi, đoàn làm phim sớm hay muộn cũng sẽ đá Ninh Tịch thôi!”

“Cô ồn quá đấy.” Giang Mục Dã kiềm chế hết sức mới thay tất cả ngôn từ chửi mắng của mình thành bốn từ này.

“Xin lỗi anh Mục Dã, em không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa.” Giả Thanh Thanh ầm ừ bỏ đi.

Cô ta bất mãn vì Giang Mục Dã vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với mình, nhưng nghĩ một hồi cô ta lại thấy yên tâm, dù sao đợi cô ta lấy được vai nữ thứ thì sẽ có cơ hội ở chung với anh Mục Dã ngay thôi.

Cứ nghĩ tới mấy cảnh thân mật kia là cô ta lại không kiềm chế được sự kích động của mình.

Nhớ tới thì, tại sao hôm nay đạo diễn còn bắt cô ta tới quay cảnh tiếp theo với Ninh Tịch làm gì, thật đúng là lãng phí thời gian!

Có điều, cảnh quay ngày hôm nay cô ta cũng rất thích, có một cảnh cô ta sẽ tát Ninh Tịch.

Hứ, tới lúc đó nhất định phải cho mày biết mặt!

“Đạo diễn, em thấy cảnh này nếu tát thật thì hiệu quả sẽ tốt hơn, anh có thấy vậy không?” Hiếm lắm mới có dịp một người không hề chuyên tâm đóng phim như Giả Thanh Thanh lại chủ động chạy tới nói chuyện với đạo diễn như vậy.

Làm gì có chuyện Quách Khải Thắng không biết cô ta đang nghĩ gì, ông trầm giọng nói: “Chủ yếu vẫn là dựa vào góc quay thôi, nhiều nhất chỉ cần xướt qua mặt một chút là được rồi!”

“Em biết rồi!” Giả Thanh Thanh miệng thì nói thế nhưng hoàn toàn không có ý định nghe theo, cô ta định sẽ tát thật, hơn nữa còn phải tát vài cái, để con khốn kia nếm mùi khổ sở mới được.

Dù sao loại chuyện “lấy việc công trả thù riêng” thế này cũng không phải là lần đầu cô ta làm, chưa lần nào cô ta sẩy tay cả.

Sau khi các bộ phận đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu bấm máy.

Trong cảnh này, Mạnh Trường Ca chỉ vừa mới nhập cung, dùng tên giả là Nam Vô Mộng, vẫn chỉ là một cung nữ nhỏ bé, vì hoàng đế để ý tới nàng nên rước lấy sự ghen ghét của Hiền phi, ả ta liền gọi nàng tới tẩm cung gây khó dễ cho nàng.

“Tiện nhân vô liêm sỉ, không ngờ người còn dám quyền rũ hoàng thượng trước mắt bản cung!” Hiền phi nói rồi, giương tay tát mạnh một cái.

Đúng lúc Giả Thanh Thanh ra tay, đôi đồng tử của Ninh Tịch thu lại, cơ thể hơi run lên, cô khéo léo tránh camera, né được bàn tay của Giả Thanh Thanh, nhưng cơ thể cô như bị đẩy mạnh, chật vật ngã xuống đất, sau đó “Phụt” một búng máu được nhổ ra.

“Ninh Tịch.....” Quách Khải Thăng giật mình, tất cả nhân viên công tác cũng bị cảnh này dọa sợ, mọi người túm tít vây lại.

“Giả Thanh Thanh, cô mới quay phim ngày đầu tiên đấy à? Sao ngay đến cả sức mình cô cũng không khống chế được hả?” Thường ngày, tính khí của Quách Khải Thăng rất tốt, đây là lần đầu tiên ông tức giận như vậy.

Chuyện ngoài trường quay, ông không thể can thiệp, nhưng nếu trong phạm vi của ông mà làm ra mấy chuyện này, ông tuyệt đối sẽ không tha thứ!

“Tôi...” Giả Thanh Thanh cũng giật mình, vừa xong quả thật cô ta có cố tình dùng sức thật, nhưng tuyệt đối không thể đến mức có thể khiến Ninh Tịch ngã thổ huyết thế kia, hơn nữa vừa rồi cô ta rõ ràng thấy Ninh Tịch có hơi tránh đi, cô ta căn bản không hề chạm được vào cô, nên chỉ biết ề cổ ra kêu oan: “Tôi chỉ tát nhẹ cô ta một cái thôi, vốn không hề dùng sức! Cô ta giả vờ đấy!”

119. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiều có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiều cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đời bình thường: “Nam!”

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiều hơi nheo lại: “Tối nay có về không?”

Câu này... sao càng nghe càng....

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: “Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!”

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhin được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bự chảng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiều bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt trầm trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiều cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một “dấu hỏi” trên tập vở.

“Hỏi ba sao lại không vui à?” Lục Đình Kiều cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: “Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui được không?”

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là, ông bố nào đó rốt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giật lấy điện thoại của ông bố bất lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (> <>)

~Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lẩu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn

mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đấy!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiêu liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: “.....”

Đã kích đã man

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã!”

“Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, Mục Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!”

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiến nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

“Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!”

Một giọng nói quỵên rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại điên cuồng gào thét ầm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nấp ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hấn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

120. Mua Một Tặng Một - Chương 90: Cos Tiểu Bạch Hoa

Tiếc rằng trong giới Giả Thanh Thanh có quá nhiều tai tiếng, chuyện thể này lại làm không ít, thêm việc cô ta vẫn luôn chống đối Ninh Tịch, vậy nên lúc này không ai tin cô ta cả.

“Đạo diễn, em không sao, chỉ hơi rách môi một chút thôi, ngâm đá một lát là được ấy mà. Chị Thanh Thanh chắc chỉ muốn hiệu quả quay tốt hơn nên mới vậy, ngài đừng giận nữa....” Ninh Tịch tuy chịu ầm ừ nhưng vẫn cố chống đỡ, trông ẩn nhẫn lại hiểu chuyện.

Thấy vẻ mặt ấy, không chỉ đạo diễn mà những người khác cũng cảm thấy đồng tình với cô.

Giang Mục Dã ở bên cạnh nhìn, khóe miệng giật giật, suýt chút nữa thì bị lừa.

Cái con bé chết tiệt này, giả bộ làm Tiểu Bạch hoa cũng giống ghê...

Giả Thanh Thanh thấy dáng vẻ mảnh mai của cô, nhất thời bão nổ: “Ninh Tịch, mày còn giả bộ! Rõ ràng là mày cố ý! Là mày tự cắn rách môi mình! Có phải mày đã ngâm bao máu trong miệng từ trước rồi đúng không!”

“Giả Thanh Thanh, cô đủ rồi đấy!” Quách Khải Trình khiển trách.

Tiểu trợ lí bên cạnh Giả Thanh Thanh sợ to chuyện vội vàng kéo cô ta khuyên nhủ: “Chị Thanh Thanh, thôi bỏ đi! Chị đừng chọc đạo diễn nổi giận nữa! Dù sao trong chuyện này chúng ta cũng có phần sai mà...”

Cô ta hiển nhiên cũng cho rằng Giả Thanh Thanh cố ý đánh thật, chuyện thể này cô ta thấy quá nhiều rồi.

Giả Thanh Thanh trở tay tát vào mặt tiểu trợ lí: “Cút! Từ khi nào tới lượt cô chỉ huy tôi làm việc hả!”

Tiểu trợ lí bị đánh ngã xuống đất, miệng chảy máu giống y Ninh Tịch.

Tất cả nhân viên trong đoàn, đặc biệt là những người có địa vị không cao giống như cô trợ lý đều vội vàng chạy tới đỡ cô dậy, họ nhìn Giả Thanh Thanh với ánh mắt vô cùng chán ghét.

Tuy đời tư của Ninh Tịch có lung tung, nhưng cô chưa bao giờ làm ảnh hưởng đến người khác, hơn nữa lúc quay phim cũng rất chuyên nghiệp, nhưng còn Giả Thanh Thanh thì sao, chỉ là một con đàn bà đánh đá!

Đây là lần đầu Giả Thanh Thanh bị đổ oan, thấy mọi người đều không tin cô ta, mặt cô ta tái mét, có cảm giác chỉ chút nữa thôi là ngất xỉu.

Vào lúc cô ta mất không chế muốn liều lĩnh xông lên cào xé Ninh Tịch, bỗng có người tiến tới tóm lấy cổ tay cô ta.....

“Thanh Thanh, em cũng thật là, chị biết em muốn diễn tử tế cho đạo diễn mở rộng tầm mắt, nhưng cũng không cần quá nghiêm túc như vậy, người biết thì nói em chuyên nghiệp, kẻ không biết thì nghĩ em thế nào đây?”

Người vừa tiến tới nói là Ninh Tuyết Lạc.

Hôm nay, Ninh Tuyết Lạc không có cảnh quay, vốn dĩ cô ta không cần tới, nhưng để thấy bộ dạng đen đui của Ninh Tịch nên cô ta vẫn đến, không ngờ, sau khi tới đây lại thấy cảnh này.....

Giả Thanh Thanh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Ván bài tốt như thế, sao lại bị cô ta đánh thành ra thế này?

Thấy mọi người đều đang chán ghét Giả Thanh Thanh cực độ mà đồng tình với Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc vội chạy tới giải vây.

Giả Thanh Thanh vừa nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc như nhìn thấy người thân, cô ta lập tức khóc lóc kiện cáo, “Chị Tuyết Lạc, con khốn đó đổ oan cho em!”

Ninh Tuyết Lạc sợ cô ta lại nói năng linh tinh khiến mọi người ghét bỏ, nên tóm cô ta vào một góc: “Sao em vẫn không kiểm soát được cơn giận của mình thế? Sớm muộn gì Ninh Tịch cũng sẽ bị đuổi đi, giờ em chọc vào cô ta làm gì?”

Giả Thanh Thanh thở gấp đáp, “Mới đầu đúng là em có nghĩ sẽ dạy dỗ nó một trận, nhưng em còn chưa động vào nó, nó đã tự mình tránh, lại còn bày ra bộ dạng bị em đánh đến thổ huyết!”

Ninh Tuyết Lạc thấy Ninh Tịch phía đối diện đang được đạo diễn không ngừng an ủi, nhưng vẫn tỏ ra độ lượng, cô ta lập tức nhìn ra cô định giở trò gì, vội nghĩ cách cứu cánh: “Thanh Thanh, chỉ mình chị tin em cũng vô dụng, vấn đề là mọi người đều không tin, tình huống lúc này em không giải thích rõ được đâu, cách tốt nhất là em lập tức đi xin lỗi Ninh Tịch đi....”

Giả Thanh Thanh vừa nghe thấy vậy liền nổi giận: “Gì cơ? Bảo em đi xin lỗi! Em không đi! Chị Tuyết Lạc, sao chị có thể đứng về phía cô ta, nói giúp cô ta như vậy!”

121. Mua Một Tặng Một - Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

“Tra được là ai chưa?”

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: “Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được.”

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiều gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: “Trình Phong, điều tra cho tôi hai người.”

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: “Ừ ời, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!”

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiêu đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được gốc gác tổ tông nhà người ta.

“Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kỹ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!” Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

“Không cần.” Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hoa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Tịch, để anh đưa em về.”

Ninh Tịch: “...”

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

“Không cần.” Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: “Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Ninh Tịch cười lạnh: “Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mớ tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?”

Tô Diễm cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: “Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!”

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thế này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

“Con hàng” này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễm kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: “Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi...”

“Có việc thì nói.” Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhắn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễm không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: “Có ý gì?”

Ánh mắt Tô Diễm trở nên nghiêm nghị: “Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: “Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?”

“Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?” Tô Diễn đột nhiên lớn giọng.

122. Mua Một Tặng Một - Chương 91: Phản Kích Tới Cùng

Ninh Tuyết Lạc sắp bị con nảo tàn này làm cho tức chết rồi: “Em không thấy vì chuyện này mà tất cả mọi người bắt đầu đồng tình với cô ta rồi sao? Chẳng lẽ em còn muốn để cô ta vùng dậy, để cô ta tiếp tục có thể đóng cặp với anh Mục Dã của em?”

Giả Thanh Thanh chần chờ một hồi, vẫn không chịu mở miệng xin lỗi: “Nói chung là em không đi! Bảo em đi xin lỗi con khốn đó chẳng bằng bảo em chết đi còn hơn!”

Chuyện nhỏ như vậy sao có thể gây ảnh hưởng gì được, sau này cô ta mua chút đồ tặng đám người kia là được rồi!

Ninh Tuyết Lạc thấy không thể nói cho cô ta hiểu được, đành phải từ bỏ, hi vọng sau này cô ta đừng gây thêm sai lầm gì nữa.

Danh tiếng Ninh Tịch bị hủy hoại đã là điều chắc chắn, cho dù cô ta có thông minh đến đâu cũng chẳng thể lật ngược ván bài được?

Chắc chẳng bao lâu nữa, chỉ cần vị kim chủ bí mật kia bỏ Ninh Tịch, ai sẽ cần một người có danh tiếng xấu lại hay cấm sừng người khác như Ninh Tịch chứ.

Nghĩ tới đây, Ninh Tuyết Lạc mới cảm thấy yên ổn lại.

Cuối cùng, để tránh lại xảy ra xung đột, đạo diễn không để họ quay lại nữa, mà dùng luôn cảnh Ninh Tịch bị đánh tới chảy máu.

Cảnh thứ hai phải quay ngày hôm nay là cảnh Mạnh Trường Ca được phong làm quý phi, Hiền phi thất sủng bị đưa vào lãnh cung, Mạnh Trường Ca tới lãnh cung thăm Hiền phi, nói cho Hiền phi biết thân phận thật sự của nàng.

May mà cảnh này khá là an toàn, chủ yếu đánh vào tâm trạng và đối thoại, không có động tác gì cả.

“3, 2, 1, Action!”

Bấm máy.

Trong lãnh cung, Đức phi ngồi trên một chiếc ghế rộng, liếc mắt nhìn nữ nhân ngã chập vật dưới chân như người chết: “Hiền phi, ngươi có biết tại sao bản cung lại hận ngươi như vậy? Tại sao nhất định phải bức ngươi tới đường chết như vậy không?”

“Tiện nhân! Ngươi ghen tị với ta! Ghen tị vì hoàng thượng yêu thương ta! Ghen tị vì ta được người sủng ái!”

Đức phi cười khúc khích ra tiếng, như thể nghe thấy một câu chuyện nực cười: “Bản cung ghen tị? Ghen tị vì ngươi được lão già kia sủng ái sao?”

“Đức phi! Ngươi... ngươi điên rồi sao? Ta phải nói với hoàng thượng! Ta phải nói cho người biết ngươi mắng chửi.....”

Đức phi chợt bắn ánh mắt thâm trầm tới, khiến Hiền phi phải cầm miệng, sau đó nàng nhả từng chữ nói, “Hiền phi, chắc ngươi biết bản cung là ai đấy? Ngươi có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?”

“Ngươi... ngươi... ngươi...” Giả Thanh Thanh nói “ngươi” tới nửa ngày vẫn không tiếp được.

Đạo diễn hô một tiếng “Cắt”: “Lại!”

Lần quay thứ hai bắt đầu.

“Hiền Phi, chắc ngươi cũng biết ta là ai đấy? Có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?” Lần này, ánh mắt Ninh Tịch trông càng lạnh lẽo hơn lần trước, giống như một chiếc giá treo cổ đang kẹp chặt cổ của đối phương.

“Người... người là... là...”

“Dừng, làm lại!”

Lần quay thứ ba.

“Hiền Phi, chắc người cũng biết ta là ai đấy? Có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?” Tâm trạng của Ninh Tịch lần này còn kịch liệt hơn lần trước, lần này cô dùng ngữ khí như ác quỷ muốn lấy mạng người để đọc lời thoại, mọi người xung quanh đều cảm nhận được sự phẫn nộ cùng oán giận không ngớt từ cô.

“Người... Người là Mạnh Trường Ca? Người sao có thể là... là... là...” Máy thu âm của Giả Thanh Thanh như bị kẹt, lại quên thoại rồi.

“Cut!” Lần này, rốt cuộc Quách Khải Thắng cũng mất hết kiên nhẫn, ông ném kịch bản, nổi trận lôi đình: “Giả Thanh Thanh, cô làm sao thế hả? Ngay đến lời thoại đơn giản như thế cô cũng không thuộc, rốt cuộc thường ngày cô có xem kịch bản không!”

Thực tế không thể trách Quách Khải Thắng lại nổi giận, khó lắm cảm xúc của Ninh Tịch mới lại tốt được như lần này, vốn dĩ đã có thể có được một thước quay đẹp, nhưng lại bị sai lầm ngu ngốc của Giả Thanh Thanh hủy hoại mất.

123. Mua Một Tặng Một - Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

“Thế anh cho là như thế nào?” Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễm làm như không nhìn được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: “Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vùng nước đục này!”

“Hờ, con gái như tôi...” Ninh Tịch cười khê: “Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói nhưng lời này với tôi?”

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễm luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyết Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dám hoa chân múa tay với cô.

“Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!” Tô Diễm tận tình khuyên bảo.

“Hờ, giúp tôi?” Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyết Lạc thuê hai người đàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?”

“Tiểu Tịch, anh...” Sắc mặt Tô Diễm trắng bệch: “Nếu anh làm thế thì Tuyết Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyết Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác...”

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: “Cho nên ý của Tô thiếu gia là, các người không có lỗi gì đúng không? Bị chuốc say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị tẩy thai cũng là tôi sai!”

Tô Diễm cau mày: “Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyết Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, tại sao em cứ cắn mãi không buông thế?”

Ninh Tịch cầm túi đứng lên: “Hờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyết Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cầm súng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!”

Tô Diễm lập tức đổi sắc mặt: “Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!”

“Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lắm! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đeo phải Thánh Mẫu, nhá!” Ninh Tịch quăng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễm, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

“Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoãn ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

“Ng ngoan quá!” Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

“Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!”

Bánh bao nhỏ gật đầu, hai người dắt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

“Ninh...” Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngáy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi -_-)

124. Mua Một Tặng Một - Chương 92: Đồng Đội Heo

Các nhân viên vây quanh nhìn một màn này đều lộ vẻ khinh bỉ:

“Giả Thanh Thanh bị nã tàn sao? Tới tới lui lui cũng chỉ nói một câu như vậy, tôi cũng thuộc luôn rồi nè! — Người là Mạnh Trường Ca sao? Sao người lại là Mạnh Trường Ca được! Mạnh Trường Ca rõ ràng đã chết! — Có mỗi câu đơn giản như thế thôi mà cũng không thuộc được?”

“Chủ nhân cái bài đăng chê diễn xuất của Ninh Tịch nên nhìn Giả Thanh Thanh một chút sau đó mới biết diễn như thế nào mới gọi là diễn tệ!”

“Thật ra khả năng diễn của Ninh Tịch tốt lắm mà, cô không thấy tất cả các cảnh quay của cô ấy chỉ cần một lần là qua sao? Có NG thì cũng là do sai lầm của người khác.”

“Hình như đúng là như thế! Tôi còn tưởng bởi vì bản tính cô ấy là thế nên mới diễn được nhưng cảnh hôm qua, cái cảnh diễn Mạnh Trường ca lúc còn là thiếu niên ấy, đúng là vô cùng xuất sắc! Mặc dù cô ấy vẫn

luôn đùa giỡn Giang Mục Dã nhưng không biết tại sao lại không khiến người khác có cảm giác thô bỉ mà trái lại, lại lôi con nai con trong lòng tôi lại chạy loạn cùng nha!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ngày hôm qua xem tôi cũng kích động chết đi được! Nếu đổi thành người khác tôi chắc chắn sẽ không thích! Hình như trong lòng tôi, Mạnh Trường Ca chỉ có thể là Ninh Tịch!”

...

Trong lòng Ninh Tuyết Lạc lúc này đã đem Giả Thanh Thanh mắng đến mấy trăm lần, nhưng trên mặt vẫn giả vờ quan tâm đi tới.

“Thanh Thanh, em sao rồi? Trạng thái hôm nay không tốt sao?”

Cả người Giả Thanh Thanh đã đặt trong trạng thái bùng nổ, điên cuồng nói: “Em cũng không biết em làm sao, chỉ cần nhìn Ninh Tịch một cái là em đã quên lời thoại, cứ như trúng tà vậy!”

“Sao lại có thể như vậy?” Ninh Tuyết Lạc không quá tin tưởng vào Giả Thanh Thanh, cảm thấy cô ta chỉ đang tìm có bao biện cho diễn xuất kém cỏi của bản thân thôi, nhưng vẫn ráng nhin mà an ủi cô ta: “Từ từ rồi sẽ tốt thôi, chị giúp em tập lại!”

Ninh Tuyết Lạc tập với Giả Thanh Thanh đúng cảnh vừa rồi, kết quả cô ta lại đáp thoại vô cùng lưu loát.

“Em xem, không phải rất tốt sao?” Ninh Tuyết Lạc khích lệ nói.

Nhất thời Giả Thanh Thanh khôi phục tự tin, chủ động chạy đi tìm đạo diễn: “Đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi!”

Quách Khải Thăng lúc này đã miễn cưỡng mới bình tĩnh lại, sắc mặt hơi hòa hoãn nói: “Vậy thì bắt đầu đi!”

Nhưng mà...

Lần này Giả Thanh Thanh vẫn quên lời như cũ.

Cô ta không cam lòng, một lần rồi lại một lần, kết quả liên tục NG hai mươi tám lần!

Cứ thế một cảnh quay vô cùng đơn giản, mà hai người họ diễn đến tối cũng không xong, cuối cùng bị cả đoàn làm phim oán thán.

Đây là phim điện ảnh, không phải phim truyền hình dài tập đâu, phải dùng phim nhựa quay đấy, NG nhiều lần như thế không chỉ tiêu phí nhân lực mà còn tốn tiền nữa đấy!

Lần NG thứ ba mươi ba, Giả Thanh Thanh đang ngơ ngác đứng một chỗ, đột nhiên nổi điên kêu thét một tiếng, nhào qua Ninh Tịch—

“Ninh Tịch, con khốn này, mày đã làm cái gì với tao? Tại sao tao không nhớ được lời thoại! Tại sao tao không nhớ được! Là mày, nhất định là mày giở trò quỷ...”

Đám phụ tá bên cạnh vội vàng kéo cô ta về, nhưng lại bị cô ta hất ra, ngay cả Ninh Tuyết Lạc cũng bị cào vài phát.

Lần này, cô ta quả thật đã khiến tất cả mọi người chán ghét.

“Đúng là nảo tảo, bản thân không nhớ được lời thoại mà là lỗi của người khác sao? Người khác có thể chui vào đầu cô ta trộm lời thoại sao? Liên lụy đến nhiều người như vậy mà một chút áy náy cũng không có!”

“Ninh Tịch cũng rất đáng thương, trêu chọc phải một kẻ như vậy!”

“Các cô không thấy chuyện tối hôm qua rất kì quặc sao? Giang Mục Dã vừa vào đoàn làm phim, quay đầu một phát đã thấy Ninh Tịch xảy ra chuyện!”

“Nếu Ninh Tịch bị đuổi khỏi đoàn làm phim, người được lợi nhất là ai?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao?”

Nói tới đây ai cũng lộ ra biểu tình đã hiểu rõ.

125. Mua Một Tặng Một - Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lòi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bi thảm.

Càng bi thảm hơn là, áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiều hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xiu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa...”

Nói xong liền tránh ra ngoài.

“Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!” Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: “Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?” Lục Đình Kiều làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!” Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiều có tốt hơn chút: “Để phần thức ăn cho cô đây, tắm xong thì xuống ăn.”

“Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được...” Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

“Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!”

“Ồm, được rồi.”

Sau khi Lục Đình Kiều rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lẩn lên giường làm ỏ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

“Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh đế lập tức nổi cơn ghen.”

“Ninh Tuyết Lạc khen ngợi Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực.”

“Ninh Tịch không hổ danh ”đệ nhất mỹ nữ” giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh.”

“Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đè bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh).”

“Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay.”

“Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình).”

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà “Ninh Tịch được bao nuôi”; “Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch”; “Ninh Tịch bắt cá nhiều tay”; “Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch”, v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lí thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dã với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

“Cần giúp không?” Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: “Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?”

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

“Có gì không thể?” Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một ly sữa: “Của cô là sữa ít béo.”

“Cảm ơn!” Ninh Tịch “thụ sủng nhược kinh” mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

“Tôi tin cô.”

Ninh Tịch ngẩn ra, sau đó bất lực đỡ trán: “Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!”

“Thả thính?” Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

“Ừm... chính là làm con gái vui vẻ ý!” Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: “Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?”

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bỗng bừng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: “Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon.”

Ninh Tịch: “Ngủ ngon~”

Tiểu Bảo: “...”

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch

~

126. Mua Một Tặng Một - Chương 93: Thanh Giả Tự Thanh

Cuối cùng cũng kết thúc, mọi người giải tán trong không vui, Giả Thanh Thanh làm loạn một trận khiến đạo diễn cho cô ta nghỉ quay hai ngày, để cô ta bình tĩnh một chút.

Ninh Tịch tháo đồ trang điểm chuẩn bị rời đi thì Ninh Tuyết Lạc lặng lẽ đi vào, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khinh miệt: “Ninh Tịch, thật không ngờ mày lại đáng gờm đến như vậy!”

“Hừm? Tôi đáng gờm sao?” Ninh Tịch như cười như không nhìn cánh tay rướm máu của Ninh Tuyết Lạc, sau đó nháy mắt, vô tội nói: “Chẳng lẽ không phải là do ánh mắt của mày quá tốt, biết chọn đồng đội quá hay sao?”

“Mày...” Ninh Tuyết Lạc nghiến răng, tức đến đau cả ngực.

Làm sao cô ta biết Giả Thanh Thanh lại ngu đến thế, Ninh Tịch đã bị bôi đen đến mức đó rồi mà cô ta lại còn giúp Ninh Tịch tẩy trắng, khiến cho toàn bộ đoàn làm phim thay đổi cái nhìn đối với Ninh Tịch!

Khăng định Ninh Tịch còn có động tác phía sau, Ninh Tuyết Lạc phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối phó, tuyệt đối không thể để cô xoay mình.

Đụng độ với Ninh Tuyết Lạc xong, lúc Ninh Tịch đang đi ra ngoài thì di động reo lên, là một tin nhắn.

Ô yêu vương: Tôi chờ bà ở đầu hẻm.

Ninh Tịch cẩn thận trả lời: Đường ai nấy đi, về nhà rồi gặp, tôi đến nhà ông tìm ông.

Một giờ sau, tại căn hộ số 6 Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch vừa mới đi tới cửa, Giang Mục Dã đã lập tức kéo cô vào, hết nhìn đông rồi lại ngó tây, như thể làm chuyện gì đó không thể để lộ ra ánh sáng.

Lúc trước anh hoàn toàn không để ý đến việc mối quan hệ của họ có bị lộ ra hay không, thậm chí còn hận không thể công khai với cả thế giới mối quan hệ của bọn họ sâu sắc như thế nào, nhưng trải qua lần này, anh ta không thể không cân nhắc những chuyện mình làm.

Ninh Tịch buông túi, đá giày, ngồi xếp bằng trên ghế salon, việc đầu tiên là đưa tay ra hỏi: “Có quay được không?”

Giang Mục Dã cầm nín nhìn cái dáng vẻ không giữ chút hình tượng nào của cô, chắc con bé chết tiết này chưa từng coi anh là đàn ông thì phải? Tại sao cứ mỗi lần trước mặt anh thì cô ta lại tùy tiện như vậy, đáng vẻ lưu manh, y như lúc cô ta diễn vậy!

“Bà cho rằng tôi cũng là đồng đội của heo sao? Dĩ nhiên quay rồi!” Giang Mục Dã tức giận đưa di động cho cô.

Lúc Ninh Tịch nói muốn giả bộ Tiểu Bạch Hoa anh đã đoán được cô muốn làm cái gì, tất nhiên kịp thời quay lại những hình ảnh đặc sắc.

Ninh Tịch nhận lấy di động, mở ra nhìn một chút sau đó hài lòng gật đầu: “Quay không tệ! Thưởng cho một cái đùi gà!”

Nói xong cô mở weibo ra, dùng chính tài khoản của mình đăng một bài post, tất nhiên không phải là bài xin lỗi như Thường Lệ yêu cầu mà chỉ có bốn chữ: Thanh giả tự thanh.

Đăng xong, cô đăng nhập tài khoản clone của mình, tìm một tài khoản mà theo cô là trực thuộc đoàn đội bát quái của Thịnh Thế, gửi toàn bộ video NG lẫn cảnh cô ta nổi điên cho tài khoản ấy.

Hai công ty này vốn là hai công ty đối đầu, Ninh Tịch gửi tin không bao lâu thì tài khoản đó đã lập tức đem toàn bộ video đăng lên, thậm chí còn thêm một cái tiêu đề vô cùng bắt mắt: NG 33 lần — Hãy để đệ nhất bình hoa giới giải trí cho các người biết thế nào là diễn như cắt chó.

Giang Mục Dã nhìn cô một cái: “Chỉ cần như thế sao? Những đoạn video khác không cần? Tôi quay lên khổ lắm đó!”

Ninh Tịch vùi đầu càn quét bình luận: “Ngần này là đủ rồi, tiếp theo không cần chúng ta ra tay, ông cho rằng lúc ấy chỉ có mình ông quay chắc?”

“Nói gì thì nói, sao bà không dùng chiêu này xử lí Giả Thanh Thanh từ trước đi? Để cô ta nhảy nhót lâu như vậy hại tôi phải chịu đựng cô ta suốt hai ngày!” Giang Mục Dã bắt mắt lần bầu.

Mọi người không ai biết tại sao Giả Thanh Thanh lại NG liên tục, chỉ có mình Giang Mục Dã biết chuyện gì đã xảy ra.

127. Mua Một Tặng Một - Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiêu không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

“Phái người giám sát đoàn làm phim.”

“Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn.” Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu dạy dỗ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy không cần.” Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: “...” ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thế đi.

“Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!”

“Tháng sau cho em nghỉ một tuần.” Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

“Gi... anh vừa nói gì?” Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: “Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!”

“Không muốn?”

“Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?” Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ — chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng “chị dâu”?

Kì nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

“Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười ấm áp như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiêu cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: “Tới, ngồi.”

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: “Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?”

“Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp.” Lục Đình Kiêu trả lời.

“Bếp?” Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: “Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ len lén mang nó tới quán bar...”

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: “Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân họa đắc phúc! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dục vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thăng bé tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Mộc Phong hết hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: “Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình...”

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là đúng.”

“Cậu... cậu thích cô gái đó?” Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động: “Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn cùng cô ấy làm tình sao?”

Lục Đình Kiều nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cơ bản đúng là như vậy!”

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái, nói ngắn gọn là vô tính)

128. Mua Một Tặng Một - Chương 94: Không Khắc Chế Nỗi Lửa Tình

Là bởi vì Ninh Tịch cố ý “áp diễn”.

Cái gọi là “áp diễn” chỉ có diễn viên với kinh nghiệm vô cùng phong phú mới có thể làm được, cố ý dùng kỹ thuật diễn kết hợp với ý muốn chèn ép đối phương mãnh liệt ở trong lòng, khiến đối phương phát huy tất cả những thói quen, không ngừng quên từ, nghiêm trọng nhất có thể tạo thành bóng ma mà cả đời đối phương cũng khó có thể vượt qua.

Người có thể làm được điều này trong giới giải trí ít vô cùng, quan trọng nhất là phương pháp này rất khó nhìn ra sơ hở, bởi vì rất khó phán đoán đối phương chỉ là khả năng diễn xuất bùng nổ hay là cố ý áp diễn, dùng chiêu này có thể làm tổn thương đối phương mà không để lại bất cứ dấu vết nào.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: “Đại chiêu dĩ nhiên không thể tùy tiện xuất ra rồi!”

Chiêu này cũng cần hoàn cảnh đặc biệt, ví dụ như cảnh diễn hôm nay vô cùng thích hợp để áp Giả Thanh Thanh, dù sao nếu dùng chiêu này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ của tổ kịch, không phải vạn bất đắc dĩ cô tuyệt đối không dùng.

Giang Mục Dã không kiềm được nhớ lại một ít quá khứ không vui, bĩu môi nói: “Vậy tôi đây đúng là vinh hạnh quá ha, coi như là một trong số ít người vượt qua được đại chiêu của bà!”

Năm đó anh cũng từng bị Ninh Tịch dùng chiêu này áp một lần, bất quá anh không phải cái loại rác rưởi như Giả Thanh Thanh, sau đó Giang Mục Dã kiên trì cứng rắn chống đỡ, không ngờ lại khiến diễn xuất tình tiến thêm.

Giang Mục Dã nói xong đột nhiên dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chằm chằm: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không? Bà đã đồng ý mời tôi ăn cơm! Bà còn nói sẽ chơi game với tôi!”

Trong chuyện này đúng là Ninh Tịch đuối lý, vì vậy chỉ có thể bắt đắc dĩ thở dài nói: “Được được được, ăn cơm với ông, chơi với ông được chưa? Tôi gửi tin nhắn cho Lục Đình Kiều đã.”

Giang Mục Dã vừa nghe đã đổi sắc mặt: “Bà chỉ ở đó làm thuốc an thần thôi, không về mà còn phải gửi tin nhắn báo cáo? Quan hệ của bà với Lục Đình Kiều là gì hả?”

”Mặc dù tôi gửi tin cho Lục Đình Kiều, nhưng đối tượng nhận là Tiểu Bảo, OK?”

Ninh Tịch mới lười phản ứng với Giang Mục Dã, vùi đầu nhắn tin: [Bảo bối đáng yêu, tối nay cô có việc nên có thể sẽ về rất khuya, con ngoan ngoãn ăn cơm rồi ngoan ngoãn ngủ nha, chờ cô về sẽ dẫn con đi mua quần áo thật dễ thương! Yêu con, muahhhh~]

Giang Mục Dã nhìn cái tin nhắn kia mà giận đến đỏ cả mắt: “Tại sao bà lại dịu dàng với Tiểu Bảo như thế hả, lúc bà ở với tôi chưa từng thấy bà dịu dàng như vậy đâu, toàn đánh tôi không à!”

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: “Ai bảo ông trông gờm! Tiểu Bảo đáng yêu như thế, ông có thể sánh với nó sao?”

Ngọn lửa trong mắt Giang Mục Dã vọt một cái cao tới ba thước: “Ninh Tịch! Rốt cuộc bà đã từng thích tôi bao giờ chưa? Bà đến gần tôi hoàn toàn chỉ là vì...”

Ninh Tịch làm bộ kinh ngạc nhìn anh ta: “Thừa lời, tôi đâu có bị ngu.”

“Bà... bà... bà...” Giang Mục Dã chỉ tay về phía cô, mãi không nói ra lời hoàn chỉnh.

Ninh Tịch chống cằm, cười híp mắt nhìn: “Làm sao? Tức no rồi đúng không? Bây giờ còn muốn ăn cơm sao?”

Giang Mục Dĩ nghiêng răng: “Ăn!!!” Tuyệt đối không thể trúng gian kế của Ninh Tịch!

Cùng lúc đó, Lục gia.

Lục Cảnh Lễ ngồi trên ghế salon ôm gối, nếu như sau lưng anh ta có cái đuôi thì lúc này chắc chắn sẽ đang lắc qua lắc lại: “Anh hai, anh mau nói đi, tối qua rốt cuộc xảy ra cái gì?”

Bởi vì câu nói muốn anh đi tìm đàn bà lúc buổi sáng của Ninh Tịch, mà sắc mặt Lục Đình Kiêu đến giờ vẫn còn âm trầm, căn bản không có tâm tình đi thỏa mãn dục vọng bà tám của Lục Cảnh Lễ.

“Có phải anh không khắc chế được lửa tình hừng hực trong lòng nên nhất thời mất khống chế chạy đi đánh đột kích ban đêm đúng không? Kết quả lại không biết nặng nhẹ nên đánh thức Ninh Tịch? Rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan nên dứt khoát giả dạng mộng du đúng không?” Năng lực bổ não của Lục Cảnh Lễ đúng là không thấp.

Lục Đình Kiêu ngược mắt nhìn một cái, chút thông minh ít ỏi của thằng nhãi này đều đổ dồn vào mấy chuyện như này sao?

Nhìn biểu tình của anh ruột, Lục Cảnh Lễ đã biết mình đoán đúng, bày ra bộ dạng anh đây thông minh quá mà: “Anh, có phải em là tri kỉ bé nhỏ của anh không đó?”

129. Mua Một Tặng Một - Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lầy lẹ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

“Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!” Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là “vô tính” (Asexual).

Gọi là “vô tính” không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là “Không có hứng thú với tình yêu”.

Vì sợ con mình bị “vô tính”, năm năm trước mẹ Lục Đình Kiêu đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

“Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?” Tần Mộc Phong trêu chọc.

“Đang cố gắng.” Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiêu lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: “Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đấy!”

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi đen: “Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo.”

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: “Là như vậy, bất kì chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mấu chốt vẫn là xem cậu xử lí như thế nào.”

“Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tồn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác...”

“Được, tôi sẽ thử.”

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bật, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lẩm bẩm: “Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?”

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được đàn em, khán giả gọi là “lão sư”.)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyết Lạc đến quá sớm thôi.

“Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?”

“Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!”

“Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quản sao?”

...

Đối mặt với sự hỏi han của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: “Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm...”

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: “Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!”

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hở đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Về ngay thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, “Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?”

“Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết...”

130. Mua Một Tặng Một - Chương 95: Trực Tiếp Lãnh Hậu Quả

Thấy vẻ mặt cầu khen thưởng của Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiều hào phóng mở miệng: “Kì nghỉ đổi thành một tháng.”

Lục Cảnh Lễ kích động đến nỗi thiếu chút nữa nhảy cồm lên, ngay tại chỗ hoa chân múa tay làm một bài tập thể dục buổi sáng, ngay sau đó lại tiếc nuối nói: “Anh à, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt, anh mà cứ lần lữ mãi sau bắt được Tiểu Tịch Tịch!”

(Trống đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt)

Lục Đình Kiều lạnh lùng nhìn Lục Cảnh Lễ: “Em nghĩ sao về kế hoạch của anh?”

“Ồ...” Lục Cảnh Lễ sờ cằm một cái, trầm ngâm nói: “Anh lấy tiểu Bảo làm cái cớ để bài trừ sự phòng bị của Tiểu Tịch Tịch rồi áp dụng chiến lược ”nước ấm nấu ếch“, cơ mà một khi đã bị lộ ra thì..... cô ấy sẽ tránh anh như tránh tà cho coi!”

Lục Đình Kiêu: “...”

Mặc dù đây là sự thật, nhưng bị Lục Cảnh Lễ vạch trần không thương tiếc như thế đúng là khiến cho lòng người tồi tệ.

Thật ra thì tối qua quả thật anh có thể không cần để ý gì mà trực tiếp chiếm đoạt cô, nhưng lúc đó, Ninh Tịch vô tình phát ra phản ứng bài xích cực độ cùng sợ hãi tột cùng, khiến anh nhanh chóng tỉnh lại.

Sau đó cũng chứng minh cách làm của anh là đúng, trong tình huống đó mà xảy ra chuyện gì thì sợ rằng Ninh Tịch sẽ thật sự bị anh dọa chạy.

Tại sao lại có phản ứng như vậy, cô đã trải qua những gì...

“Anh, em có thể hỏi anh một chuyện không? Tại sao gần đây tâm trạng của anh cứ như đồ thị hình sin vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Lục Cảnh Lễ dè dặt hỏi.

Tính ra thì, nói như này cũng được tính là uyển chuyển rồi, trên thực tế thì chả khác gì mấy đứa con gái đến kì kinh nguyệt, tính khí mưa nắng thất thường, nóng nảy vô cớ.

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu gõ gõ nhẹ lên tay vịn ghế, sâu xa nói: “Người tặng hoa hôm đó chính là Giang Mục Dã.”

“ANH NÓI CÁI GÌ?”

Lục Cảnh Lễ sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại được, ngay sau đó bùng nổ —

”Địch mợ nhà nó! Ô Yêu Vương lại là Giang Mục Dã! Không phải nó vừa mới về nước hôm trước sao? Em còn nhận được tin nó nhận diễn vai nam thứ của Thiên Hạ!”

Không nghĩ Giang Mục Dã với Tiểu Tịch Tịch lại có một tầng quan hệ như vậy, thằng oắt kia đang yên đang lành lại về nước, sau khi về nước lại nhận ngay bộ phim này, đúng là khiến người ta không thể không suy nghĩ! Phải biết trong phim này, Giang Mục Dã với Ninh Tịch có rất nhiều cảnh diễn thân mật...

“Chẹp, để em nghĩ một chút, có phải gần đây anh bắt gặp nó ở cùng với Tiểu Tịch Tịch? Hơn nữa còn là trong tình huống hơi mờ ám?”

Lục Đình Kiêu: “...”

Suy đoán của Lục Cảnh Lễ, trăm phát trăm trúng.

“Mẹ nó, khó trách dạo gần đây anh hâm như thế! Méo ai có thể ngờ được chúng ta lại có nội gian! Vậy còn YS kia? Tra ra được là ai chưa?”

Con người Lục Đình Kiêu đen đi: “Kẻ đưa kim cương tới vừa ra khỏi phim trường liền mất tung tích, mà viên kim cương này có khả năng là hàng buôn lậu.”

Mồm mép Lục Cảnh Lễ méo xệch: “Lại nhức đầu rồi, đừng nói lại là một người liên quan tới Lục gia nữa nhé? Y...S... chúng ta có quen ai có tên viết tắt là hai chữ này không? Hình như không có mà!”

Ài, sao ông anh anh lặn lội đường tình duyên thế nhỉ, người ta là phim thần tượng lãng mạn, còn anh ấy là phim truyền hình trinh thám!

Lúc này di động của Lục Đình Kiêu đột nhiên reo lên, là Ninh Tịch gửi tin nhắn đến.

Nhìn nội dung tin nhắn xong, trong đôi mắt của Lục Đình Kiêu có sinh vật nguy hiểm nào đó đang rục rịch.

Lục Cảnh Lễ tò mò tiến tới: “Tiểu Tịch Tịch nhắn tin... cô ấy nói gì?”

Tại sao biểu tình của ông anh lại cứ y như bị đội nón xanh thế này?

Lục Đình Kiêu nhìn chòng chọc cái tin nhắn kia mấy giây, sau đó trực tiếp gọi một cú điện thoại.

Ninh Tịch đang ở căn hộ số 6 rất nhanh nhận điện thoại: “Alo, có chuyện gì không? Tôi vừa gửi tin, anh có thấy không? Nhớ cho Tiểu Bảo xem nhá!”

“Thấy rồi, cô đang ở đâu?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch liếc nhìn Giang Mục Dã đang bận rộn trong bếp, muốn trỏ tài nấu nướng, “Tôi đang ở chỗ của Giang Mục Dã, có chút việc cần bàn bạc với anh ta, với cả anh ta cũng mới về nước nên ăn cơm chung một bữa coi như là đón gió tẩy trần.”

131. Mua Một Tặng Một - Chương 56: Đánh Vào Bạch Bông

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giật mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thảm hại.

Tuy quản lý đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lễ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chống lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân” trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

“Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?” Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng dừng hòng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

“Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?” Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhìn được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: “Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!”

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

“Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?” Ngữ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, “vị chủ nhân” này không phải là người dễ nói chuyện.

“Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!” Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

“Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?” Chuyên viên trang điểm hỏi.

“Chỗ nào cũng không hài lòng!”

Vẻ mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngó lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bới móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dỗi nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lý của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

132. Mua Một Tặng Một - Chương 96: Bà Còn Nói Không Có Gì Mờ Ám Với Anh Ta

“Ừ biết, chờ chút nữa tôi qua.” Lục Đình Kiêu bình tĩnh không một gợn sóng nói.

Nhưng, Ninh Tịch ở đầu dây kia lại sững sốt, “Hả? Cái gì? Anh muốn tới?!”

“Làm sao, có vấn đề?” Lục Đình Kiêu hỏi ngược lại, giọng đã hơi lạnh.

“Không... không có...” Cách Lục Đình Kiêu nói cứ như thể đó là điều đương nhiên, khiến cô không biết phải phản bác thế nào.

Thấy Ninh Tịch nhận điện thoại xong thì vẻ mặt xoắn xuýt, Giang Mục Dã thò đầu ra hỏi, “Sao thế? Ai gọi vậy?”

“Cậu của ông, anh ấy nói lát nữa sẽ qua đây...”

“Bà nói gì?” Muỗng canh trong tay Giang Mục Dã rơi “cạch” một tiếng xuống đất, sau đó làm bộ vô cùng đau khổ chỉ tay về phía cô lên án: “Ninh Tiểu Tịch, thế mà bà dám nói không có gì mờ ám với cậu tôi, hai chúng ta ăn cơm mắc mớ méo gì mà bà gọi tên đó đến?”

“Ông bình tĩnh chút đi, đừng có hơi tí là xù lông có được không?” Ninh Tịch nhúc nhích đầu liếc Giang Mục Dã: “Tôi gọi anh ta tới lúc nào, vừa rồi anh ấy hỏi tôi ở đâu thì tôi trả lời đang làm tiệc đón gió tẩy trần cho ông, sau đó anh ấy nói muốn qua đây, chắc nghĩ là trưởng bối thì nên quan tâm ông một chút cho nên mới cùng nhau ăn bữa cơm thôi? Cũng hợp logic mà!”

Giang Mục Dã cầm chén ném: “Hợp cái rắm! Bà thấy Lục Đình Kiêu là cái loại trưởng bối hòa ái dễ gần sao? Còn ăn cơm với tôi! Mẹ tôi muốn mời anh ta ăn bữa cơm còn phải xếp lịch trước nửa năm! Câu ”méo cần quan tâm đến bố con thằng nào hết” chính là để miêu tả anh ta đấy!”

Ninh Tịch không nhin được ném một cái gỏi qua: “Ông là cái đồ trẻ trâu, người ta đột nhiên quan tâm ông một chút thôi chứ có gì đâu! Sao ông cứ đem tôi với Lục Đình Kiêu kéo vào một chỗ thế, nhìn tôi với anh ta giống như loại người có thể ở chung với nhau chắc?”

Giang Mục Dã lầm bầm: “Đây là trực giác đàn ông... bà thì biết cái gì!”

Hai người đang đánh nhau hăng say thì tiếng chuông cửa reo lên.

Ninh Tịch trợn mắt cảnh cáo Giang Mục Dã tí nữa đừng có mà ăn nói lung tung, sau đó đứng dậy đi ra mở cửa.

Vừa mới mở cửa ra, ánh mắt Ninh Tịch đã sáng lên, bởi vì bên cạnh Lục Đình Kiêu chính là bánh bao nhỏ.

Tiểu Bảo vừa thấy cô đã giơ đôi tay ngăn một mẩu nhào tới, trong lòng Ninh Tịch cũng mềm nhũn, vội vàng ôm lấy: “Bảo bối, con cũng tới nữa! Vừa nãy cô còn đang buồn vì nghĩ tối nay không được ăn tối với con!”

Giang Mục Dã hết nhìn Ninh Tịch đang ôm tiểu Bảo, lại liếc nhìn người đang dùng ánh mắt cứng chiều nhìn hai người họ - Lục Đình Kiêu, thế quái nào lại có cảm giác một nhà ba người là sao.

Giang Mục Dã cũng không ngờ được quan hệ của Ninh Tịch với Tiểu Bảo lại hòa hợp như vậy.

Phải biết rằng Tiểu Bảo còn khó gần hơn cho cha nó đấy!

Đến ngay cả thái độ của Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch cũng quá quỷ dị.

Coi như là vì Tiểu Bảo thì lấy tính cách của Lục Đình Kiêu cũng không có khả năng thua thiệt chính mình mà sống cùng một người phụ nữ xa lạ trong một mái nhà...

“Này này này, đừng có bỏ quên tôi, còn có tôi đây này!” Lục Cảnh Lễ cầm hai chai rượu chui vào.

Nhìn ba người Lục gia tới, Ninh Tịch lập tức cho Giang Mục Dã một cái ánh mắt ý nói: “Nhìn đi, rõ ràng chỉ là trưởng bối quan tâm đến vãn bối thôi mà, ông cứ thích nghĩ bậy”.

“Cậu, cậu hai, Tiểu Bảo cũng tới rồi, mau vào...” Cho dù không vui đến thế nào thì Giang Mục Dã cũng chỉ có thể ngoan ngoan mời ba người họ tiến vào.

Ai bảo bối phạm anh nhỏ...

133. Mua Một Tặng Một - Chương 57: Thốn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: “Ninh Tịch, tới trang điểm!”

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: “Làm phiền chị rồi.”

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

“Cô làm gì vậy?”

Ninh Tịch hòa nhã nói: “Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng...”

“Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?” Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: “Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà...”

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: “Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!”

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!”

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chặc lưỡi nghĩ thầm, thật chẳng chuyên nghiệp gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được gắn kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ; để đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dãi nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khố này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: “Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ nãy tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học.”

“Chắc không có vấn đề gì đâu ạ...” Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thắng nhìn về phía giáo viên dạy múa: “Cô Trịnh, cô thấy thế nào?”

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: “Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tẩm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: “Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh ”người mới cười, kẻ cũ khóc“, ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bốn cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!”

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

134. Mua Một Tặng Một - Chương 97: Là Cô Ấy Theo Đuổi Tôi

Sau khi ba người họ đến thì Giang Mục Dã lại không có việc gì làm.

Lục Đình Kiêu mời đầu bếp Mễ Kỳ Lâm tới làm tiệc, Lục Cảnh Lễ vác theo từ nhà hai chai rượu ngon, Tiểu Bảo chiếm đoạt Ninh Tịch.

Năm người cứ thế nhập tiệc trong bầu không khí quý dị.

May mắn còn có Lục Cảnh Lễ nên cũng không đến nỗi im lặng, mọi người cứ thế vừa ăn, vừa trò chuyện câu được câu không.

“Đến, hoan nghênh đại minh tinh của chúng ta về nước, cậu Hai kính cháu một ly!”

“Cháu cảm ơn!”

“Đúng rồi, lúc này còn chưa kịp hỏi, sao cháu lại quen Tiểu Tịch Tịch vậy?” Lục Cảnh Lễ làm bộ như lơ đãng hỏi, thay anh trai thám thính tin tức.

Nghe thế, sắc mặt Giang Mục Dã không được tốt lắm, tựa như không muốn bàn luận về cái chủ đề này, hàm hồ trả lời: “Quen lúc đi du học, cháu với cô ấy là bạn cùng trường.”

Lục Cảnh Lễ híp mắt, sâu xa nói: “Cậu thấy không đơn giản như vậy đâu nhỉ? Chẳng lẽ là cháu theo đuổi cô ấy xong chán thì đá cô ấy? Dẫu sao thì phụ nữ bên cạnh cháu không phải mẹ thì chỉ có thể là bạn gái cũ!”

Giang Mục Dã: “...”

Ninh Tịch phốc một cái bật cười, giơ ngón tay cái với Lục Cảnh Lễ: “Nhị thiếu, đúng là có con mắt tinh tường!”

“Hà hà hà, xem ra là cậu Hai đoán đúng rồi nha!” Lục Cảnh Lễ đắc ý, quả nhiên trên thế giới này không có chuyện anh không đoán được, chắc chắn.

“Chỉ đúng một nửa!” Giang Mục Dã xanh mặt phản bác.

“Ồ? Đúng một nửa là sao?” Lục Cảnh Lễ khó hiểu.

“Cô ấy đúng là bạn gái cũ của cháu, nhưng mà là cô ấy theo đuổi cháu cũng là cô ấy đá cháu!” Giang Mục Dã vừa nói vừa dùng ánh mắt oán phụ nhìn Ninh Tịch.

Vừa dứt lời, con mắt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu - đang giúp Tiểu Bảo cắt thịt bò beefsteak chọt lóe lóe mà không ai phát hiện.

Ngay cả Lục Cảnh Lễ cũng sững sờ, dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên anh đoán sai, vì thế “ba” một cái, hai tay đập lên bàn, kích động nói: “Không thể nào? Thật hay đùa vậy? Cái này không khoa học!”

Lúc Ninh Tịch ở nước ngoài có phóng đảng tới mấy cũng không thể bằng Giang Mục Dã được nên Lục Cảnh Lễ cho rằng giữa hai người chắc chắn là Giang Mục Dã nói lời chia tay trước, ai mà ngờ được...

Giang Mục Dã tức giận đăm đăm một miếng sườn nướng: “Không tin thì cậu đi mà hỏi cô ấy!”

Đang yên đang lành tại sao lại nói đến vấn đề này? Ninh Tịch khó hiểu: “Chỉ đơn giản là ngoài ý muốn thôi!”

Lục Cảnh Lễ từ đơn giản là vì anh trai thăm dò tin tức giờ đã hoàn toàn nổi máu bát quái, tò mò không dứt: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mau nói cho tôi! Mau mau!”

Giang Mục Dã ngậm chặt miệng không nói.

Thân là một trưởng bối ai lại hóng hớt chuyện của tiểu bối như cái gã này không?

Ninh Tịch thấy sắc mặt khó coi của Giang Mục Dã nên cũng không muốn anh ta mất mặt trước các trưởng bối liền nói: “Không có gì đâu, lúc ấy trong trường có nhiều cô gái thích anh ta, tôi cũng chỉ là một người trong số đó thôi, sau này tôi phát hiện cậu ta cũng không giống những gì tôi tưởng tượng nên chia tay!”

Lời của Ninh Tịch cũng không có gì khác thường, nhưng Lục Cảnh Lễ biết chuyện không hề đơn giản như vậy, nếu không thì Giang Mục Dã đã không bày ra vẻ mặt kia.

Chẹp, lát nữa chuốc ít rượu xem có khai ra hay không.

Bởi vì có Tiểu Bảo ở đây, nên tối nay Ninh Tịch không uống rượu, ăn xong ngồi trên bàn ăn cũng có chút nhàm chán vì vậy xin chỉ thị của Lục đại boss: “Lục Đình Kiêu, tôi có thể mang Tiểu Bảo đi chơi game không?”

Lục Đình Kiêu gật đầu: “Đi đi.”

Cách anh nói chuyện với Ninh Tịch nhìn thì không có gì bất đồng nhưng lại khiến người ta có loại cảm giác dịu dàng hơn so với những người khác.

Giang Mục Dĩ ai oán, kia rõ ràng là máy chơi game của anh, là anh cố ý mang máy chơi game xịn nhất về, thế mà cô lại xin phép một người đàn ông không liên quan rồi lại mang một người đàn ông khác đi chơi!

Dẫu cho người đàn ông kia mới có năm tuổi cũng không được!

135. Mua Một Tặng Một - Chương 58: Thiết Mã Bằng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh từng bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người....

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

“Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào tiên...”

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lảo đảo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, “Khê sài hỏa nhuuyến man chiến oán, ngã dữ li nô bất xuất môn....”

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lá lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

“Cương ngoa cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài.....” Nàng nhấc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Từng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này.....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hắn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngăn người bưng ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiếu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đổ kị.

“Dạ lan ngoa thính phong xuy vũ, thiết mã bằng hà nhập mộng lai..... Thiết mã bằng hà nhập mộng lai.....”

*Câu thơ được trích trong bài Cảm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trăn trở vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thướt tha ngã vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suýt chút nữa thì quên hô cắt.

“Cắt! Diễn tốt lắm!” Quách Khải Thắng vỗ tay đầu tiên: “Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bất ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt.!”

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đít nòi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đố kỵ mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: “Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sững sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!”

“Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!” Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát để theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức nghiêng rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lí tới chất vấn.

“Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì?”

Tiểu trợ lí tỏ ra kinh hãi: “Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?”

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: “Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!” Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

“Vậy chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi...” Tiểu trợ lí yếu ớt nói.

“Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?”

“Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!”

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thịt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

136. Mua Một Tặng Một - Chương 98: Bệnh Của Tôi Chỉ Em Có Thể Chữa

Hai tiếng sau, Lục Cảnh Lễ vinh quang hi sinh, trước khi gục vẫn không thể thành công moi được nửa chữ từ miệng thẳng nhóc Giang Mục Dã kia.

Thật ra thì lúc này Giang Mục Dã cũng đã thoi thóp, nhưng biết Lục Cảnh Lễ muốn moi thông tin từ miệng của mình nên mới cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ.

Có một ông cậu thích bát quái như vậy cũng thật là....

Giang Mục Dã mơ hồ nhận ra Lục Cảnh Lễ nhất quyết phải tìm hiểu chuyện này còn vì nguyên nhân khác, chỉ có điều lúc này đầu óc của cậu đã nhuyễn như hồ, không còn sức nghĩ cái gì nữa.

Trên bàn cơm lúc này chỉ còn duy nhất Lục Đình Kiêu được coi là còn tỉnh táo.

Lục Đình Kiêu gọi điện kêu quản gia tới đón Lục Cảnh Lễ về sau đó đứng dậy đi về phía phòng khách.

Chỉ thấy trên màn hình máy chơi game là chữ “Winner” to tướng, Ninh Tịch với tiểu Bảo đang nằm phơi bụng ngủ thẳng cẳng trên ghế sofa.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng bước tới.

Nhìn cô gái đang ôm bánh bao nhỏ mềm mềm ngủ say sưa, khiến người ta có cảm giác muốn buông bỏ tất cả những danh lợi quyền thế, cứ như thế cùng cô lẳng lặng ngủ yên đến thiên hoang địa lão.

Trong phòng ăn, Giang Mục Dã trong lúc mơ mơ màng màng lại thấy Lục Đình Kiêu hơi nghiêng người về phía Ninh Tịch, càng ngày càng gần... vì vậy nhất thời tỉnh rượu.

Lục Đình Kiêu suyết chút nữa thì không kìm lòng được mà hôn cô gái còn đang say ngủ, bất quá lại dừng lại ngay khắc cuối cùng, quay về hướng Tiểu Bảo, nhẹ nhàng gọi nhóc dậy.

Bánh bao nhỏ nhập nhèm xoa xoa con mắt còn đang ngái ngủ, trên đầu có một chòm tóc dựng lên, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ so với bình thường càng ngốc nghếch đáng yêu hơn.

Lục Đình Kiêu xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc: “Con có thể tự đi không?”

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Lục Đình Kiêu lộ ra vẻ hài lòng, sau đó cúi người đem Ninh Tịch vẫn đang ngủ yên nhẹ nhàng ôm lên, nhìn xuống bánh bao nhỏ nói: “Đi thôi.”

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn đi theo phía sau ba ba, không hề cảm thấy có gì không ổn.

Giang Mục Dã: “...?!”

Giang Mục Dã dùng sức dụi mắt một cái, nhất định là anh say nên nhìn thấy ảo giác rồi đúng không? Nhất định là như thế!

Động tác của Lục Đình Kiêu sao lại khó tin như vậy?

Anh ta để quản gia đến đón em trai ruột, đánh thức con trai ruột dậy nhưng lại không đánh thức Ninh Tịch, thậm chí còn tự mình ôm cô về?

Trơ mắt nhìn Lục Đình Kiêu ôm Ninh Tịch cùng với bánh bao nhỏ lẻo đẻo bám theo rồi đi, Giang Mục Dã vẫn ngồi ngẩn ra ở chỗ cũ, cuối cùng ngã quỵ trên bàn ăn, rốt cuộc là không nhận được mà gục ngã...

Lục gia.

Bánh bao nhỏ muốn ngủ cùng Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Bánh bao nhỏ giơ năm ngón tay, ý là nhóc mới có năm tuổi.

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái: “Tốt lắm, con cũng biết con không còn là đứa bé ba tuổi nữa mà đã là năm tuổi, năm tuổi là người lớn rồi, bây giờ thì tự về phòng mình ngủ đi.”

Bánh bao nhỏ: “!!!”

Sắc mặt Lục Đình Kiêu vô cùng nghiêm túc: “Con có muốn cả đời làm bảo bối của cô Ninh Tịch không? Ba cùng lắm chỉ có thể giữ cô ấy ở lại thêm ba tháng, nếu trong ba tháng không thể cưới cô ấy thì cô Ninh Tịch của con sẽ rời đi mãi mãi.”

Bánh bao nhỏ vừa nghe đã đổi sắc mặt, tủi thân bĩu cái miệng nhỏ nhắn, lưu luyến không thôi nhìn Ninh Tịch, rốt cuộc quay đầu bước đi.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù bánh bao nhỏ là trợ lực lớn nhất của anh, nhưng đồng thời cũng là trở ngại lớn nhất, may mắn là đã thuyết phục được thẳng bé rồi.

Lục Đình Kiêu đặt Ninh Tịch lên giường, cởi giày cho cô, sau đó gọi nữ giúp việc lên thay đồ giúp cô.

Ninh Tịch trong lúc mơ màng cảm giác được bản thân được đặt lên một cái giường mềm mại, trước giường còn có một bóng người mờ ảo...

Cô mơ hồ đưa tay ra hướng có cái bóng quen thuộc, “Ủm, Lục... Đình Kiều, anh lại mộng du à?”

Lục Đình Kiều được cô chủ động đụng chạm thì tỉnh sốt một chút, ngay sau đó đặt tay mình lên bàn tay nhỏ bé ấm áp: “Ừ.”

Ninh Tịch cau mày lầm bầm: “Đây là bệnh... phải trị...”

Lục Đình Kiều cười khẽ, hôn lòng bàn tay cô: “Chỉ có em mới có thể trị.”

137. Mua Một Tặng Một - Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lảng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, “Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ninh Tịch cười khổ, “Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?”

“Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!” Quách Khải Thắng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lắm bầm: “Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được ảnh đế Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?”

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Khải Thắng hỏi: “Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!”

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như cơm bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

“Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!”

“Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!”

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luân đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kì, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngứa mắt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối nay cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

“Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?” Lục Đình Kiều ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiều.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kì quái của mình, cô khó xử nói: “Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?”

“Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu.”

“Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!”

Lục Đình Kiều buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: “Đón bạn à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi...” Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

“Nam hay nữ?”

“Ồ...” Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

138. Mua Một Tặng Một - Chương 99: Sáng Sớm Đã Đập Cửa Sổ

Đêm khuya, tại phòng quan hệ công chúng của Tập đoàn Thịnh Thế.

Lương Phi Tinh đang bị scandal uống rượu lái xe đâm người của Tô Dĩ Mạt làm cho sứt đầu bể trán thì di động cá nhân đột nhiên vang lên.

Ông vốn không nhận được mà định tiện tay ném đi, nhưng khi nhìn thấy rõ tên người gọi tới là ai thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lập tức xoay người ngồi thẳng, luồn cuống tay chân nhận điện thoại —

“Alo, Lục tổng, thật xin lỗi! Chuyện này chúng tôi đang xử lí, chậm nhất là đến tối mai là có thể giải quyết!”

“Chuyện gì?” Đầu bên kia di động vang tới thanh âm hơi hột của một người đàn ông.

“À thì? Chính là chuyện Tô Dĩ Mạt uống rượu... không phải ngài tìm tôi vì chuyện này sao?” Đầu óc Lương Phi Tinh mơ hồ, chẳng lẽ nửa đêm đại Boss gọi tới không phải để hỏi tội sao?”

“Không phải.”

Lương Phi Tinh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ông bận đến ngu người rồi, Lục Boss thường không nhúng tay vào công việc của Thịnh Thế, cho dù lần này có liên quan đến Tô Dĩ Mạt thì trong mắt bọn họ là chuyện lớn nhưng trong mắt Lục Đình Kiều chỉ sợ còn không để ý tới đi.

Cho nên, lúc này đại Boss đích thân gọi điện tìm ông là có chuyện gì?

Lương Phi Tinh ngày càng bất an: “Vậy ngài tìm tôi có chuyện gì?”

“Trong hai mươi tư giờ, khiến Giả Thanh Thanh rút ra giới giải trí.” Lục Đình Kiều trực tiếp hạ một mệnh lệnh.

“Giả Thanh Thanh? Lục tổng, xin hỏi là Giả Thanh Thanh nào?”

“Tinh Huy.”

Đầu bên kia di động vừa dứt lời, Lương Phi Tinh kinh ngạc, chính là Giả Thanh Thanh về ngoài dung tục nhưng lại được Tinh Huy buff lên thành “Đệ nhất mỹ nữ giới giải trí - Giả Thanh Thanh sao?”

Thế mà ông còn tưởng đại nhân vật nào!

Lương Phi Tinh lấy làm khó hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều thêm một chữ, chỉ đáp: “Vâng thưa Lục tổng, tôi đã biết! Theo tôi biết thì gần đây Giả Thanh Thanh cùng với Tinh Huy đang chen ép một nữ

nghệ sĩ, đối phương cũng không phải người hiền lành, trong tay nắm không ít chuyện xấu của Giả Thanh Thanh, thậm chí còn biết mượn dao giết người, giao bằng chứng cho "đoàn đội bất quái" của công ty chúng ta. Bình thường Giả Thanh Thanh lại đắc tội quá nhiều người, scandal lần này xem chừng cô ta cũng khó thoát thân, nhưng muốn ép cô ta rời giới giải trí thì còn cần thêm một cây đuốc!"

"Âm thầm làm việc." Lục Đình Kiêu dặn dò.

"Dạ, Lục tổng yên tâm!"

Cúp di động, Lương Phi Tinh lập tức đem mọi chuyện trong tay giao cho Phó tổng giám, sau đó tự mình giả quyết công việc Lục tổng giao cho.

Chuyện này thật ra cũng không có gì khó khăn, để ông đích thân ra tay thì chẳng khác nào giết gà bằng dao mổ trâu. Trước mắt thì nghệ sĩ bị Giả Thanh Thanh chen ép đã hoàn thành 80% công việc rồi, ông chỉ cần kích thêm một môi nữa là được.

Chỉ có điều là một nghệ sĩ hạng hai như cô ta đã làm cái gì để khiến đại Boss đích thân hạ lệnh phong sát?

Lương Phi Tinh có muốn đoán kiểu gì cũng không đoán được. Mục đích thật sự của Lục Đình Kiêu không phải là Giả Thanh Thanh mà là một người so với Giả Thanh Thanh còn không có danh tiếng bằng, người mà đến tên anh cũng không nhớ được — diễn viên mới Ninh Tịch...

Buổi sáng hôm sau...

Sau khi tỉnh dậy, Ninh Tịch có chút ngẩn ra, sao cô lại nằm ở Lục gia?

Cô nhớ rõ ràng hôm qua cô với Tiểu Bảo chơi game liên tục hai tiếng đồng hồ, sau đó mệt quá liền ngủ luôn trên ghế sofa nhà Giang Mục Dã mà...

Đang mơ màng, cửa sổ đầu giường đột nhiên bị đập "Ầm" một cái.

Ninh Tịch sợ hết hồn, vội vàng bò dậy xem chuyện gì xảy ra.

Cô đẩy cửa sổ ra sau đó thấy một cái đầu vàng rực rỡ phía dưới...

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Giang Mục Dã, ông làm cái trò gì vậy?"

Một Giang Mục Dã luôn luôn chú trọng hình tượng thì giờ phút này lại vẫn mặc bộ quần áo tối qua, giờ đang nhăn nhó nhíu nhíu, tóc tai cũng rối tung, nóng nảy nói: "Ninh Tịch, bà xuống đây cho tôi! Tôi có chuyện tìm bà! Mau lên!"

Ninh Tịch nhúc nhích đầu, thở dài. Cô biết ngay mà "con hàng" này mà biết cô ở đây là y như rằng có chuyện xảy ra, mới sáng sớm đã chạy đến đập cửa sổ rồi...

139. Mua Một Tặng Một - Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiêu có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiêu cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đời thường: "Nam!"

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiêu hơi nheo lại: "Tối nay có về không?"

Câu này... sao càng nghe càng...

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: "Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!"

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhận được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bự chẳng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt thâm trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiêu cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một “dấu hỏi” trên tập vở.

“Hỏi ba sao lại không vui à?” Lục Đình Kiêu cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: “Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui được không?”

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là, ông bố nào đó rốt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giật lấy điện thoại của ông bố bắt lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (> <>

~Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lẩu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đấy!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiêu liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: “.....”

Đã kích đã man

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã! Giang Mục Dã!”

“Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, Mục Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!”

“Mục Dã, Mục Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!”

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiếm nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

“Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!”

Một giọng nói quỳnh rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại điên cuồng gào thét ầm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nép ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hấn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

140. Mua Một Tặng Một - Chương 100: Lòng Của Chị Đây Là Biển Khơi

“Nhảy thẳng xuống đây, mau! Còn giả bộ thùy mị cái mẹ gì!” Giang Mục Dĩ gấp như lửa cháy tới môn rồi.

Ninh Tịch không nói gì, nhếch mép một cái, tay chống lên bệ cửa sổ, tung người nhảy một cái.

Giang Mục Dĩ lập tức giơ tay kéo cô xoay xoay mấy vòng chắc chắn cô không có dấu vết mập mờ gì sau đó mới dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Tối qua có xảy ra chuyện gì không?”

Ninh Tịch thiếu chút nữa bị anh ta xoay cho ngất luôn, tức giận nói: “Giang Mục Dĩ, mới sáng sớm ông đã lên cơn rồi à? Ngoài việc ngủ ngon ra thì tôi có chuyện gì để làm nữa đây?”

Gân xanh trên trán Giang Mục Dĩ giật giật: “Ninh Tịch! Bà là heo sao? Đừng nói tối qua bà không biết làm sao bà về đây được!”

“Tôi đương nhiên là không biết rồi!” Ninh Tịch vô tội nói.

Giang Mục Dĩ hít sâu mấy hơi mới tỉnh táo lại được, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngu như thế tại sao còn chưa bị bán đi hả? Tối qua là Lục Đình Kiêu đích thân bế bà về đây!”

Ninh Tịch nghe vậy thì sợ run người, sau đó làm bộ khinh thường nói: “Vậy thì sao? Nhất định là Tiểu Bảo không muốn đánh thức tôi nên mới cầu xin ba nó bế tôi về!”

Bởi vì lần trước ở quán bar cũng vậy, trừ Lục Đình Kiêu, Tiểu Bảo tuyệt đối không để bất kì ai đụng vào cô, cho nên cô mới không thấy việc này có vấn đề gì.

Giang Mục Dĩ sắp tức chết rồi: “Ninh Tịch, nào bà hoạt động một tí được không hả? Rõ ràng Lục Đình Kiêu có ý với bà có được không?”

Ninh Tịch thở dài một tiếng, sau đó đặt tay lên vai Giang Mục Dĩ, thành khẩn nói, “Người anh em, tâm hồn chị đây rộng như biển khơi, sẽ không vì bất cứ một bông hoa ngọn cỏ nào trên đường mà dừng lại, cho nên dẫu em có quỳ xuống cầu chị đây làm vợ em thì cũng không có cơ hội này đâu OK? Kính nhờ em đừng kéo chị đây vào cái chứng vọng tưởng của em, về tắm rồi ngủ đi!”

Giang Mục Dĩ nghe vậy thì tâm tình phức tạp vô cùng, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn chằm chằm cô: “Chẳng lẽ bà tính cả đời không kết hôn? Nhỡ đâu gặp được người mình thích thì sao? Ninh Tiểu Tịch, cái ý nghĩ này rất nguy hiểm đây bà có biết không? Tôi nói bà nghe, dù sự nghiệp là trọng yếu nhưng với một người đàn bà mà nói thì hôn nhân mới là... A———”

Ninh Tịch không nhịn được mà thẳng chân đạp tới: “Giang Mục Dĩ, ông chán sống rồi đúng không? Cố tình tìm chuyện cho tôi? Tối thấy ông lâu lắm rồi không bị ăn đòn nên ngứa người hả!”

“Hôm trước bà vừa mới đánh tôi mà!”

“Lần trước hiển nhiên là không đủ, ngày hôm nay chị đây phải đem ông khuất phục, xem ông còn dám gọi đòn nữa không!” Ninh Tịch vén tay áo chuẩn bị động thủ.

Giang Mục Dĩ chạy trốn chết, đột nhiên nhìn sau lưng cô hô: “Cậu...”

Ninh Tịch cười nhạt: “Cứu? Hôm nay ông có kêu rất cổ hợm cũng không ai cứu nổi ông!”

Một giây trước khi ma quỷ của Ninh Tịch rơi xuống, Giang Mục Dĩ hô to: “Không phải... là cậu tôi!”

Sống lưng Ninh Tịch cứng đờ, máy móc nghiêng đầu sang, sau đó liền thấy Lục Đình Kiêu đang mặc quần áo thể thao đứng ngược nắng ở đó, mồ hôi đang lăn trên mặt, bộ dạng như vừa đi chạy bộ buổi sáng về.

Đánh cháu ngoại người ta còn bị người ta bắt quả tang, đôi mắt Ninh Tịch lập tức đảo một vòng, chỉ Giang Mục Dĩ nói: “Ngài Lục, ”con hàng” này sáng sớm đã muốn đập cửa sổ nhà anh, kết quả bị tôi phát hiện, tôi đang chuẩn bị giúp anh đánh tên này một trận!”

Giang Mục Dĩ trừng cô: “Vô sỉ...”

“Ông dám nói là ông không đập!” Ninh Tịch chính nghĩa nói.

Lục Đình Kiêu đưa tay lấy một cọng cỏ trên tóc cô xuống, sau đó cực kì tự nhiên mà xoa xoa đầu cô, “Không cho phép đánh nhau, đi rửa mặt đi, có thể ăn sáng rồi.”

“A, được!” Ninh Tịch đắc ý làm mặt quỷ với Giang Mục Dã, bạch bạch chạy đi.

Thời khắc này, Giang Mục Dã hận không thể nắm cổ Ninh Tịch mà lắc điên cuồng: ”Một lần! Hai lần! Ba lần! Biểu hiện của Lục Đình Kiêu rõ ràng như thế rồi, chẳng lẽ mắt chó hợp kim của bà bị mù sao?

End tập 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-tuc-vo-yeu-mua-mot-tang-mot>